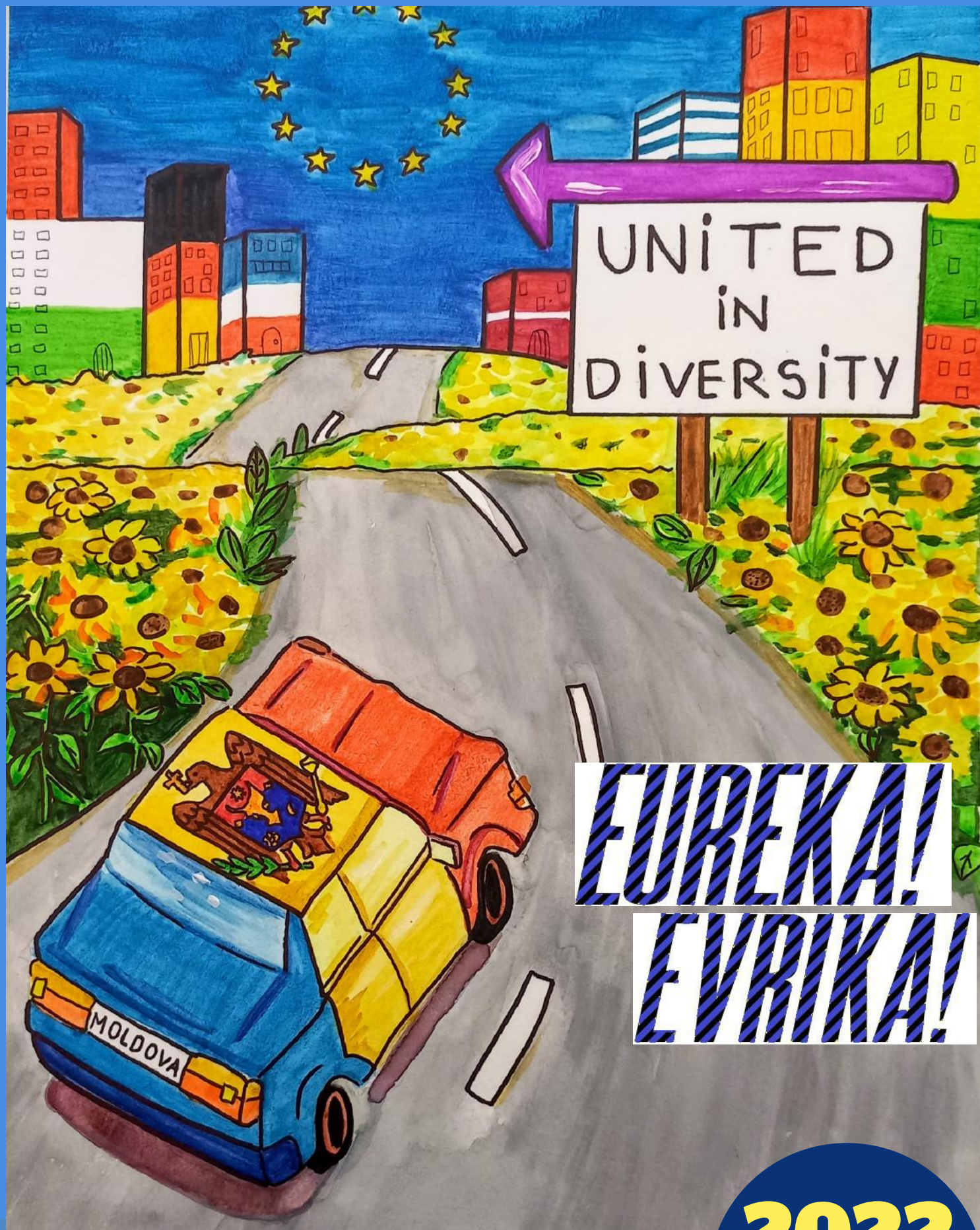

La rivista dei giovani europei
Revista tinerilor europeni

2022
N°8

**"Scuola
Europea" di
Varese - Italia**

**Liceul "Mihai
Eminescu" din
Căușeni - Rep.
Moldova**

**Liceul
"Prometeu-
Protalent" din
Chișinău - Rep.
Moldova**

**Liceul "Mihai
Eminescu"
din Călărași -
România**

**Liceul
"Gheorghe
Asachi" din
Chișinău - Rep.
Moldova**

**Liceul "Dante
Alighieri" din
Chișinău - Rep.
Moldova**

**Liceul "Ion
Vatamanu" din
Strășeni - Rep.
Moldova**

La tua scuola vuole partecipare al progetto e far parte della redazione di Eureka? Hai dai 14 ai 18 anni e vuoi collaborare alla rivista scrivendo un articolo?

Școala ta dorește să participe la redactarea revistei Evrika? Ai vârsta cuprinsă între 14 și 18 ani și dorești să colaborezi la crearea revistei prin scrierea unui articol?

Does your school want to participate in the project and take part in the elaboration of the magazine? Are you between 14 and 18 years old and would you like to collaborate by writing an article?

Redazione/Redactori/Editing

Angela Lungu (Liceul "Prometeu-Protalent", Chișinău) - Nadejda Iacob (Liceul "Ion Vatamanu", Strășeni) - Svetlana Sandu-Grosu (Liceul "Gheorghe Asachi", Chișinău) - Tatiana Midoni (Liceul "Mihai Eminescu", Căușeni) - Svetlana Platon (Liceul "Dante Alighieri", Chișinău) - Eugenia Ionița (Liceul "Mihai Eminescu", Călărași) - Olga Irimciuc (Scuola Europea, Varese)

Collaboratori/Colaboratori/Collaborators

Botnari Violeta, Prodan Dorina, Chiriac Nona, Cvasniuc Ana, Varzaru Ludmila, Croitoru Nelea, Ciorici Olga, Dinescu Andrea, Tudone Mirela, Tudoran Adina, Caraman Tatiana, Macovei Ludmila, Țaran Marina

Correzione testo (inglese)/Corector (engleza)/English proofreading

Brigitte Landesmann

Grafica/Grafică/Graphics

Gabriele Michele Toaiari (Studente Università degli studi Insubria, Como)

Copertina/Coperta/Cover

Paniș Iulia (Liceo M. Eminescu di Căușeni)

Progetto ad uso interno dell'Associazione Italia-Moldova OdV

L'Associazione Italia-Moldova OdV non risponde della veridicità dei testi contenuti nella rivista.

eureka@italiamoldova.org

Associazione Italia-Moldova OdV

SOMMARIO CUPRINS SUMMARY

02	EDITORIALE EDITORIAL EDITORIAL
05	IO ABITO QUI EU LOCUIESC AICI J'HABITE ICI
08	LA PAGINA DEI RAGAZZI PAGINA ADOLESCENȚILOR LA PAGE DES ADOLESCENTS
14	VORREI DIVENTARE... AȘ DORI SĂ DEVIN... JE VOUDRAIS DEVENIR...
20	L'EUROPA CHE VOGLIAMO! EUROPA PE CARE O DORIM! L'EUROPE DE NOS RÊVES!
26	INTERVISTA CON... INTERVIU CU... INTERVIEW WITH...
35	LA MIA SCUOLA, NOMEN EST OMEN ȘCOALA MEA, NOMEN EST OMEN MY SCHOOL, NOMEN EST OMEN
47	LA MIA VACANZA IDEALE VACANȚA MEA IDEALĂ MY IDEAL HOLYDAY
50	MUSICA, FILM, LIBRI, SPETTACOLI MUZICĂ, FILME, CĂRȚI, SPECTACOLE MUSIQUE, FILMS, LIVRES ET ÉMISSIONS
59	IL MIO AMICO A 4 ZAMPE... E NON SOLO PRIETENUL MEU, ANIMAL DE COMPANIE MY PET FRIEND... AND NOT ONLY
65	HOBBY E TEMPO LIBERO HOBBY ȘI TIMP LIBER HOBBIES AND FREE TIME
74	TRADIZIONI EUROPEE TRADIȚIILE EUROPENE EUROPEAN TRADITIONS
77	ANDRA' TUTTO BENE TOTUL VA FI BINE EVERYTHING WILL BE ALRIGHT
86	ULTIMA PAGINA ULTIMA PAGINĂ THE LAST PAGE

Sta arrivando a grandi passi la primavera!

Inesorabile, come il trascorrere del tempo, sta arrivando la primavera, la stagione del risveglio della natura alla quale ad ognuno viene spontaneo associare anche una sorta di auto-ri-genesi spirituale.

Mai come quest'anno la primavera è tanto attesa! L'abbandono del freddo comporterà anche una drastica diminuzione del contatto pandemico che, combinato con i benefici effetti del vaccino, si spera possa scongiurare una nuova ondata virale, se non per sempre, almeno fino al prossimo autunno.

La nostra rivista è uscita indenne da questa maledetta pandemia... oserei dire che dalle tribolazioni di ognuno ha ricevuto la forza per esprimere il meglio di sé!

In questi lunghi mesi di restrizioni personali, d'isolamento, di apprendimento a distanza, di accumulo di stress e di impotenza, Eureka si è dimostrata una valvola di sfogo per molti studenti, un megafono per far udire i propri disagi a chi per motivi di distanza non poteva ascoltarli, ma anche a chi, tra le stesse pareti domestiche, non riusciva a percepire il malessere interiore (forse ben celato..) che un figlio stava vivendo.

Eureka assume quindi una veste quasi taumaturgica, un ruolo inaspettato che deve far riflettere su quanto i giovani oggi abbiano bisogno di comunicare il loro mondo, in un modo spontaneo ma ragionato, così come una regola editoriale esige e pretende. Ecco perché Eureka viene anche stampata in un numero sempre più importante di copie, un segno tangibile che attesta la rilevanza dei pensieri e dei contenuti dei nostri giovani "giornalisti", in netto contrasto con l'effimerità e la temporalità d'attenzione riservata ad un post su un social network.

La rivista ha imboccato quindi autonomamente una nuova strada che però non deve far perdere di vista il traguardo che fin dal primo numero ci siamo imposti di raggiungere o perlomeno di perseguire: la costituzione di una comunità di giovani europei! Non mancano certo gli aspiranti, e il fervore europeista dei tanti articoli che giungono in redazione è la miglior risposta e conferma sull'utilità delle nostre finalità.

Dal mese di gennaio, Eureka ha aderito alla "Conferenza sul futuro dell'Europa" il portale digitale dedicato a tutti i cittadini che desiderano partecipare al miglioramento del funzionamento dell'UE, suggerendo obiettivi e sensibilità diverse, ma anche esprimendo critiche e commenti su quanto non piace o non si considera ben realizzato in questi anni dall'Unione Europea. Gli articoli dei nostri giovani dedicati alla rubrica "L'Europa che vogliamo" vengono pertanto ripubblicati sul portale diventando quindi di pubblica visione.

Un altro piccolo ma importante riconoscimento riservato alla nostra rivista!

Gian Luca del Marco
Presidente Associazione Italia-Moldova

Editorial

Primăvara vine cu pași mari!

Inexplicabil, ca și trecerea timpului, se apropie rapid primăvara, anotimpul trezirii naturii căruia toți îi asociază spontan și un fel de auto-regenerare spirituală. Primăvara nu a fost niciodată atât de așteptată ca anul acesta! Încălzirea timpului va duce, de asemenea, la o scădere drastică a contactului pandemic care, combinată cu efectele benefice ale vaccinului, va evita, sperăm, un nou val viral, dacă nu pentru totdeauna, cel puțin, până în toamna viitoare.

Revista noastră a ieșit nevătămată din perioada dură a pandemiei... Îndrăznesc să spun că, din frământările fiecăruia, ea a adunat puterea de a-și exprima esența!

În aceste luni lungi de restricții personale, izolare, învățământ la distanță, acumulare de stres și neputință, Eureka s-a dovedit a fi un spațiu de evadare pentru mulți elevi, un megafon pentru a face auzită vocea celor care nu puteau să exprime propriile anxietăți din cauza distanței ce îi separa de semenii lor, dar, de asemenea, și a celor care, în interiorul zidurilor domestice, nu reușeau să comunice părinților disconfortul psihologic (uneori ascuns în profundul sufletului...) prin care treceau.

Eureka își asumă, așadar, un rol aproape taumaturgic, un rol neașteptat care trebuie să ne facă să reflectăm asupra faptului cât de mult au nevoie tinerii de azi să-și deschidă lumea interioară, într-un mod spontan, dar structurat din punct de vedere rațional, așa cum o cere una dintre regulile editoriale. Iată de ce Eureka este tipărită și într-un număr din ce în ce mai important de exemplare, semn tangibil care atestă relevanța gândurilor și conținuturilor tinerilor noștri „jurnaliști”, în contrast puternic cu efemeritatea și temporalitatea atenției rezervate unei postări pe o rețea de socializare.

În acest sens, revista a pornit, în mod autonom, pe o nouă cale, care însă nu trebuie să ne facă să pierdem din vedere sau, cel puțin, să urmărim scopul propus chiar în primul număr: constituirea unei comunități de tineri europeni! Cu siguranță, nu lipsesc elevi care doresc să atingă acest obiectiv și, prin urmare, aspirația pro-europeană exprimată în numeroase articole, care ajung la redacție, este cel mai bun răspuns și confirmare a utilității scopurilor noastre.

Din ianuarie, Eureka a aderat la „Conferința privind viitorul Europei”, portal digital dedicat tuturor cetățenilor care doresc să contribuie la îmbunătățirea funcționării UE, sugerând diferite obiective și forme de sensibilitate, dar exprimând, de asemenea, critici și comentarii cu privire la ceea ce nu place sau nu este considerat bine realizat în ultimii ani de către Uniunea Europeană. Articolele, scrise de tinerii noștri jurnaliști, dedicate rubricii „Europa pe care o dorim” sunt republicate pe acest portal european, devenind astfel accesibile unui public larg.

O altă mică, dar importantă recunoaștere rezervată revistei noastre!

Gian Luca del Marco
Președinte al Asociației Italia-Moldova

Editorial

Spring is just around the corner

Inevitably, like the passing time, spring is coming, the season of awakening of nature, with spontaneous associations to a kind of spiritual self-revival.

Never before spring has been so eagerly awaited like this year! Rising temperatures will also lead to a drastic decrease in pandemic activity which, combined with the positive effects of the vaccines, will hopefully avert a new viral wave, if not forever, at least until next autumn.

Our magazine has survived this cursed pandemic unscathed... I dare to say that from everyone's effort it even gained strength to express the best of itself!

In these long months of personal restrictions, of isolation and distance learning, of accumulation of stress and helplessness, Eureka has shown to help releasing pressure for many students, being a megaphone to make their discomfort heard, also by those who could not hear because of being far away, but also by those being close and not able to notice the (maybe well hidden..) misery the children were going through.

Therefore, Eureka almost adopts a thaumaturgic role, quite an unexpected role that makes us reflect on how much young people nowadays need to communicate their world, in a spontaneous but reasoned way, just as an editorial rule requires and demands. This is why Eureka is being printed in increasing numbers, a tangible sign for the relevance of the thoughts and contents of our young "journalists", and in strong contrast to the ephemerality and transience of a social network post.

Thus, the magazine has autonomously taken a new direction. Nevertheless, we must not lose sight of the our goal that has been set since the first issue: the establishment of a community of young Europeans! There is certainly no shortage of aspirants, and the pro-European enthusiasm within the many articles that reach the editorial office is the best response and also the confirmation of the usefulness of our aims.

In January Eureka has joined the "Conference on the future of Europe", a digital portal for all citizens who wish to contribute to the functional improvement of the EU, by suggesting different objectives, but also by expressing criticisms and comments on what they dislike about the European Union or they consider not well done in recent years. All articles in the column "The Europe we want" are therefore published again on this portal and thus become publicly accessible.

Another small, but important recognition for our magazine!

Gian Luca del Marco
President of Associazione Italia-Moldova

IO ABITO QUI

Provegno da una piccola cittadina, un punto minuscolo sulla mappa del mondo, ma enorme nel mio cuore. Una città splendente, incantata dai raggi del sole dove vivo ormai da 16 anni.

La mia cara e amata città si chiama Cricova. Se cercassimo nelle sue pagine gloriose della storia, scopriremmo che apparve per la prima volta nelle cronache del 1692, scritte da Alessandro il Buono. Le leggende narrano che la toponomastica del luogo è dovuta alla parola slava "cric", che significa "grido". Si dice che originariamente il villaggio era così piccolo che, se si gridava, le urla si sentivano da un capo all'altro di Criccova. Al giorno d'oggi non sarebbe così facile farsi sentire perché nel corso degli anni molte cose sono cambiate ed il villaggio è cresciuto così tanto che se una volta le persone si conoscevano tutte, ora è difficile trovare volti familiari che vi salutino.

Cricova è diventato uno dei luoghi più visitati dai turisti grazie alla rinomata azienda, che combina le tradizioni della viticoltura moldava con nuovi standard ed esigenze internazionali, "La Vineria di Cricova", la nostra grande Cantina. Un luogo che si vanta di possedere unici labirinti sotterranei, che custodiscono il mistero di eccellenti vini, prodotti o conservati, come un tesoro nella terra feconda della nostra regione.

In questo modo possiamo definirla una vera e propria Città Sotterranea, che copre una superficie di 53 ettari e le sue gallerie sotterranee sono lunghe ben 120 km.

Ciò che è affascinante e piacevolmente sorprendente è che in questo luogo, come in una vera città, ci sono strade, semafori e segnali stradali! Posso dirvi che ricorderete facilmente le coordinate geografiche dei nostri sotterranei, per esempio, ci sono strade che corrispondono ai nomi dei vini conservati nelle nicchie adiacenti, come: "Cabernet", "Dionis", "Sauvignon", "Feteasca", ecc. La temperatura di conservazione è sempre costante e varia dai +12 ai +14°C e l'umidità è del 97-98%. Sono queste condizioni naturali che permettono di conservare vini e spumanti di alta qualità. Per questo motivo, i turisti che visitano la nostra città sotterranea durante i periodi caldi dell'anno, devono tener presente di vestirsi in modo adeguato alla temperatura delle gallerie attraverso le quali i trenini pieni di visitatori si muovono allegramente.

Dal grano al vino, si trasmette l'amore del popolo, un sentimento speciale ed unico. Il regno del vino colpisce ogni singolo turista, lasciando nella sua anima un'amalgama di emozioni positive e di ricordi mozzafiato.

CRICOVA, IL MIO ANGOLO DI PARADISO

L'atmosfera ospitale ed affascinante è impressionante. L'orgoglio di Cricova è la sua gente, che lavora giorno dopo giorno, conserva e tramanda con dedizione le tradizioni ancestrali, perché per loro Cricova rimarrà per sempre la terra natale. L'educazione e la cultura sono promosse da varie istituzioni educative della città. L'arte è nel sangue di Cricova. Ogni anno vengono organizzate varie feste, come il Festival dei Romanzi, "Marţişor", "La festa di Cricova", e recentemente si propongono eventi che attirano turisti nella città sotterranea o nei vigneti. Tutti gli artisti della nostra piccola città valorizzano ogni ricorrenza offrendo prestigio al paese.

Cricova rappresenta l'armonia, la prosperità e l'abbondanza del Paese, ricca di realtà economiche e di valori culturali, che rendono affascinante la Moldova. Allo stesso tempo è la fiamma viva dell'ispirazione, la fonte della luce e della nobiltà. È un tesoro inestimabile!

EU LOCUIESC AICI

Ciobotari Amelia, clasa a X-a,
Liceul „Gheorghe Asachi”, Chişinău

Provin dintr-un orăşel minuscul pentru harta lumii şi totuşi enorm pentru inima mea. Un oraş strălucitor, vrăjit de razele soarelui, în care locuiesc deja de 16 ani.

Evident, e vorba de scumpa şi draga-mi localitate-Cricova. Dacă ar fi să căutăm în paginile de aur ale istoriei, am descoperi că oraşul dat a apărut pentru prima dată în letopiseţele regale din 1692, scrise încă de Alexandru cel Bun. Cică, în legende se vehiculează cu ideea că toponimicul localităţii îl datorăm cuvântului slavon „cric”, care semnifică „strigăt”. Oamenii povestesc că iniţial sătucul era aşa de mic că dacă strigai dintr-un capăt al Cricovei, răsună ecoul în celălalt capăt. În ziua de astăzi, cu certitudine, nu vei fi auzit dintr-un capăt în altul al acestei localităţi aşa uşor, căci, pe parcursul timpului, au fost întoarse multe file şi localitatea a crescut într-atât încât dacă altădată oamenii toţi se cunoşteau unul cu altul, acum de-abia de găseşti feţe cunoscute pentru a te saluta.

Cricova a devenit unul dintre cele mai vizitate locuri de turişti datorită întreprinderii de renume, ce conjugă tradiţiile vinificaţiei moldoveneşti cu noile standarde şi exigenţe internaţionale – Combinatul de vinificaţie „Cricova” – Crama noastră. Cel care se mândreşte cu labirinturile sale subterane unice, care adăpostesc taina vinurilor excelente, produse sau păstrate aici, parcă un tezaur al pământului roditor din regiunea noastră.

În aşa fel ne putem lăuda cu un adevărat Oraş Subteran, care se întinde pe o suprafaţă de 53 hectare, iar galeriile subterane au o lungime de 120 km. Ceea ce farmecă şi surprinde plăcut este faptul că aici, ca într-un adevărat oraş, se regăsesc străzi, semafoare şi indicatoare rutiere! Vă pot mărturisi că veţi memora uşor coordonatele geografice din subteranele noastre, bunăoară sunt străzi cărora le corespund numele vinului păstrat în nişele adiacente precum: „Cabernet”, „Dionis”, „Sauvignon”, „Feteasca” etc. Temperatura de păstrare este constantă, de +12...+14 ° C, iar umiditatea constituind 97-98%. Anume aceste condiţii naturale fac posibile păstrarea vinurilor şi spumantelor de calitate superioară. Totodată turiştii care vin în perioadele calde ale anului prin oraşul nostru subteran trebuie să ţină cont că au nevoie de o vestimentaţie adecvată temperaturii din galeriile prin care mişună vesel trenuţele pline cu vizitatori.

De la bob până la vin se transmite iubirea oamenilor, ceea ce semnifică unicitatea. Împărăţia vinului frapează fiecare turist în parte, rămânând în sufletul lor un amalgam de emoţii pozitive şi amintiri uluitoare.

Atmosfera ospitalieră şi plină de farmec te minunează. Mândria Cricovei o constituie oamenii, care muncesc zi de zi, păstrează cu sfinţenie şi transmit tradiţiile neamului, pentru ei Cricova va rămâne pe veacuri, meleagul lor natal.

CRICOVA, COLŢIŞORUL MEU DE RAI

Educaţia şi cultura este promovată de varii instituţii de educaţie din oraşul dat. Arta este în sângele Cricovei. În fiecare an sunt organizate diferite festivaluri precum „Festivalul de Romane”, „Mărţişor”, „Hramul Cricovei”, iar recent sunt desfăşurate festivaluri care atrag turiştii anume în zona oraşului subteran sau alături de podgoriile deosebite de viţă-de-vie. Toţi artiştii oraşelului nostru înfloresc fiecare sărbătoare, dar şi prestigiul ţării.

Cricova este armonia, prosperitatea şi belşugul ţării, cu o mulţime de valori economice şi culturale, ce aduc farmecul ţării. În acelaşi timp este flacăra vie a inspiraţiei, sursa de lumină şi nobleţea. Este un nepreţuit tezaur!

J'HABITE ICI

Je viens d'une petite ville pour la carte du monde et pourtant énorme pour mon cœur. Une ville lumineuse, ensorcelée par le soleil dans laquelle je vis déjà 16 ans.

Évidemment, il s'agit de ma chère et précieuse ville – Cricova. Si nous regardions dans les pages dorées de l'histoire, on découvre que la ville donnée est apparue d'abord dans les chroniques royales de 1692, toujours écrites par Alexandru cel Bun. C'est-à-dire que dans les légendes il circule avec l'idée que l'on doit la toponymie de la localité au mot slave « cric », qui signifie le « cri ». Les gens disent qu'au début le village était si petit que si l'on criait d'un bout de la Cricova, l'écho résonnait dans l'autre extrémité. De nos jours, vous ne serez certainement pas entendus d'un bout à l'autre de cette localité si facilement, car au fil du temps, ils ont été rendus de nombreux onglets et la localité a tellement grandi que si une fois tous les gens se connaissaient, maintenant vous pouvez à peine trouver des filles connues pour vous saluer.

Cricova est devenu l'un des lieux touristiques les plus visités en raison de la célèbre entreprise, qui conjugue les traditions de la vinification moldave avec de nouvelles normes et exigences internationales – l'usine de vinification « Cricova » – notre cave. Celui qui est fier de ses labyrinthes souterrains uniques, qui abritent le mystère des excellents vins, produits ou conservés ici, c'est comme un trésor de la terre fertile de notre région.

On peut ainsi se vanter d'une vraie Ville Souterraine, qui s'étend sur une superficie de 53 hectares, et les galeries souterraines ont une longueur de 120 km. Ce qui charme et surprend agréablement, c'est qu'ici, comme dans une vraie ville, on trouve des rues, des panneaux de signalisation! Je peux te dire que tu vas mémoriser facilement les coordonnées géographiques de nos passages souterrains par exemple rues qui correspondent au nom du vin conservé dans les niches adjacentes telles que: «Cabernet», «Dionis», «Sauvignon», «Feteasca » etc.

CRICOVA, MON PETIT COIN DE PARADIS

La température de stockage est constante, de + 12... + 14°C, et l'humidité constituant 97-98%. Certaines de ces conditions naturelles permettent de conserver des vins de qualité et des vins effervescents supérieurs. Dans le même temps, les touristes qui viennent pendant les périodes chaudes de l'année à travers notre ville souterraine doivent prendre en compte qu'ils ont besoin d'un vêtement approprié.

Du grain du raisin au vin, l'amour des gens se transmet, ce qui signifie l'unicité. Le royaume du vin frappe chaque touriste, laissant dans son âme un amalgame d'émotions positives et de souvenirs étonnants.

L'atmosphère accueillante et charmante vous émerveille. La fierté de Cricova est le peuple, qui travaille jour après jour, préserve avec sainteté et transmet les traditions de la nation, pour eux Cricova restera pour toujours, leur patrie. L'éducation et la culture sont promues par divers établissements d'enseignement dans la ville donnée. L'art est dans le sang de Cricova. Chaque année, différents festivals sont organisés tels que : « Festival de la romance », « Martisor », « Festival de la ville Cricova », et récemment des festivals sont organisés qui attirent les touristes spécifiquement dans le quartier de la ville souterraine ou à côté des vignobles particuliers de la vie. Tous les artistes de notre ville embellissent chaque fête, mais aussi le prestige du pays.

Cricova est l'harmonie, la prospérité et l'abondance du pays, avec beaucoup de valeurs économiques et culturelles, qui font le charme du pays. C'est en même temps la flamme vivante de l'inspiration, la source de lumière et de noblesse. C'est un trésor inestimable!

La pagina dei RAGAZZI

L'ARTE DI ESSERE SINCERI CON SE STESSI

Durante i sedici anni della mia vita sulla Terra, incontro sempre più persone che affrontano (in modo più o meno consapevole) lo stesso problema: quello di essere onesti con loro stessi. Sinceri con ciò che sentono, sinceri con quello che sono, sinceri con le loro possibilità, sinceri con la propria anima e persona.

E la cosa più desolante è che non accettano l'esistenza di un problema e normalizzano comportamenti problematici che coinvolgono loro stessi e gli altri.

Credo che tutti noi ci siamo confrontati con situazioni del genere: quando ascolti i racconti di qualcuno sui torti subiti, il loro primo istinto è quello di incolpare qualcun altro per la propria infelicità. Anche se la realtà è diversa, perché anche loro sono in parte colpevoli.

Ho anche incontrato adolescenti che si nascondevano dietro il sarcasmo, nel consumo non filtrato dei media, nell'uso di sostanze, in relazioni tossiche con i cosiddetti "amici" e partner. Precipitano in situazioni pericolose, che considerano normali perché lo fanno tutti. "Va tutto bene", dicono.

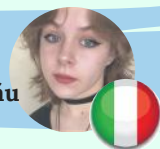
E onestamente, non posso incolpare nessuno, perché sono sempre stata una sostenitrice del pensiero compassionevole. Credo che siamo tutti anime sofferenti a causa dei problemi che abbiamo, provocati dal mondo in cui viviamo: la ricerca del denaro, dello stato sociale, della fama, ecc. E siamo tutti così presi da questi pensieri velenosi per colpa della società in cui semplicemente conviviamo senza mettere nemmeno in discussione le nostre azioni, le nostre parole, la nostra vita.

È davvero questo il modo di vivere che voglio? C'è davvero qualcosa che mi renda felice? Per caso, non mi sto facendo più del male che del bene? Come mi sento davvero in questo momento?

Ci sono alcuni quesiti che ritengo veramente importanti, ma molti si rifiutano di affrontarli perché hanno paura di non soddisfare determinati standard sociali. Abbiamo paura di essere onesti con noi stessi, perché forse questo ci renderebbe diversi dagli altri, ci farebbe apparire "stravaganti" o "strani". Ma penso che ciò ci renda speciali.

Una parte essenziale del processo di conoscenza interiore che ho anche sperimentato, è l'essere consapevoli di ciò che facciamo e di come lo facciamo. Svolgi attività quotidiane che ti consentano di praticare attivamente questo processo, come scrivere un diario personale, meditazione, esercizi di respirazione. Una volta che ci permettiamo di sentirci liberi, ci sentiamo felici.

Tabuica Lorena, classe X,
Liceo "Gheorghe Asachi", Chișinău

Una volta che ci liberiamo dai pregiudizi, dagli stereotipi, dall'odio ingiustificato, una volta che lavoriamo sul modo in cui pensiamo e lo adattiamo al nostro stesso desiderio, solo allora possiamo considerarci sereni, soddisfatti, fiduciosi.

Evita di motivare l'inattività con scuse inutili o con falso positivismo. Sii onesto con te stesso. NON aver paura di analizzare la tua felicità, di lavorarci sopra, di sentirti a tuo agio con il disagio, di apportare un cambiamento. Tutto parte da te e dalla consapevolezza di avere in te stesso più potenziale di quanto pensi.

PS ti consiglio di ascoltare la canzone "Image" di John Lennon, illustra molto bene l'argomento.

Pagina ADOLESCENȚILOR

ARTA DE A FI SINCER CU TINE

Pe parcursul a 16 ani de când trăiesc pe Pământ, întâlnesc din ce în ce mai mulți oameni care se confruntă (fie că o știu ei sau nu) cu aceeași problemă- cea de a fi sinceri cu ei înșiși. Sinceri cu ce simt, sinceri cu cine sunt ei, sinceri cu posibilitățile lor, sinceri cu propriul suflet și persoană.

Și cel mai dezolant lucru este că ei nu acceptă existența unei probleme și normalizează comportamente problematice care-i afectează pe sine și pe alții.

Cu toții cred că ne-am confruntat cu astfel de situații unde ascuți zicerile cuiva despre cum au fost ei neîndreptățiți, primul lor instinct fiind blamarea altcuiva pentru propria-i nefericire. Chiar dacă realitatea era alta, unde ei poate aveau o parte din vină.

Am întâlnit și adolescenți care se ascund în spatele sarcasmului, în consumarea nefiltrată de media, în consumul de substanțe, în relații toxice cu așa-zisii „prietenii” și parteneri. Aceștia se avântă în situații periculoase, pe care le consideră normale pentru că toți o fac. „E okay”, zic ei.

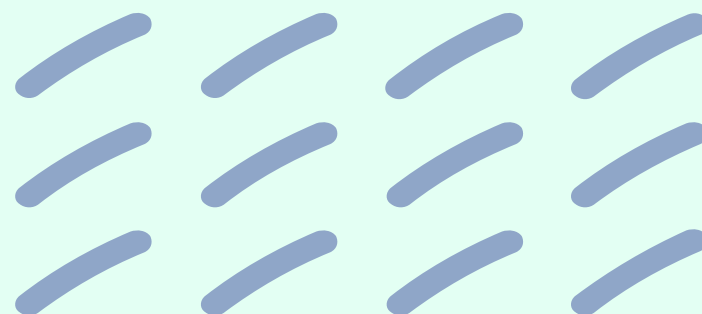
Și sinceră să fiu, nu-i pot învinovăți pe niciunul, fiindcă mereu am fost adeptul gândirii compasionale. Eu cred că suntem cu toții niște suflete care suferă, cu probleme ce le avem la bază din cauza lumii în care trăim: în goană după bani, statut, faimă, etc. Și toți suntem atât de prinși în gândirile acestea otrăvitoare din cauza societății în care coexistăm, încât nici nu ne punem la îndoială acțiunile, cuvintele, viața.

Oare chiar acesta este modul de viață pe care mi-l doresc ? Oare chiar este ceva ce mă face fericit ? Nu-mi fac oare mai mult rău decât bine acești oameni propriei personalități ? Oare cum mă simt cu adevărat în acest moment ?

Sunt câteva întrebări pe care le cred atât de importante, dar mulți refuză să și le pună pentru că ne e teamă să nu ne încadrăm în anumite standarde sociale. Ne este teamă să fim sinceri cu noi, pentru că ne-ar deosebi de alții, ne-ar face „ciudați” sau „stranii”. Dar eu cred că ne fac speciali.

O parte esențială a procesului de cunoaștere de sine, pe care am folosit-o și eu, la rândul meu, este de a fi conștient de ce facem și felul în care o facem. Implementați activități zilnice care vă permit să practicați activ acest proces, precum scrierea într-un jurnal personal, meditația, exerciții respiratorii.

Tabuica Lorena, clasa a X-a,
Liceul „Gheorghe Asachi”, Chișinău

Odată ce ne lăsăm să ne simțim liberi, ne simțim fericiți. Odată ce scăpăm de prejudecăți, stereotipuri, ură nejustificată, odată ce lucrăm asupra felului în care gândim și îl adaptăm propriei dorințe, abia atunci ne vom putea considera liniștiți, satisfăcuți, încrezatori.

Evitați să motivați lipsa de acțiune prin scuze sau pozitivism fals. Fiți onești cu voi înșivă. NU vă temeți să vă analizați fericirea, să lucrați la ea, să vă simțiți confortabil cu inconfortabilul, să faceți o schimbare. Totul începe de la voi și să știți că aveți mai mult potențial în voi decât credeți.

P.S. Vă recomand să ascultați cântecul „Imagine” de John Lennon, ilustrează foarte bine subiectul discutat.

la page des ADOLESCENTS

L'ART D'ÊTRE HONNÊTE AVEC SOI-MÊME

Depuis 16 ans que je vis sur cette Terre, je rencontre de plus en plus souvent des gens qui luttent (qu'ils le sachent ou non) avec le même problème - celui d'être honnête avec eux-mêmes. Honnêtes avec ce qu'ils ressentent, honnêtes avec qui ils sont, honnêtes avec leurs possibilités, honnêtes avec leur âme et leur personne.

Et la chose la plus désolante dans tout cela est qu'ils n'acceptent pas l'existence d'un problème et qu'ils normalisent les comportements problématiques qui affectent leur personnalité et celle des autres.

Je pense que nous avons tous été confrontés à des situations quand quelqu'un se plaint d'avoir été lésé, sa première réaction étant de culpabiliser les autres pour son malheur. Mais souvent la réalité est autre- eux aussi, ils portent la responsabilité d'une partie de la faute.

J'ai aussi rencontré des adolescents qui se cachent derrière le sarcasme, derrière la consommation de médias non filtrés, derrière la consommation des substances, derrière des relations toxiques avec leurs soi-disant "amis" et partenaires. Ils se précipitent vers des situations dangereuses, qu'ils considèrent comme normales car tout le monde le fait. "Ça va", disent-ils.

Et honnêtement, je ne peux blâmer aucun d'entre eux, car j'ai toujours été adepte de la pensée compatissante. Je pense que nous sommes tous des âmes qui souffrent des problèmes que nous avons à notre base à cause du monde dans lequel nous vivons: on est obsédés par l'argent, le statut social, la gloire, etc. Et nous sommes tous tellement pris dans ces duos de pensées vénéneuses de notre société dans laquelle nous cohabitons, que nous ne remettons même pas en doute nos actes, nos paroles, notre vie.

**Est-ce vraiment ce mode de vie que je souhaite?
Est-ce vraiment quelque chose qui me rend heureux?
Ces personnes ne font-elles pas plus de mal que de bien à ma propre personnalité? Comment est-ce que je me sens vraiment en ce moment?**

Ce sont des questions qui me paraissent si importantes, mais que beaucoup refusent de se poser car nous craignons de ne pas rentrer dans certaines normes sociales. Nous avons peur d'être honnêtes avec nous-mêmes, car cela nous différencierait des autres, car cela nous rendrait "étranges" ou "bizarres". Je pense que cela nous rend spéciaux.

Une partie essentielle du processus de connaissance de soi, que j'ai moi-même utilisé, consiste à être conscient de ce que nous faisons et de la façon dont nous le faisons. Mettez en place des activités quotidiennes qui vous permettent de pratiquer activement ce processus, comme l'écriture dans un journal personnel, la méditation, les exercices respiratoires.

Tabuica Lorena, Xème classe,
Lycée "Gheorghe Asachi", Chişinău

Une fois que nous nous laissons sentir libres, nous nous sentons heureux.

Une fois débarrassés des préjugés, des stéréotypes, des haines injustifiées, une fois que nous avons travaillé sur notre façon de penser et que nous l'avons adaptée à nos propres désirs, alors seulement nous pourrions nous considérer tranquilles, satisfaits, confiants.

Évitez de motiver le manque d'action avec des excuses ou une fausse positivité. Soyez honnêtes avec vous-mêmes. N'ayez PAS peur d'analyser votre bonheur, d'y travailler, de vous sentir à l'aise avec l'inconfort, de faire un changement. Tout commence avec vous et sachez que vous avez plus de potentiel que vous ne le pensez.

P.S. Je vous conseille d'écouter la chanson "Imagine" de John Lennon, elle illustre très bien le sujet abordé.

La pagina dei RAGAZZI

Răileanu Irina, classe IX,
Liceo "Ion Văţamanu", Străşeni

VICINI MA LONTANI

I fiori di oleandro oscurano meravigliosamente la luce con un rosso invitante come un desiderio di ferirsi, e le fronde selvagge dall'oscurità tagliano l'azzurro del cielo come l'anima di un bambino innocente. Questo era un adolescente. Stava camminando lentamente verso il liceo e non poteva evitare il passar del tempo, nonostante avesse voluto non accorgersene. Stava uscendo dall'infanzia e si avviava verso la maturità che lo attendeva, un periodo d'indipendenza e di crescita.

Molte volte arrivava alla conclusione di non essere capito. Questo poteva essere dovuto ai suoi frequenti silenzi, ai pensieri ossessivi su un argomento e, infine, all'isolamento. Riteneva che gli altri avrebbero dovuto sapere cosa lui pensasse e si sentiva solo. Ecco uno dei principali problemi di comunicazione e comprensione in famiglia. Oleander pensava che se si parlasse di cose banali, sarebbe stato inutile citare altro, perché era così ovvio...

C'erano molti aspetti che lo turbavano nelle sue serate, nel suo pigro letto. A volte passava ore a sognare concetti immaginari della sua ipotetica vita. Altre serate le trascorrevano in compagnia di pensieri arricchiti dall'immagine di un giovane che non condivideva con gli altri i propri sentimenti, opinioni e paure. Li teneva per sé, da qualche parte nel subconscio sconosciuto, confrontandosi costantemente con le proprie insicurezze ed indecisioni.

Tutte le sue discussioni erano limitate alla famiglia, madre e padre e a pochi amici intimi, dove gli argomenti non toccavano mai i confini personali, essendo rivolti solo a conversazioni circondate dall'effervescenza della vita quotidiana. L'unica forma di sicurezza ed ispirazione per lui era Internet e coloro che condividevano gli stessi suoi interessi nei social network, nei film o fiction, dinosauri, videogiochi e cose fatte a mano, tra cui profumeria ed ikebana.

Capiva che la famiglia e gli amici non potevano rispondere come avrebbero voluto lui. Doveva essere preparato al fatto che alcune persone potessero dire o fare qualcosa di spiacevole, ma non perché non fossero gentili, ma semplicemente perché non sapevano cosa rispondere. Tuttavia, manteneva il suo obiettivo: controllare la situazione. Sebbene fosse importante raccontare a chi gli è vicino come si sente, Oleander si riservava la volontà di decidere se informare o meno gli altri. Alcune persone trovavano utile tenere per sé determinati spazi della loro vita, in modo che non debbano sempre affrontare domande su come stanno o su come si sentono.

Pertanto, siamo spesso così occupati nelle nostre vite personali che non abbiamo idea di cosa stia succedendo nella vita degli altri. La storia di Oleander ci insegna che è arrivato finalmente il momento di osservare il mondo che ci circonda per capire e amare veramente.

APROPIAȚI, DAR ÎNDEPĂRTAȚI

Florile de oleandru întunecă frumos lumina într-un roșu îmbietor, ca o toxică dorință de a se răni și frunziș aspru din întuneric ce taie albastrul cerului precum un suflet inocent de copil. Acesta era un adolescent. Mergea spre liceu cu pași lenți și era incapabil să evite acest lucru, oricât de mult ar fi dorit să-i ignore existența. Ieșea cu un pas din copilărie și înainta spre maturitatea ce-l aștepta, perioadă a independenței și a cultivării de sine.

De multe ori, ajunge la concluzia că nu îl înțelege. Poate fi din cauza tăcerii, gândirii asupra unei teme și, într-un final, din cauza izolării. Rămâne cu gândul că ceilalți ar trebui să știe și ei la ce se gândește și simte el singur. Aici apare una din principalele probleme de comunicare și înțelegere în familie. Oleander credea că dacă vine vorba de ceva banal, pare că e inutil să mai menționeze ceva, căci e și așa evident...

Erau multe aspecte ce îl frământau în petrecerea serilor, în patul lenș așternut. Uneori stătea ore întregi în visarea unor concepte imaginare ale vieții lui ipotetice. Alte seri erau petrecute alături de compania gândurilor înflorite de viziunea unui tânăr ce nu-și exprima gândurile, opiniile și fricile celor apropiați.

Acestea le ținea pentru el, undeva în necunoscutul subconștient, fiind în permanentă confruntare cu propriile sale insecurități și indecizii.

Toate discuțiile sale se limitau la familie, mama și tata și la câțiva prieteni apropiați, unde subiectele nu atingeau niciodată marginile personale, fiind aduse doar la conversații înconjurate de eferescenta existenței cotidiene. Singura calmare și inspirație pentru el era internetul și cei ce împărtășeau la fel temele respective în rețelele de socializare cum ar fi filme sau seriale psihologice, dinozauri, jocurile video și lucruri hand-made, inclusiv parfumeria și echibanele.

Înțelegea că familia și prietenii s-ar putea să nu răspundă așa cum ar dori. Trebuia să fie pregătit pentru faptul că unii oameni ar putea să spună sau să facă ceva neplăcut, nu pentru că nu sunt amabili, ci pur și simplu pentru că nu știu cum să răspundă. Oricum rămânea cu obiectivul să posede control asupra situației. Deși este important să le spună celor mai apropiați ce simte, Oleander decide dacă are dorința sau nu să informeze pe altcineva. Unii oameni consideră că este util să mențină anumite spații din viața lor doar pentru sine, pentru a nu fi nevoiți întotdeauna să se confrunte cu întrebări despre cum le reușește ceva sau cum se simt.

Astfel, suntem adesea atât de ocupați în viața noastră personală, încât nu avem nicio idee despre ce se întâmplă în viața altora. Istoria lui Olly ne învață că acum este momentul când trebuie să observăm lumea din jur, pentru a înțelege și a iubi cu adevărat.

THE YOUNG page

Răileanu Irina, class IX,
"Ion Vatamanu" High School, Strășeni

CLOSE, BUT FAR AWAY

The beautiful oleander flowers darken the light into an inviting red, like a toxic desire to hurt, and the harsh foliage from the darkness that cuts the blue of the sky like an innocent child's soul. This was a teenager. He was walking slowly to high school and was unable to avoid it, no matter how much he wanted to ignore his existence. He was stepping out of childhood and advancing towards the maturity that awaited him, a period of independence and self-cultivation.

He often concludes that I do not understand him. Maybe trusting in the silence, thinking about a topic and in the end not expressing it to others, but remaining with the thought that others should also know what you think and feel to yourself. Here is one of the main problems of communication and understanding in the family. Oleander thought that if it was something elementary, it seemed useless to mention something so obvious.

There were many things that bothered him about spending the evenings in the lazy bed. Sometimes he spent hours visualizing imaginary concepts of his hypothetical life. Other evenings were spent with the company of thoughts flourished by the vision of a young man who did not express

his thoughts, opinions and fears with those close to him. He kept them to himself, somewhere in the unknown subconscious, constantly confronted with his own insecurities and indecisions.

All his discussions were limited to family, mother and father, and a few close friends, where the topics never touched personal boundaries, being brought only to conversations surrounded by the effervescence of everyday life. The only calm and inspiration for him was the internet and those who shared the same themes in social networks, such as movies or psychological series, dinosaurs, video games and hand-made things, including perfumery and equivalent.

He understood that family and friends might not respond as they would like. He had to be prepared for the fact that some people might say or do something unpleasant, not because they are not kind, but simply because they do not know how to respond. However, he remained in control of the situation. Although it is important to tell those close to you, Oleander decides whether or not he wants to inform someone else. Some people find it helpful to maintain certain areas of their lives just so they don't have to worry about how they're doing or how they're feeling.

Thus, we are often so busy in our personal lives that we have no idea what is going on in the lives of others. Olly's story teaches us that this is when we need to look at the world around us, to truly understand and love.

VORREI DIVENTARE...

IL MIO FUTURO: UTOPIA O REALTA'?

Vorrei diventare... Questa è la grande domanda della nostra vita. È quella decisione che può influenzare il corso di tutta la tua vita, che determina sia il fallimento che il nostro successo futuro. Tutto inizia durante l'infanzia, quando ogni bambino vuole diventare un astronauta, un esploratore spaziale, un domatore di leoni o anche un mago. Dopo qualche anno, si arriva alla conclusione che il lavoro ideale sia quello della propria madre che fa il medico o del padre che fa l'avvocato. Anche nell'adolescenza non è facile, ci sono tante opzioni a disposizione, ma c'è sempre la paura di sbagliare.

Personalmente è stato molto difficile per me decidere cosa fare dopo il liceo, ma anche ora non ho le idee molto chiare. Ho attraversato un periodo in cui ogni settimana si alternavano diversi mestieri, tutti stupendi a prima vista, ma andando nei dettagli, cominciavano pian piano a non piacermi. Per alcuni anni sapevo per certo che volevo fare il medico, i film su questo argomento erano i miei preferiti in quel momento. Ora, non riesco ad immaginare un futuro in cui la vita di una persona sia nelle mie mani. Segui la passione per l'ingegneria, ma non sapevo quale specialità scegliere, essendo innumerevoli.

Alla fine ho esaurito tutte le alternative. Penso che la migliore carriera per me in questo momento sia in Data Science. Forse è una specialità poco nota, si tratta del campo di studio che combina competenze specifiche, abilità di programmazione e conoscenze di matematica e statistica per estrarre informazioni significative dai dati.

Perché mi piace? Ebbene, mi sembra un campo interessante, importante nella nostra società contemporanea e ritengo che in futuro sarà uno dei lavori più ricercati. Perché questo? Fin da bambina mi piace la matematica, usare i numeri in tutti i metodi possibili, e questo mi dà vera soddisfazione. L'informatica è abbastanza difficile, richiede logica, esattamente ciò che mi affascina. Anche se complicato, amo creare programmi, passare il tempo a digitare vari codici. Chi ha contribuito alla nascita di questa passione sono stati in primis i miei genitori, che da sette anni lavorano nel campo informatico, lodando quello che fanno e tornando a casa sempre soddisfatti dopo una giornata di lavoro. In pochi hanno sentito parlare di Guido van Rossum, uno sviluppatore di software olandese, ma tutti conoscono Python, la sua creazione senza la quale molte aziende oggi non sarebbero in grado di operare. Questo è il mio modello di vita, perché nonostante sia stato difficile per lui, non si è arreso, ma ha continuato a lottare indipendentemente dagli ostacoli. Come lui, ho intenzione di prendere un master in matematica ed informatica. Sogno un futuro prospero, di essere orgogliosa di me stessa e dei miei risultati, voglio evolvermi e sapere che tutto il lavoro svolto non è stato vano.

Ho grandi speranze di poter raggiungere i miei obiettivi e diventare la persona che sognavo!

VORREI DIVENTARE...

Vorrei curare le anime...

Da bambini ci viene chiesto cosa vogliamo diventare da adulti, una domanda che persiste per diversi anni di seguito ed è la stessa ogni volta... le nostre risposte però differiscono, cambiano da un'età all'altra... da astronauta, pirata, cantante, principessa, a dottore, avvocato, insegnante, psicologo...

Con il passare del tempo, nella vita, ti accorgi che ci sono tante opportunità. Così i sogni diventano grandi, tanti, e sembrano sempre più impossibili da realizzare. Rispettivamente, i giovani iniziano a essere classificati in 3 categorie: coloro che sanno cosa vogliono e agiscono fino a quando non ci riescono; chi ha obiettivi, agisce, ma si arrende; chi non sa porsi obiettivi e ha persino paura di sognare, non sa cosa fare. Infatti, ogni giovane ha bisogno di aiuto e sostegno per realizzare il suo sogno o per ritrovare la sua vocazione.

Ecco perché voglio diventare una psicologa. Voglio aiutare le persone che hanno bisogno di accrescere la fiducia in se stesse, sostenere le persone e guidarle a ritrovare la loro personalità. Quindi, oltre a condividere tante storie e racconti di vita, aiuterò i giovani/ragazzi/adulti a superare le difficoltà quotidiane. Pertanto, so che c'è un modo per realizzare questo piano e sono consapevole di avere molto lavoro e studio, ma come dice Niculina Gheorgăţă "Le nostre convinzioni creano la nostra realtà".

Niculina Gheorgăţă è una esperta di psicologa clinica accreditata al Collegio romeno degli Psicologi, con oltre 25 anni di esperienza nella ricerca e nella pratica nel campo della psico-spiritualità, essendo anche una psicologa specializzata in guarigione spirituale, mentale e fisica.

Inoltre, è autrice di una raccolta di libri, tra cui "Alla ricerca del potere interiore", "La gioia di vivere senza maschera" ed "Affermazioni per voi..."

Desidero incontrarla e partecipare a uno dei suoi seminari, per imparare il meglio da professionisti del settore come lei.

Ma, fino ad allora, voglio ricordare che è bello avere sogni ed obiettivi da perseguire e su cui agire, ma è altrettanto bello e naturale prendersi una pausa per meditare e trovare la pace, la forza interiore quando le cose non funzionano così come vogliamo. È bello essere in un equilibrio mente-corpo. Il corpo fa tutto ciò in cui crede la mente! Ognuno di noi ha un potenziale enorme. Tutto ciò che conta è seguire i nostri sogni e non arrendersi!

AŞ DORI SĂ DEVIN...

**Viitorul meu:
o utopie
sau realitate?**

Aş vrea să devin... Aceasta este marea întrebare a vieţii noastre. Este acea decizie care îţi poate influenţa cursul întregii vieţi, care determina atât eşecul, cât şi viitorul nostru succes.

Totul începe în copilărie, când orice pici vrea să devină un astronaut, să viziteze planetele, un împlânzitor de lei sau chiar un magician. Peste câţiva ani, ei consideră că meseria ideală este a mamei, care e medic sau cea a tatălui, fiind avocat. Nici în adolescenţă nu e prea uşor, existând o multitudine de opţiuni la dispoziţie, având mereu frica de a nu o lua pe cea greşită.

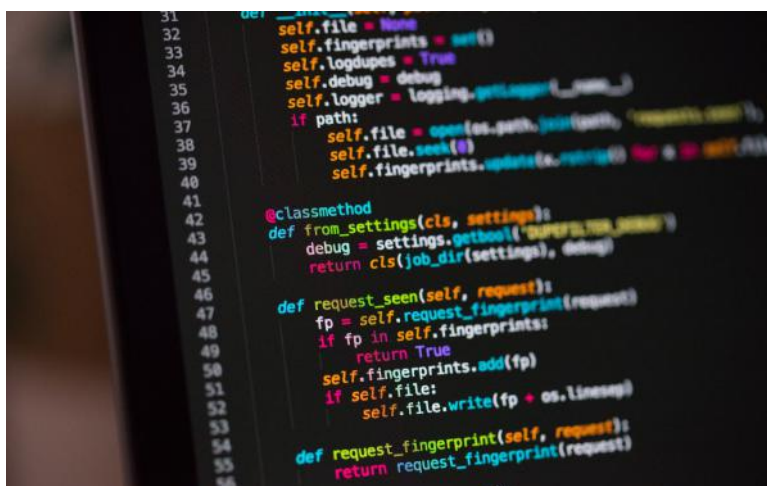
Personal, mi-a fost foarte greu să decid ce vreau să fac în continuare după finalizarea liceului, deşi nici acum nu este prea clar. Am trecut printr-o perioadă în care mai multe meserii au alternat în fiecare săptămână, fiind minunată de ceea ce reprezintă la prima vedere, dar intrând în detalii, începeau să-mi displace din ce în ce mai mult. Timp de câţiva ani ştiam cert că vreau să fiu medic, filmele despre acest subiect fiind preferatele mele în acea perioadă. Acum, nu-mi pot imagina un viitor în care viaţa unei persoane stă în mâinile mele. A urmat ingineria, însă nu ştiam ce ramură a acesteia alegeam, fiind nenumărate. Într-un final, am ajuns la finele încercărilor. Consider că cea mai potrivită carieră pentru mine în acest moment este în Data Science. Poate mai puţin cunoscut este domeniul de studiu care combină expertiză în domeniu, abilităţile de programare şi cunoştinţele de matematică şi statistică pentru a extrage informaţii semnificative din date.

De ce îmi place? Păi, pare un domeniu interesant, important în societatea noastră contemporană şi consider că în viitor va fi unul din cele mai căutate job-uri. De ce anume acesta? De mic copil îmi place matematică, să utilizez în toate metodele posibile cifrele, această oferindu-mi o adevărată satisfacţie.

Informatica este destul de grea, necesită logică, exact ce mă fascinează. Deşi este anevoios, ador să creez programe, să-mi petrec timpul tapând diverse coduri. Cei care au contribuit la naşterea acestei pasiuni au fost, în primul rând, părinţii, care lucrează în domeniul IT deja de 7 ani, laudând ceea ce fac şi venind mereu mulţumiţi acasă după o zi de lucru. Puţini au auzit de Guido van Rossum, un dezvoltator software olandez, însă toţi ştiu de Python, creaţia sa fără de care multe companii nu ar putea funcţiona în prezent. Acesta este modelul meu în viaţă, căci deşi i-a fost greu, nu s-a lăsat, ci a continuat să lupte indiferent de obstacole. La fel ca el, planific să obţin masterul în matematică şi informatică. Visez la un viitor prosper, să fiu mândră de mine şi de rezultatele mele, să evoluez şi să ştiu că toată muncă depusă nu a fost în zadar.

Am speranţa certă că voi reuşi să-mi ating scopurile şi să devin omul care-l visez!

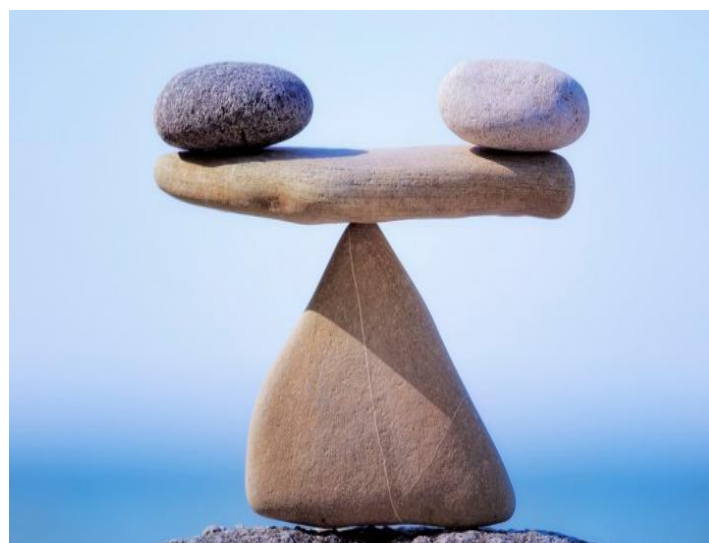
AȘ DORI SĂ DEVIN...

Aș vrea să tratez suflete...

De mici copii suntem întrebați ce vrem să devenim când o să fim maturi, întrebare persistând câțiva ani la rând și fiind aceeași de fiecare dată... cu toate acestea răspunsurile noastre diferă, ele schimbându-se de la o vârstă la alta... începând de la astronaut, pirat, cântăreț, prințesă, până la medic, avocat, profesor, psiholog...

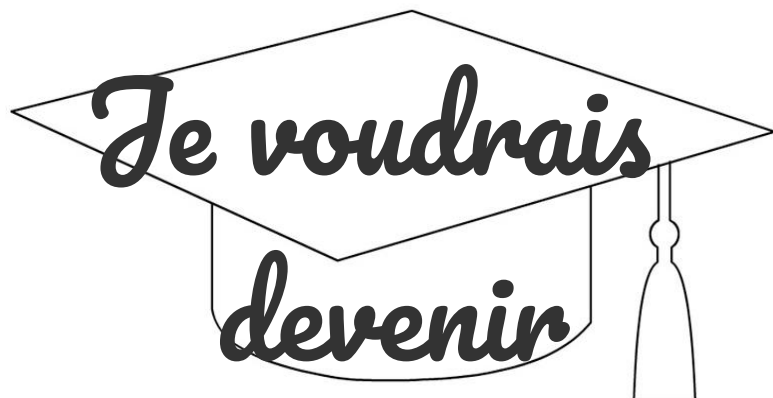
Odata cu trecerea timpului, în viață, observi că există atât de multe oportunități. Astfel visele devin mărețe, multe și par tot mai imposibil de a le realiza. Respectiv tinerii încep să se clasifice în 3 categorii: Cei care știu ce vor și acționează până reușesc; Cei care au obiective, acționează, dar se dau bătăuți; și Cei care nu știu să-și pună scopuri și chiar le este frică să viseze, nu știu ce să facă. Totuși fiecare tânăr are nevoie de ajutor și susținere pentru a-și putea duce visul la bun sfârșit sau pentru a-și găsi vocația.

Anume din aceasta cauză, aș vrea să devin psiholog. Vreau să ajut oamenii care au nevoie să-și dezvolte încrederea în sine, să susțin oamenii și să-i ghidez să se regăsească. Astfel pe lângă faptul că voi fi părtașa mai multor istorioare și povești, voi ajuta tinerii/adolescenții /maturii să treacă peste confruntările pe care le au zi de zi. Totuși știu că există un drum în realizarea acestui plan și sunt conștientă că am mult de lucru și de studiat, dar cum spune Niculina Gheorgiță „Credințele noastre creează realitatea noastră”.

Niculina Gheorgiță este Psiholog clinician Principal, acreditat de colegiul psihologilor din România, având o experiență de peste 25 de ani în cercetarea și practicarea domeniului psihospiritual, fiind, de asemenea, un psiholog specialist în vindecarea sufletească, psihică și fizică. În plus este autoarea unei colecții de cărți printre care se numără „Regăsirea puterii interioare”, „ Bucuria de a trăi fără mască” și „Afirmații pentru voi...” Îmi doresc să o întâlnesc și să fiu prezentă la una din întrunirile ei, să învăț tot ce este mai bun de la profesioniști în acest domeniu precum este Ea.

Dar, până atunci vreau să menționez că este bine să avem vise și scopuri pe care să le urmărim și asupra cărora să acționăm, dar este la fel de bine și de firesc, să luăm o pauză să medităm și să ne găsim pacea, puterea interioară, atunci când lucrurile nu funcționează așa cum ne dorim. Este bine să ne aflăm într-un echilibru minte – corp. Corpul face tot ce mintea crede! Fiecare dintre noi are un potențial enorm. Contează doar să ne urmărim visele și să nu renunțăm!

Panfil Silviana, Xème classe,
Licée "Gheorghe Asachi", Chişinău

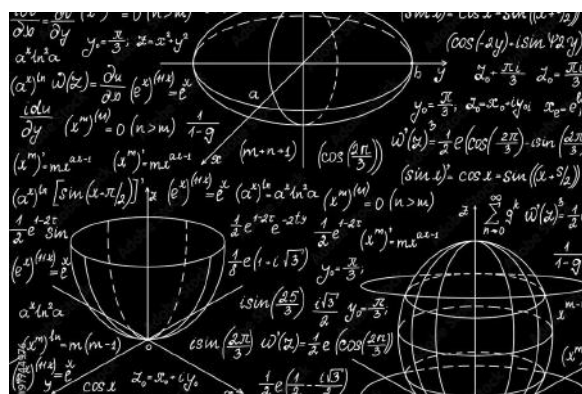

Je veux devenir... C'est la grande question de nos vies. C'est cette décision qui peut influencer le cours de la vie, qui détermine à la fois notre échec et notre succès futur.

Tout commence dans l'enfance, quand les enfants rêvent devenir astronautes, visiter les planètes, être dompteurs de lions ou même magiciens. Après quelques années, ils considèrent que l'emploi idéal est celui de la mère, qui est médecin ou celui du père, qui est avocat. A l'adolescence ce n'est pas facile non plus, il y a beaucoup d'options disponibles, il y a toujours la peur de se tromper.

Personnellement, il m'a été très difficile de décider ce que je veux faire après avoir fini le lycée, bien que même maintenant ce ne soit pas très clair. J'ai traversé une période où plusieurs métiers alternaient chaque semaine, chacun étant merveilleux par ce qu'ils représentaient à première vue, mais rentrant dans les détails, je commençais à les détester de plus en plus. Durant les dernières quelques années, je savais avec certitude que je voulais être médecin, les films sur ce sujet étant mes préférés à cette époque. Maintenant, je ne peux pas imaginer un avenir où la vie d'une personne est entre mes mains. L'ingénierie a suivi, mais je ne savais pas quelle branche choisir, étant innombrables.

Enfin, je suis arrivée à la fin des recherches. Je pense que la meilleure carrière pour moi en ce moment est dans la Science des données. Peut-être moins connu, c'est le domaine d'études qui combine une expertise dans le domaine, des compétences en programmation et des connaissances en mathématiques et en statistiques pour extraire des informations significatives à partir des données.

*Mon
avenir:
utopie ou
réalité?*

Pourquoi ça? Depuis tout petite, j'aime les maths, utiliser les nombres dans toutes les méthodes possibles, ce qui me donne une réelle satisfaction. L'informatique est quelque chose d'assez difficile, qui demande de la logique, justement ce qui me passionne. Bien que ce soit difficile, j'adore créer des programmes, passer mon temps à passer divers codes. Ceux qui ont contribué à la naissance de cette passion sont d'abord les parents, qui travaillent dans le domaine de l'informatique depuis 7 ans. Ils apprécient ce qu'ils font et rentrent toujours satisfaits après une journée de travail.

Peu de gens ont entendu parler de Guido van Rossum, un développeur de logiciels néerlandais, mais tout le monde connaît Python, sa création sans laquelle de nombreuses entreprises ne pourraient pas fonctionner aujourd'hui. C'est mon modèle dans la vie, car même si c'était difficile pour lui, il n'a pas abandonné, mais a continué à se battre malgré les obstacles. Comme lui, j'envisage d'obtenir une maîtrise en mathématiques et en informatique. Je rêve à un avenir prospère, d'être fière de moi et de mes résultats, d'évoluer et de savoir que tout le travail effectué n'était pas en vain. J'espère que je pourrai atteindre mes objectifs, être la personne que je rêvais d'être.

JE VOUDRAIS

DEVENIR...

Dès le plus jeune âge on nous demande ce que nous deviendrons à l'âge adulte, une question qui persiste plusieurs années et qui est la même chaque fois, cependant nos réponses changent, elles changent de l'âge à l'âge: astronaute, pirate, chanteur, princesse, médecin, avocat, enseignant, psychologue.

Toutefois, au fur et à mesure que vous avancez dans la vie, vous verrez combien d'opportunités le monde vous offre. Ainsi, les désirs augmentent, deviennent de plus en plus nombreux et il semble de plus en plus impossible à les atteindre. À ce propos, les apprenants commencent à être classés en 3 catégories: ceux qui savent, ceux qui veulent et ceux qui accomplissent; ceux qui savent, qui veulent mais abandonnent et ceux qui abandonnent tout simplement. Cependant, chaque jeune a besoin d'aide et de soutien pour réaliser son rêve ou pour trouver sa vocation. C'est pourquoi je veux devenir psychologue. Je veux aider les personnes qui ont besoin de développer leur confiance en elles, soutenir les personnes qui ont besoin d'aide et guider les personnes qui ont besoin de se retrouver. Ainsi, en apprenant de différentes histoires de vie j'aiderai les jeunes/les adolescents/les adultes à dépasser les confrontations quotidiennes.

Cependant, je sais qu'il existe un parcours dans la réalisation de ce projet et je suis consciente que je dois beaucoup travailler et étudier, mais d'après Niculina Gheorghită "Nos croyances créent notre réalité".

Niculina Gheorghită est Psychologue clinicienne accréditée par le Collège roumain des Psychologues ayant plus de 25 ans d'expérience dans la recherche et la pratique dans le domaine psychospirituel, étant également psychologue spécialisée dans la guérison spirituelle, mentale et physique. De plus, elle est auteure d'une collection de livres, dont "La récupération de la puissance intérieure", "La joie de vivre sans masque", "Des affirmations pour vous". Pour moi, elle constitue un exemple de vie et je voudrais la rencontrer et assister à ses séances.

Pour résumer tout ce que j'ai évoqué, je peux affirmer que c'est bien d'avoir des rêves et des objectifs à suivre, mais, en même temps c'est bien et naturel de ne pas en avoir, de faire une pause tout simplement et de trouver la paix intérieure, car finalement, Il est bon d'être dans un équilibre corps-esprit. Le corps fait tout ce que l'esprit croit! Chacun de nous a un énorme potentiel. Ce qui compte, c'est de suivre nos rêves et de ne pas les abandonner !

L'Europa che vogliamo

Il bilancio a lungo termine dell'UE e lo strumento temporaneo progettato per stimolare la ripresa formeranno il più grande pacchetto di incentivi mai finanziato in Europa. Un totale di 2.018 miliardi di EUR aiuterà a ricostruire l'Europa nel periodo post pandemia COVID-19. Una ricostruzione che renderà l'Europa più verde, più digitale e più resiliente.

Il nuovo bilancio a lungo termine rafforzerà i meccanismi di flessibilità per garantire che possano essere soddisfatte esigenze impreviste. È stato progettato per rispondere non solo alle realtà attuali ma anche alle incertezze future.

Mediante i programmi di sviluppo rurale, l'UE aiuta, attraverso diversi fondi, i Paesi meno sviluppati a raggiungere le aspettative di vita degli Stati più economicamente sviluppati ed a diminuire radicalmente il livello di inquinamento.

In futuro, l'Unione Europea dovrà adeguare gli ospedali di tutto il necessario, soprattutto nei Paesi con una limitata situazione economica.

Per consolidare il ruolo di leader mondiale dell'UE, abbiamo bisogno di una solida, aperta ed equa agenda commerciale, che renda l'Europa un luogo attraente per le imprese ed allo stesso tempo che garantisca i più elevati standard di protezione del clima, dell'ambiente e del lavoro. La leadership richiede una stretta collaborazione con i partner e con gli stati vicini. A questo proposito verrà lanciata una strategia globale per l'Africa e si riaffermerà la prospettiva europea dei Paesi dei Balcani occidentali.

I cittadini europei, temono di perdere il controllo del potere decisionale sugli aspetti che influenzano la loro vita quotidiana perché si stanno confrontando con delle sfide senza precedenti. Alcune di queste hanno motivazioni tecnologiche od economiche: digitalizzazione, economia globalizzata, cambiamento climatico. Altre sono generate da forze esterne: le guerre in Medio Oriente, la migrazione fuori controllo ed il terrorismo, una Russia aggressiva che minaccia la libertà e la pace e gli Stati Uniti più preoccupati per i loro affari interni. Altre sfide comuni a livello dell'UE sono la disoccupazione strutturale, l'invecchiamento della popolazione, l'aumento del nazionalismo politico e la mancanza di coesione.

Che tipo di Europa vogliamo? Vogliamo un'Europa per i nostri cittadini, costruita da loro.

Questa risposta richiede una migliore cooperazione tra l'Unione europea ed i suoi Stati membri. L'UE e le sue nazioni non sono realtà antagoniste; ma al contrario, rappresentano un'unica cosa. L'Unione europea può avere successo nelle sue azioni se tutti gli Stati membri hanno successo e se lavorano insieme in modo costruttivo su entrambi i livelli. Questa cooperazione più intelligente deve coinvolgere anche il popolo. Gli europei affermano che il futuro dell'Europa deve essere rafforzato. L'Unione europea deve diventare una vera unione di cittadini.

Quali dovrebbero essere i settori prioritari che l'Europa deve affrontare? La sicurezza nel contesto della libertà e della prosperità in un'economia di mercato con una dimensione sociale sono state, sono e rimangono due pietre miliari per l'integrazione europea. In questa prospettiva ed affrontando le principali sfide dei tempi in cui hanno vissuto, i padri fondatori dell'Unione Europea hanno trasformato l'Europa in un'Unione di pace e libertà e la generazione successiva ha rafforzato l'unione economica e monetaria. L'Europa di oggi deve rivitalizzare questo spirito di azione comune per portare sicurezza, stabilità e prosperità al continente.

L'Europa che vogliamo

SONO FELICE DI ESSERE UNA CITTADINA EUROPEA, MA VORREI CHE ALCUNE COSE MIGLIORASSERO.

Secondo me una delle priorità della politica europea potrebbe essere la riduzione dell'inquinamento. È molto importante che l'ambiente in cui viviamo sia sano, sia per noi che per le generazioni future. A causa del massiccio taglio degli alberi, le foreste si stanno riducendo e, nel tempo, avremo sempre meno ossigeno. Allo stesso tempo, eliminando le auto che utilizzano diesel e benzina come carburante ed introducendo le auto elettriche su larga scala, o riciclando l'olio da cucina usato trasformandolo in carburante per auto, possiamo ridurre notevolmente l'inquinamento. A lungo termine, queste azioni potrebbero fermare il cambiamento climatico ed altri disastri naturali. Insieme potremmo rendere la Terra un luogo più sano!

Un'altra priorità potrebbe essere incoraggiare e sostenere il movimento dei giovani verso altri paesi dell'UE per motivi di studio. In questo modo possono arricchire le proprie conoscenze e competenze in vari campi. Inoltre, possono conoscere le culture, i costumi e le tradizioni di vari popoli. Così, i giovani di oggi saranno molto più desiderosi di imparare cose nuove ed avranno delle conoscenze molto più ampie.

Un altro campo sul quale si dovrebbe intervenire, potrebbe essere quello di aiutare i bambini dei Paesi poveri a beneficiare gratuitamente di assistenza medica all'estero. Si tratta di un aspetto molto importante in quanto potrebbe salvare tante vite, dando la possibilità a tutti i bambini di accedere ai servizi medici di alta qualità. In futuro, queste politiche, potrebbero aumentare l'aspettativa di vita di molti giovani.

Inoltre, si potrebbero apportare miglioramenti per aiutare gli animali in via di estinzione. Molte specie sono in pericolo, ma creando riserve naturali, queste potrebbero vivere in sicurezza. A lungo termine, questa azione può essere benefica sia per molti animali che per l'intero pianeta. Per fermare questo fenomeno occorre rispettare il divieto di pesca e di caccia.

Quindi, se in futuro apporteremo dei cambiamenti, potremmo vivere in un mondo molto più sviluppato e sano, dove l'aspettativa di vita potrebbe aumentare.

EUROPA PE CARE O DORIM

Bugetul pe termen lung al UE și instrumentul temporar conceput pentru a stimula redresarea vor forma cel mai mare pachet de stimulente finanțat vreodată în Europa. Un quantum total de 2.018 miliarde EUR va ajuta la reconstruirea Europei în perioada de după pandemia de COVID-19. O reconstrucție prin care Europa va deveni mai ecologică, mai digitală și mai rezilientă.

Noul buget pe termen lung va consolida mecanismele de flexibilitate, pentru a garanta că poate răspunde unor nevoi neprevăzute. A fost proiectat în așa fel încât să răspundă nu numai realităților actuale, ci și incertitudinilor viitoare. Prin programele de dezvoltare rurală UE ajută, prin diferite fonduri, țările mai puțin dezvoltate ca pe viitor să ajungă la nivelul țărilor dezvoltate ca nivel de trai și un nivel de poluare foarte scăzut.

Pe viitor, Uniunea Europeana va fi nevoită să alimenteze spitalele cu bunurile necesare, mai ales în țările cu o situație economică scăzută.

Pentru consolidarea rolului UE ca lider mondial, avem nevoie de o agendă comercială solidă, deschisă și echitabilă, care să facă Europa un loc atractiv pentru întreprinderi și să asigure, în același timp, cele mai înalte standarde în materie de protecție a climei, a mediului și a forței de muncă. Poziția de lider presupune o cooperare strânsă cu partenerii și cu țările învecinate. În acest sens, va fi lansată o strategie amplă pentru Africa și se va reafirma perspectiva europeană a țărilor din Balcanii de Vest.

Europenii se tem să piardă controlul și puterea de decizie asupra aspectelor care le influențează viața de zi cu zi, deoarece se confruntă cu provocări fără precedent. Unele dintre aceste provocări au cauze tehnologice sau economice: digitalizarea, o economie globalizată, schimbările climatice. Altele sunt generate de forțe externe: războaiele din Orientul Mijlociu, migrația scăpată de sub control și terorismul, o Rusie agresivă care amenință libertatea și pacea, precum și Statele Unite ale Americii mai preocupate de problemele interne. Altele sunt provocări comune existente la nivelul Uniunii Europene: șomajul structural, procesul de îmbătrânire a populației, ascensiunea naționalismului politic și lipsa de coeziune.

Ce fel de Europă ne dorim? Dorim o Europă pentru cetățenii noștri, construită chiar de ei.

Acest răspuns presupune o mai bună cooperare între Uniunea Europeană și statele sale membre. UE și națiunile care o alcătuiesc nu sunt antagonice; dimpotrivă, locul lor este împreună. Uniunea Europeană poate avea succes în acțiunile sale dacă toate statele membre au succes și dacă se lucrează în mod conjugat și constructiv la ambele niveluri. Această cooperare mai inteligentă trebuie să implice și cetățenii. Cetățenii noștri afirmă că viitorul Europei trebuie consolidat. Uniunea Europeană trebuie să devină o autentică uniune a cetățenilor.

Care ar trebui să fie domeniile prioritare pe care să le abordeze Europa?

Securitatea în contextul libertății și prosperitatea într-o economie socială de piață cu o dimensiune socială au fost, sunt și rămân două pietre de temelie ale integrării europene. Din această perspectivă și confruntându-se cu principalele provocări ale vremurilor în care au trăit, părinții fondatori ai Uniunii Europene au dezvoltat Europa într-o Uniune a păcii și libertății, iar generația următoare a consolidat uniunea economică și monetară. Europa prezentului trebuie să revitalizeze acest spirit al acțiunii comune astfel încât să ofere continentului securitate, stabilitate și prosperitate.

Europa pe care o dorim

SUNT FERICITĂ CĂ SUNT CETĂȚEAN EUROPEAN, ÎNSĂ AȘ DORI CA UNELE LUCRURI SĂ FIE ÎMBUNĂTĂȚITE.

În opinia mea, una dintre prioritățile politicii europene ar putea fi reducerea surselor de poluare. Este foarte important ca mediul înconjurător în care ne dezvoltăm să fie unul sănătos, atât pentru noi, dar și pentru generațiile următoare. Din cauza tăierii masive a copacilor, pădurile se împuținează și, cu timpul, vom avea din ce în ce mai puțin oxigen. Totodată, prin eliminarea mașinilor care folosesc motorina și benzina drept combustibil și introducerea pe scară largă a mașinilor electrice, sau reciclarea uleiului folosit la gătit și transformat în combustibil pentru autoturisme, putem reduce poluarea semnificativ. Pe termen lung, aceste acțiuni ar putea opri schimbarea climei și celelalte dezastre naturale cauzate. Împreună am putea face Pământul un loc mai sănătos!

Altă prioritate ar putea fi încurajarea și susținerea circulației tinerilor în alte țări din UE pentru studii. Așa își pot îmbogăți cunostințele și abilitățile în diverse domenii. Mai mult decât atât, pot învăța despre culturile, obiceiurile și tradițiile diverselor popoare. Astfel, tinerii din zilele noastre vor fi mult mai dornici să afle noi lucruri și vor avea cunoștințe mult mai vaste.

O altă direcție în care ar trebui să se intervină ar putea fi aceea de a ajuta copiii din țările mai sărace să beneficieze de servicii medicale gratuite în străinătate. Este foarte important, deoarece ar putea fi salvate multe vieți, dând șansa tuturor copiilor să beneficieze de servicii medicale de top. Pe viitor, acest lucru ar putea spori speranța la viață a multor tineri.

În altă ordine de idei, se pot face îmbunătățiri și cu privire la ajutarea animalelor pe cale de dispariție. Multe specii sunt în pericol, însă prin crearea rezervațiilor naturale, acestea pot trăi în siguranță. Pe lungă durată, această acțiune poate fi benefică pentru multe specii și pentru întreaga planetă. Pentru oprirea acestui fenomen, trebuie respectate perioadele de prohibiție la pescuit și vânătoare.

Prin urmare, dacă s-ar face câteva schimbări pe viitor, am putea trăi într-o lume mult mai dezvoltată și sănătoasă, unde speranța de viață poate crește.

THE EUROPE WE WANT

The EU's long-term budget and the temporary instrument designed to stimulate recovery will form the largest package of incentives ever funded in Europe. A total of EUR 2.018 trillion (in current prices) will help to rebuild Europe in the post-COVID-19 pandemic. A reconstruction that will make Europe greener, more digital and more resilient.

The new long-term budget will strengthen flexibility mechanisms to ensure in case of unforeseen needs. It has been designed to respond not only to current realities, but also to future uncertainties.

Through rural development programmes, the EU, through various funds, helps the less developed countries to reach the level of the developed countries in the future, in terms of living standards and very low pollution levels.

In the future, the European Union will have to supply hospitals with necessary goods, especially in countries with a low economic situation.

To strengthen the EU's role as a world leader, we need a strong, open and fair trade agenda that will make Europe an attractive place for business and, at the same time, ensure the highest standards for climate and environmental protection and labor. Leadership requires close cooperation with partners and neighboring countries. In this regard, a comprehensive strategy for Africa will be launched and the European perspective on the Western Balkan countries will be reaffirmed.

Europeans are afraid of losing control and decision-making power over the issues that affect their daily lives, because they face unprecedented challenges. Some of these challenges have technological or economic causes: digitalization, a globalized economy, climate change. Others are generated by external forces: the wars in the Middle East, out-of-control migration and terrorism, an aggressive Russia that threatens freedom and peace, and the United States being more concerned with internal affairs. Others are common challenges at EU level: structural unemployment, the aging population, the rise of political nationalism and a lack of cohesion.

What kind of Europe do we want? We want a Europe for our citizens, built by them.

This response calls for a better cooperation between the European Union and its Member States. The EU and its nations are not antagonistic; on the contrary, their place is together. The European Union can only succeed in its actions, if all Member States are successful and if they constructively work together at both levels. This smarter cooperation must also involve citizens. Our citizens say that the future of Europe must be strengthened. The European Union must become a true union of citizens.

What should be the priority areas for Europe to address? Security in the context of freedom and prosperity in a social market economy with a social dimension have been, are and remain two cornerstones of European integration. From this perspective and facing the main challenges of their times, the founding fathers of the European Union developed Europe into a Union of peace and freedom, and the next generation strengthened the economic and monetary union. The Europe of the present must revitalize this spirit of joint action so as to provide the continent with security, stability and prosperity.

The Europe we want

I AM HAPPY TO BE A EUROPEAN CITIZEN, BUT I WOULD LIKE SOME THINGS TO BE IMPROVED.

I am happy to be a European citizen, but I would like some things to be improved.

In my opinion, one of the priorities of European policy could be to reduce the sources of pollution. It is very important that the environment, in which we develop, is a healthy one, both for us and for the next generations. Due to the massive cutting of trees, the forests are dwindling, and, over time, we will have less and less oxygen. At the same time, by eliminating cars that use diesel and gasoline as fuel, together with the widespread introduction of electric cars, or by recycling the oil used for cooking and converting it into fuel for cars, we could significantly reduce pollution. In the long term, these actions could stop climate change and other natural disasters caused thereby. Together we could make the Earth a healthier place!

Another priority could be to encourage and support the mobility of young people to other EU countries for studies. This way they can enrich their knowledge and skills in various fields. Moreover, they can learn about cultures, customs and traditions of various people. Thus, the young people of our time will be much more eager to learn new things and will have much broader knowledge.

Another direction in which intervention should be taken could be to help children in poorer countries to benefit from free healthcare abroad. This is very important, because many lives could be saved by giving all children the chance to benefit from top medical services. In the future, this could increase the life expectancy of many young people.

In other fields, improvements can also be made with regard to endangered animals. Many species are in danger, but by creating nature reserves, they can live safely. On the long run, this action can be beneficial for many species and the entire planet. To stop this negative development, periods of prohibition for fishing and hunting must be observed.

Therefore, if some changes were made in the future, we could live in a much more developed and healthy world, where life expectancy can increase.

Eugen Matcovschi

direttore e fondatore del Laboratorio di
Teatro "Arte e Pensiero" di Chişinău.

L'ARTE SALVERÀ IL MONDO...

Al giorno d'oggi, l'arte è la forma di espressione più comune. Che sia una semplice composizione, un libro, una canzone, un dipinto, una scultura o uno spettacolo, sono tutti metodi per esprimere sentimenti e stati d'animo. In questa occasione, le studentesse del Liceo "Prometeu-Protalent" di Chişinău, Repubblica Moldova, Andreea Magola e Catalina Petrov, hanno intervistato Eugen Matcovschi, il direttore e fondatore del Laboratorio di Teatro "Arte e Pensiero" di Chişinău.

A.M.-C.P.: Lei è riuscito ad arrivare abbastanza lontano, ad essere un nome noto. Come ha iniziato? Cosa può raccontarci della vita studentesca del giovane Eugen Matcovschi?

E.M.: La vita da studente è stata molto difficile, eravamo nel periodo comunista ed il passaggio alla democrazia era molto complicato. Ho evitato il più possibile tutto ciò che non era legato alla professione, incontri con amici, feste, ecc. Ho studiato molto, oltre alla teoria ho seguito molte ore di laboratorio, ho praticato sport anche oltre all'orario scolastico. Non passava giorno senza leggere almeno 50 pagine, poi sono arrivato a 150 pagine ed alla fine ad un intero romanzo in una notte, ma leggevo in modo che il giorno seguente o dopo un mese, tutto rimanesse nella mia testa come se fosse stato appena letto. Così è stato con lo sport, un corpo sano ed una mente brillante. E a tutto ciò si deve aggiungere il programma dell'Accademia di Musica, Teatro e Belle Arti!

Ho frequentato per quattro anni l'Accademia e, inoltre, ho sempre chiesto agli insegnanti di farmi scoprire qualcosa di nuovo, qualcosa che non era nel programma. Ho sempre avuto una grande voglia di scoprire le cose ed il desiderio di miglioramento personale, ho anche avuto un periodo in cui contemporaneamente frequentavo una seconda facoltà - Coreografia. Comunque è stato qualcosa di bello, questi sono gli anni in cui scopri cose nuove e ti godi la vita, puoi dormire 2-3 ore per notte e ti bastano!

A.M.-C.P.: Non è una novità che nella Repubblica Moldova sia difficile crescere e svilupparsi. Parte della società è ancora intrappolata da residui del dominio sovietico. Come ci si sente ad essere un attore in queste circostanze?

E.M.: Indipendentemente dal Paese in cui sei un attore, è importante creare arte pura, sincera ed onesta. Ad esempio, se fai un grande spettacolo di successo, vinci il Gran Premio, automaticamente sei invitato in Romania, poi in Ucraina, Russia, Polonia, Germania, Francia, Cina, America, ecc.

Se sei un attore affermato, puoi sviluppare buoni progetti in Moldova, poi anche all'estero, nel mondo! Infatti, calpestiamo la stessa terra, abbiamo tutti un solo cuore e un solo Dio! Il successo ed il futuro sono nei nostri desideri e sogni, come dice la Bibbia: "Chiedete e vi sarà dato; bussate e vi sarà aperto". Tutto quello che dobbiamo fare è lavorare!

A.M.-C.P.: La situazione pandemica ha confinato le persone nelle loro case, lasciando i teatri senza pubblico per molto tempo, il mondo ancora non ha superato gli effetti del virus.

Come riesce a resistere?

E.M.: È un periodo difficile, anche dal punto di vista psicologico, ma, come si suol dire, "ci gestiamo" abbiamo appreso e ripetuto online, provato e persino modificato frammenti di vari lavori. Certo è diverso nella sala dello spettacolo con gli spettatori dal vivo, ma tutto è nella volontà del Signore.

A.M.-C.P.: Lei è il direttore e fondatore del Teatro Sperimentale "Arte e Pensiero", come può definire questa realtà in poche parole?

E.M.: Il Teatro Sperimentale rappresenta l'alchimia della quale oggi necessita il pubblico moderno, si tratta di quella simbiosi di diversi stati d'animo: emozione, movimento plastico e danza. Allo stesso tempo vengono combinati diversi generi artistici, ad esempio la satira con il teatro di testimonianza, l'assurdo con il dramma, la commedia con la tragedia ecc. Il Teatro Sperimentale è il luogo dove si svolge un esperimento di alchimia nell'arte!

A.M.-C.P.: Negli anni hai organizzato diverse tournée. Qual è stata la più indimenticabile?

E.M.: La più spettacolare... è difficile rispondere o sceglierne una, ogni tournée o festival ha la sua bellezza e le sue particolarità. Ricordo con affetto il festival di Bruxelles, dove abbiamo avuto un caloroso incontro con la diaspora ed il nostro ambasciatore. Il giorno dopo ho visitato la città di Amsterdam, semplicemente una città in cui sogno di tornare. Ricordo anche con affetto il Tour di Parigi e un viaggio di 60 giorni in tutta la Romania con spettacoli interpretati a Bucarest, Sibiu, Braşov, Vaslui, Iaşi, Cluj, Timişoara, Piteşti, Suceava, Râmnicu Vâlcea ecc. Mi sono emozionato anche sul palco delle Nazioni Unite a Ginevra. In ogni trasferta abbiamo fatto del nostro meglio per visitare i musei, i luoghi pittoreschi, per studiare usi e costumi, i monumenti o i luoghi storici. Alla fine, non posso non citare l'Italia, ho avuto l'opportunità di esibirmi su più palcoscenici in questo bel Paese.

A.M.-C.P.: Quale pubblico sente più vicino a lei, in Moldova o della diaspora?

E.M.: Non esiste un pubblico buono o cattivo, esiste un pubblico preparato o inesperto, pubblico scelto oppure improvvisato. Certamente, c'è una differenza tra il pubblico romeno e quello moldavo, il pubblico romeno ascolta con più attenzione il testo, il nostro preferisce più azione!

A.M.-C.P.: Secondo lei, come fa l'arte ad educare le persone?

E.M.: L'arte pone delle domande, cerca delle risposte ed attiva delle emozioni. Cambia in meglio l'uomo, risvegliandolo alla vita, facendolo guardare a se stesso e/o al mondo che lo circonda, ai problemi che affrontiamo, dandogli speranza per una vita migliore! L'arte ti motiva a vivere e ti insegna ad amare!

LEZIONE PER IMPARARE A VIVERE!!!

"Eureka-Evrika" ci ha dato la meravigliosa opportunità di pubblicare un'intervista con uno dei più grandi compositori del mondo Eugen Doga, con il compianto uomo di cultura, difensore dei valori nazionali ed universali Nicolae Dabija, con il fondatore della nostra scuola, il lungimirante Aurelian Silvestru...

*Oggi vi invitiamo ad incontrare **Constantin Popa**, di professione Magistrato, personalità con un'alta coscienza civica, dal quale possiamo sicuramente imparare come essere, come trasformarci e cambiare la società. Viene intervistato da sua figlia.*

Ca.P: Perché hai scelto di diventare Magistrato?

C.P.: Fin da bambino, amavo leggere libri su inchieste e guerre, romanzi gialli e storici. Da adolescente ho iniziato a pensare seriamente alla facoltà di giurisprudenza, ho seguito il mio sogno e mi sono iscritto alla Facoltà di Diritto di Bucarest. Durante i miei anni da studente era evidente che le mie materie preferite erano quelle della specializzazione in diritto penale, ero affascinato dalle lezioni pratiche in medicina legale, dove si vedeva dal vivo l'attività investigativa. È stato lì, in facoltà, che sono stato guidato dai più grandi specialisti del settore - giudici, pubblici ministeri, investigatori, che mi hanno trasmesso le loro straordinarie esperienze. Dopo la laurea, ho deciso di tornare nella Repubblica Moldova per applicare le conoscenze acquisite in questo campo.

Ca.P: Quali sono le qualità che deve avere un Pubblico Ministero?

C.P.: Il Pubblico Ministero deve possedere elevate qualità volitive. Deve saper valutare criticamente i fatti e le testimonianze delle persone, reagire alle inesattezze delle testimonianze, evidenziando un'irregolarità. Dovrebbe essere in grado di affrontare la questione da diverse angolazioni, come accusatore e come difensore. Ha bisogno di autocontrollo e di una mente fluida che aiuti a risolvere la situazione il prima possibile.

Il pensiero del Pubblico Ministero deve essere analitico ed abituato ad interpretare sempre la causalità, deve essere in grado di discernere le cause rivelatrici partendo dall'analisi di qualsiasi fenomeno.

Ca.P: Cosa significa per te il patriottismo? È necessario coltivare ancora oggi il sentimento di amore per la patria?

C.P.: Il patriottismo, a mio avviso, è amore e devozione per la mia terra, il mio popolo, le tradizioni, ed è assolutamente necessario promuoverlo e coltivarlo nei nostri figli, alle generazioni future. Sono nato nel cuore del bosco. Spesso, con la mia classe, facevamo delle spedizioni attraverso la foresta (zona di Plaiul Fagului). Anche adesso trovo pace interiore in mezzo alla natura. È per questo motivo che da molti anni ho l'abitudine di piantare alberi con la mia famiglia. Ecco perché quando sono stato informato che gli studenti del liceo "Prometeu" erano coinvolti in attività di tutela ambientale nell'ambito del progetto globale "Climate Action", ho aderito con piacere, offrendo loro 400 alberi da piantare. Sono estremamente contento di vedere che abbiamo giovani desiderosi di salvare la natura e di essere coinvolti in attività per mantenere bello il nostro Paese.

Ca.P.: Recentemente, nel parco Valea Morilor di Chisinau, è stato inaugurato il monumento "Cismeaua General Georgescu P. Ion", quindi il monumento del 1937, distrutto dai comunisti, è stato ricostruito. Come ti è venuta l'idea di scoprire monumenti storici e restaurarli?

C.P.: Ovviamente, queste attività sono motivate anche dal mio sentimento di patriottismo. Mi colpisce quando vedo le rovine dei monumenti storici, perché questo cancella la storia della nostra nazione, e non dobbiamo permetterlo. Avendo tra i miei colleghi ed amici persone con le stesse visioni, impegnati per restaurare i monumenti storici eretti in onore dei grandi eroi nazionali (Associazione Bessarabiana "Monumentum"), ho deciso di unirmi anche io a loro.

È stato un evento di grande rilevanza, a cui hanno partecipato l'Ambasciatore di Romania presso la Repubblica Moldova, Sua Eccellenza Daniel Ioniță, generali dell'esercito romeno, il Ministro della Cultura della Repubblica Moldova Sergiu Prodan, personalità di entrambe le sponde del Prut. Il generale Ion Pavel Georgescu ha eretto questo monumento in onore degli eroi romeni della prima guerra mondiale, protagonisti delle battaglie di Mărăști e Mărășești. Attraverso questo monumento si commemorano anche le vittime del regime stalinista, i romeni uccisi a Chişinău nel 1941. La memoria storica deve essere mantenuta viva!

Eugen Matcovschi

directorul-fondator al Teatrului
Laborator „Arta și Gândul” din Chișinău

ARTA VA SALVA LUMEA...

În zilele noastre, arta reprezintă cea mai răspândită formă de exprimare. Fie că e vorba de o simplă compunere, o carte citită, un cântec, o pictură, sculptură sau un spectacol, toate reprezintă metode de exprimare a sentimentelor și stărilor. Cu această ocazie, elevele Liceului de Creativitate și Inventică „Prometeu-Protalent” din mun. Chișinău, Republica Moldova, Andreea Magola și Cătălina Petrov l-au intervievat pe directorul-fondator al Teatrului Laborator „Arta și Gândul” din mun. Chișinău..

A.M.-C.P.: Ați reușit să ajungeți destul de departe, să fiți un nume cunoscut. Cum ați început? Ce ne puteți spune despre viața studentească din perspectiva tânărului Eugen Matcovschi?

E.M.: Viața de student a fost una grea, era perioada comunistă și trecerea la democrație era complicată. Am evitat maximal tot ce nu era legat de profesie, întâlnirile cu prietenii, petrecerile etc. Studiam mult, divers, pe lângă teorie aveam multe ore practice, sport în afara programului și în program. Nu era zi fără să citesc 50 de pagini, după care am ajuns la 150 sau deja romanul întreg într-o noapte, dar citit așa ca a doua zi sau peste o lună să fie în cap ca proaspăt citit. Exact așa era și cu sportul, într-un corp sănătos o minte scilpitoare. Asta tot în afară de programul Academiei de Muzica, Teatru și Arte plastice!

Patru ani am învățat și, mai mult ca atât, îi rugam pe profesori să mă învețe mereu ceva nou, ceva ce nu era în program. Aveam mereu dorință de descoperire și autoperfecționare, am ajuns chiar să fac o perioadă concomitent și o a doua facultate - de Coregrafie.

A fost totuși ceva frumos, sunt anii în care descoperi și te bucuri de viață, poți dormi 2-3 ore pe noaptea și e suficient!

A.M.-C.P.: Nu e un lucru nou că în Republica Moldova este greu de a te crește și a te dezvolta. O parte a societății este încă prinsă de rămășițele dominației sovietice. Cum este să fii un actor în asemenea împrejurări?

E.M.: Nu contează în ce țară ești actor, important e să faci artă pură, sinceră și cinstită. De exemplu, dacă faci un spectacol superb, iei Premiul Mare aici, automat, ești invitat în România, după urmează Ucraina, Rusia, Polonia, Germania, Franța și China, America etc. Dacă ești Actor bun, începi a avea proiecte bune aici, apoi în lume! De fapt, călcăm același pământ, avem toți câte o inimă și un Dumnezeu! Succesul și viitorul e în dorința și visurile noastre, cum se spune în Biblie „Cere și ți se va da, Bate și se va deschide!” Ne rămâne să muncim!

A.M.-C.P.: Starea pandemică a încuiat lumea în case, teatrele rămânând fără public pentru destul de mult timp, omenirea încă nu a trecut peste acest virus. Cum reușiți să rezistați?

E.M.: E o perioadă grea, și din punct de vedere psihologic, dar, cum se spune, „Ne descurcăm”, am învățat și am repetat online, am făcut repetiții și chiar și am montat fragmente din diverse opere. Sigur că e altceva cu sala de spectacole și spectatorii vii, dar totul e în voia Domnului.

A.M.-C.P.: Sunteți director-fondator al Teatrului Laborator „Arta și Gândul”, cum l-ați descrie în câteva cuvinte?

E.M.: Teatrul Laborator este acea chimie de care are nevoie azi spectatorul modern, este acea simbioză dintre stări - emoție, plastică, dans. Totodată sunt combinate genuri, de exemplu, satira cu teatrul document, absurdul cu drama, comedia cu tragedia etc. Teatrul Laborator e locul unde are loc chimia în artă!

A.M.-C.P.: De-a lungul anilor ați avut parte de mai multe turnee. Care ar fi cel mai spectaculos dintre acestea?

E.M.: Cel mai tare turneu... e greu să răspund sau să aleg unul, fiecare turneu sau festival are frumusețea și întâmplările lui. Îmi amintesc cu drag festivalul din Bruxelles, unde am avut o întâlnire caldă cu diaspora și cu ambasadorul nostru. A doua zi am vizitat și orașul Amsterdam, pur și simplu un oraș în care visez să mă întorc. Cu drag îmi amintesc și Turneul de la Paris și un pelerinaj de 60 de zile în toată România. Cu spectacole jucate la București, Sibiu, Brașov, Vaslui, Iași, Cluj, Timișoara, Pitești, Suceava, Râmnicu Vâlcea etc. Emoție deosebită am avut și pe scena Organizației Națiunilor Unite din Geneva. În fiecare expediție am încercat la maximum să vizităm muzeele, locurile pitorești, să studiez obiceiurile și tradițiile, monumentele sau locurile istorice. La final, nu pot să nu menționez Italia, am avut ocazia să joc pe mai multe scene din această superbă țară.

A.M.-C.P.: Care public vă este mai aproape, cel de acasă sau diaspora?

E.M.: Publicul rău sau bun nu există, este public pregătit sau nepregătit, public select sau la comandă. Sigur că este diferență între publicul din România și cel din Republica Moldova, la cel român se ascultă mai atent textul, al nostru preferă mai multă acțiune!

A.M.-C.P.: În opinia dumneavoastră, cum reușește arta să educe omul?

E.M.: Arta pune întrebări, caută răspunsuri și trezește emoție. Renaște și schimbă omul spre bine, trezindu-l la viață, îl pune să privească dintr-o parte la el sau / și la lumea ce ne înconjoară, la problemele cu care ne confruntăm, dându-i speranță la o viață mai bună! Arta te motivează să trăiești și te învață să iubești!

Pe final, vrem să îi mulțumim mult domnului Eugen Matcovschi pentru timpul acordat acestui interviu și sper că am reușit să vă intrigăm cu privire la creația acestui laborator teatral.

LECȚIA DESPRE A ÎNVĂȚA SĂ FI

Revista pentru tineri „Eureka! Evrica!” ne-a oferit minunata ocazie să publicăm interviuri cu unul dintre cei mai mari compozitori ai lumii Eugen Doga, cu regretatul om de cultură, luptător pentru adevărurile naționale și universale Nicolae Dabija, cu făuritorul de școli, vizionarul Aurelian Silvestru...

*Astăzi, vă invităm să-l cunoașteți pe domnul **Constantin Popa**, de profesie jurist, personalitate cu o înaltă conștiință civică, de la care, cu siguranță, putem învăța cum să fim, cum să ne transformăm pe noi și să schimbăm societatea.*

Ca.P.: De ce ai ales să fii procuror?

C.P.: De mic copil, iubeam cărțile despre investigații și războaie, romanele politiste și istorice. Fiind adolescent, am început intensiv să mă gândesc la facultatea de drept.

Mi-am urmat visul și am aplicat la Facultatea de Drept din București. În anii de studenție, evident că obiectele preferate pentru mine erau cele din specializarea dreptului penal, mă fascinau orele practice la criminalistică, unde vedeai pe viu activitatea de investigare. Anume acolo, la facultate, am fost îndrumat de cei mai mari specialiști în domeniu - judecători, procurori, anchetatori, care mi-au transmis cele mai bune practici.

După ce am absolvit facultatea, am hotărât să mă întorc în Republica Moldova, să îmi aplic cunoștințele în acest domeniu.

Ca.P.: Care sunt calitățile unui procuror?

C.A.: Procurorul trebuie să posede calități volitive înalte. Procurorul trebuie să evalueze critic faptele și mărturia oamenilor, să reacționeze la inexactitățile din istorie, subliniind o eroare. El ar trebui să poată aborda problema din diferite ipostaze - ca acuzator și ca apărător. Are nevoie de autocontrol și de o minte rapidă care va ajuta la rezolvarea situației în cel mai scurt timp posibil. Gândirea procurorului este de natură cauzală, este capabilă să discearnă cauzele revelatoare ale oricărui fenomen.

Ca.P.: Ce înseamnă pentru tine patriotism? Mai este necesar astăzi să se cultive sentimentul dragostei de țară?

C.A.: Patriotismul, în viziunea mea, este dragoste și devotament față de țara mea, neamul meu, tradiții și este absolut necesar să le promovăm și să le cultivăm în copiii noștri, în generațiile viitoare.

M-am născut în inima codrilor. Des, cu clasa, mergeam în expediții prin pădure (zona Plaiul Fagului.) Chiar și în prezent îmi regăsesc liniștea sufletească în sânul naturii. Anume din acest motiv de mulți ani avem obiceiul cu familia să plantăm copaci. De aceea, când fiica mi-a comunicat că elevii liceul „Prometeu” s-au implicat în activități de protejare a mediului înconjurător în cadrul proiectului global „Climate Action”, am pus umărul, oferindu-le 400 de copaci pentru plantat. Am o satisfacție enormă văzând că avem copii dornici de a salva natura și de a se implica în activități pentru a menține țara noastră frumoasă.

Ca.P.: Recent, în parcul Valea Morilor din Chișinău, a fost inaugurat monumentul „Cișmeaua General Georgescu P. Ion”, de fapt, a fost refăcut monumentul din 1937, distrus de comuniști. Cum ai ajuns la gândul să descoperi monumente istorice și să le restabilești?

C.P.: Evident că și la aceste activități m-a motivat sentimentul de patriotism. Mă afectează când văd cum se ruinează monumentele istorice, căci prin asta se șterge istoria neamului nostru, iar noi nu trebuie să admitem acest fapt.

Având printre colegi și prieteni oamenii cu aceleași viziuni, care și-au unit forțele pentru restabilirea monumentelor istorice ridicate în cinstea marilor eroi naționali (Asociația basarabeană „Monumentum”), m-am aliniat și eu. A fost un eveniment de mare anvergură, la care au participat Ambasadorul României în Republica Moldova, Excelența Sa Daniel Ioniță, generali ai Armatei Române, Ministrul culturii al Republicii Moldova, Sergiu Prodan, personalități de pe ambele maluri ale Prutului. Generalul Ion Pavel Georgescu a ridicat acest monument în cinstea eroilor români din Primul Război Mondial, din luptele de la Mărăști și Mărășești. Prin acest monument, comemorăm și victimele regimului stalinist, români care au fost uciși la Chișinău în 1941. Memoria istorică trebuie păstrată vie!

Interview with...

Andreea Magola and Cătălina Petrov, class XI,
"Prometeu-Protalent" High School, Chișinău

Eugen Matcovschi

the founding director of the Laboratory Theater "Art and Thought" in Chisinau

ART WILL SAVE THE WORLD...

Nowadays, art is the most common form of expression. Whether it is a simple composition, a book read, a song, a painting, a sculpture or a show, they are all methods of expressing feelings and states.

On this occasion, Andreea Magola and Catalina Petrov, students of the Lyceum of Creativity and Invention "Prometeu-Protalent" from Chisinau, Republic of Moldova, interviewed Mr. Eugen Matcovschi, the founding director of the Laboratory Theater "Art and Thought" in Chisinau.

A.M.-C.P.: You managed to get quite far. How was student life from the perspective of the young Eugen Matcovschi?

E.M.: Student life was a hard one, it was the communist period and the transition to democracy was very difficult. As much as possible I avoided everything that was not related to the profession, like meeting friends, parties, etc. I studied a lot, in addition to theory, I had many practical classes, also sports during and outside the program. There was not a day without reading 50 pages, later I read 150, or even the whole novel in one night, but I read in such a way that the next day or a month later it would still be in my head like recently read. It was the same with sports, in a healthy body a brilliant mind. This was in addition to the program of the Academy of Music, Theater and Fine Arts!

I studied for four years and, moreover, I was always asked to learn something new, something outside the program. I always had a desire for discovery and self-improvement. For a period of time I even did a second degree in Choreography.

It was something beautiful, these were the years when you discover and enjoy life, when you sleep only 2-3 hours a night and that's enough!

A.M.-C.P.: It is not a new thing that it is difficult to grow and develop in the Republic of Moldova, as a part of society is still trapped in the remnants of Soviet domination. What is it like to be an actor in such circumstances?

E.M.: It doesn't matter in which country you are an actor, it is important to make pure, sincere and honest art. For example, if you do a great show, you get the Grand Prize here and automatically you are invited to Romania, followed by Ukraine, Russia, Poland, Germany, France and China, America, etc. If you are a good actor, you start to have good projects here, then all around the world! In fact, we trample the same earth, we all have a heart and a God! Success and the future are in our desire and dreams, as the Bible says, "Ask, and it shall be given you; knock, and it shall be opened." We have to work!

A.M.-C.P.: The pandemic has locked the world at home, the theaters have been without public for quite some time, and the world's population has not yet overcome this virus. How do you manage to resist?

E.M.: It's a difficult psychological period, but as they say, "We manage". We learned and revised online, rehearsed and even edited excerpts from various works. Of course it's different with the performance hall and the live spectators, but everything is in the Lord's will.

A.M.-C.P.: You are the founding director of the "Art and Thought" Laboratory Theater, how would you describe it in a few words?

E.M.: The Laboratory Theater is (precisely that) chemistry the modern audience needs today, it is that symbiosis between states – emotion, plastic, dance. At the same time, genres are combined, for example, satire with documentary theater, absurdity with drama, comedy with tragedy, etc. The Laboratory Theater is the place where chemistry in art takes place!

A.M.-C.P.: Over the years, you have had several shows. Which would be the most beautiful of them all?

E.M.: The best show ... it's hard to answer or choose one, every show or festival has its beauty and events. I fondly remember the festival in Brussels, where I had a warm meeting with the diaspora and our Ambassador. The next day, I also visited the city of Amsterdam, simply a city I dreamed of returning to. I also fondly remember the Paris Tour and a 60-day pilgrimage throughout Romania. With performances played in Bucharest, Sibiu, Braşov, Vaslui, Iaşi, Cluj, Timişoara, Piteşti, Suceava, Râmnicu Vâlcea etc. Furthermore, I had a special emotion on the stage of the United Nations in Geneva. In each tour we tried our best to visit museums, picturesque places, to study customs and traditions, monuments or historical places. In the end, I can't help but mention Italy, I had the opportunity to play in the "fortress" and the theater that is in it.

A.M.-C.P.: Which audience is closer to you, your home or the diaspora?

E.M.: The bad or good public does not exist, it is prepared or unprepared public, selected public or on demand. Of course, there is a difference between the Romanian public and the one from the Republic of Moldova, the Romanian one listens to the text more carefully, ours prefers more action!

A.M.-C.P.: In your opinion, how does art manage to educate people?

E.M.: Art asks questions, seeks answers and awakens emotion. It revives and changes people for the better, awakening them to life, making them look at themselves and the world around them, at the problems they face, giving them hope for a better life! Art pushes you to live and teaches you to love!

Finally, we would like to thank Mr. Eugen Matcovschi for the time given to this interview and I hope that we managed to introduce you to the creation of this theater laboratory.

Interview with

Camelia Popa, class IX,
"Prometeu-Protalent" High School, Chişinău

THE LESSON ABOUT LEARNING TO BE!!

The teens newspaper "Eureka! Evrica!" gave us the wonderful opportunity to publish interviews with one of the greatest composers in the world - Eugen Doga, with the late man of culture, fighter for national and universal truths Nicolae Dabija, with the founder of schools, the genius Aurelian Silvestru...

Today, we invite you to meet Mr. Constantin Popa, a prosecutor, a personality with a high civic conscience, from whom we can certainly learn how to be, how to transform ourselves and change society.

Ca.P.: - Why did you choose to be a prosecutor?

C.P.: As a child I loved books about investigations and wars, detective and historical novels. As a teenager, I began to think intensively about law school.

I followed my dream and applied to the Faculty of Law in Bucharest. In my student years, obviously, my favorite subjects were those in criminal law specialization. I was fascinated by the practical hours in forensics, where you saw the investigative activity live.

It was there, at the university, that I was guided by the greatest specialists in the field - judges, prosecutors, investigators, who passed on their best practical aptitudes to me. After graduating, I decided to return to the Republic of Moldova, to apply my knowledge in this field.

Ca.P.: - What are the qualities of a prosecutor?

C.P.: The prosecutor must possess high volitional qualities. The prosecutor must critically evaluate the facts and testimony of people, react to inaccuracies in history, pointing out an error. He should be able to approach the issue from different sides - as an accuser and as a defender. He needs self-control and a quick mind that will help to solve the situation in the shortest possible time. The prosecutor's thinking is causal in nature and it is able to discern the revealing causes of any phenomenon.

Ca.P.: - What does patriotism mean to you? Is it still necessary today to cultivate a sense of love for the country?

C.A.: Patriotism in my vision is love and devotion to my country, my nation, the traditions that are absolutely necessary to promote and cultivate in our children, in future generations. I was born in the heart of the forest. We often went on expeditions through the forest (Plaiul Fagului area.) with the other children from my class. Even today I find my peace of mind in the bosom of nature. It is for this reason that for many years me and my family have a habit of planting trees.

This is why, when my daughter told me that the students of Liceul "Prometeu Protalent" were involved in environmental protection activities within the global project "Climate Action", I put my shoulder, giving them 400 trees for planting. I have enormous satisfaction seeing that we have children eager to save nature and get involved in activities to keep our country beautiful.

Ca.P.: Recently, in the Valea Morilor Park in Chisinau, the monument "Cişmeaua General Georgescu P. Ion" was inaugurated. The monument of 1937, destroyed by the communists, was rebuilt. How did you come to the thought of discovering historical monuments and restoring them?

C.A.: Obviously, I was motivated by a sense of patriotism in these activities, as well. It affects me, when I see the ruins of historical monuments, because it erases the history of our nation, and we must not permit this fact.

Having colleagues and friends, people with the same visions, who joined forces to restore the historical monuments, erected in honor of the great national heroes (the Basarabian Association "Monumentum"), I also joined. It was a large-scale event, attended by the Ambassador of Romania to the Republic of Moldova, His Excellency Daniel Ionita, generals of the Romanian Army, Minister of culture of the Republic of Moldova, and important people from both sides of the Prut. General Ion Pavel Georgescu erected this monument in honor of the Romanian heroes of the first World War, from the battles of Mărăşti and Mărăeşti. Through this monument, we also commemorate the victims of the Stalinist regime, Romanians who were killed in Chisinau in 1941. Historical memory must be kept alive!

LA MIA SCUOLA, NOMEN EST OMEN: Liceo "MIHAI EMINESCU"

Eminescu merita sicuramente di essere considerato il più grande poeta romeno. Fin dalla nostra tenera età, le sue opere ci accompagnano nel nostro processo di formazione. Per tutta la vita ha tradotto i suoi sentimenti nell'arte, attraverso vari simboli ed idee brillanti.

Il grande poeta, il più delle volte, ci accompagna alla cultura, attraverso le letture nelle quali ci ritroviamo e ci dona il tempo necessario per riflettere su ciò di cui abbiamo realmente bisogno per sviluppare la nostra creatività. Per noi Eminescu è stato un rifugio nei momenti difficili, un luogo dove ritornare ogni qual volta le cose non andavano bene. Perché questa è la sua poesia, qualcosa che ti dà conforto, qualcosa che ti accompagna fino alla fine. Proprio come il liceo e gli anni trascorsi tra le lezioni.

Il liceo "Mihai Eminescu" di Călărași è l'erede degli ex licei che esistevano prima del 1990 nella nostra città: il liceo umanistico per ragazze "St. Gheorghe" (1925-1956) divenuto in seguito il liceo scientifico-umanistico n. 2 (1964-1977). Il cambio di denominazione delle scuole è stato voluto appositamente per meglio sottolineare la qualità del liceo.

Questi sono i riferimenti storici, ma desidero raccontarvi cosa significa per noi il liceo. È la nostra seconda casa, perché ci passiamo molto tempo. È il luogo in cui ci sentiamo al sicuro, dove siamo incoraggiati, dove possiamo far crescere le nostre ali per essere in grado di volare nella vita.

Liceo... una parola che racchiude molti sentimenti ed esperienze uniche. Ci prepara ad affrontare una nuova interessante realtà, come una madre, senza chiedere nulla in cambio. Il momento migliore della nostra vita è tra le sue braccia ("Oh, madre, dolce madre"): questa è la nostra giovinezza.

Ecco perché voglio presentarvi il nostro liceo nel modo più sincero e genuino, attraverso i nostri occhi da studenti. Per noi, quando diciamo "Eminescu" intendiamo eccellenza, integrità ed uguaglianza.

Anche se siamo in tanti, ogni volta che attraversiamo i corridoi del liceo, vediamo un edificio grande e luminoso che ci regala un senso di benessere. Ogni giorno, ci rallegriamo di aprire la porta dell'aula e di entrare in un mondo magico, pieno di suoni, ironico e rasserenante. Gli insegnanti ci aiutano a rendere le aule più belle e ci esortano a mantenerle sempre pulite. Abbiamo tutto ciò che si può desiderare, da uno spazioso anfiteatro a laboratori informatici ben attrezzati ed una palestra ben tenuta. In poche parole abbiamo la magia e l'armonia della poesia di Eminescu. Prima di tutto, il nostro liceo ci insegna ad essere umani. Ho imparato cosa significa donare incondizionatamente partecipando a progetti di beneficenza, come "Dai e guadagnerai", "Scuola di Pasqua" ed altro ancora.

Siamo costantemente impegnati in attività uniche che ci tengono occupati e ci aiutano a formare una corretta personalità. Guidati da Eminescu, abbiamo portato avanti il suo messaggio poetico come "Cosa ti auguro, dolce Romania", partecipando ad attività di volontariato in collaborazione con una scuola in Bulgaria, dove abbiamo piantato alberi e svolto attività di bonifica nelle zone colpite dall'inquinamento nella nostra città così come nella città dei nostri colleghi bulgari.

Allo stesso tempo, poiché Eminescu è un poeta europeo, ci occupiamo anche delle tradizioni, partecipando ed organizzando feste e concorsi, che sono uno più interessante dell'altro.

Ad esempio, il mio preferito è il festival-concorso "The Quest of Truthfulness", a cui partecipano principalmente studenti di classi bilingue o di inglese intensivo. Dagli abiti rinascimentali, alla poesia, alla calligrafia, al disegno ed alle opere teatrali, collaboriamo e diamo il meglio di noi per ottenere grandi risultati.

Il festival a cui aderisce tutto il liceo, invece, è quello che organizziamo in occasione del 9 maggio. Gli studenti partecipano attivamente alla preparazione ed allo svolgimento delle attività. Confezioniamo costumi e cuciniamo cibi tradizionali di tutta Europa, con balli tradizionali e, naturalmente, tanto divertimento e buon umore. Siamo attentamente guidati dagli insegnanti coordinatori per dare la migliore performance e per preparare uno spettacolo indimenticabile. Facciamo amicizia, ci divertiamo e conserviamo i ricordi più belli con cui crescere e portare con noi nel futuro, qualunque esso sia.

C'è molto da dire quando penso al mio liceo. Siamo l'orgoglio degli insegnanti e loro sono il nostro orgoglio. Un ciclo continuo, un micro-universo che non vuoi lasciarti alle spalle. Dall'esterno può sembrare banale, ma più passa il tempo e più noti la sua unicità, il suo profumo che non sentirai mai più. In conclusione, poiché ogni cosa deve avere un nome, voglio citare Marin Sorescu: "E perché tutto questo / Deve avere un nome, / Un nome, / Si chiamava Eminescu".

MIHAI EMINESCU 1850-1889

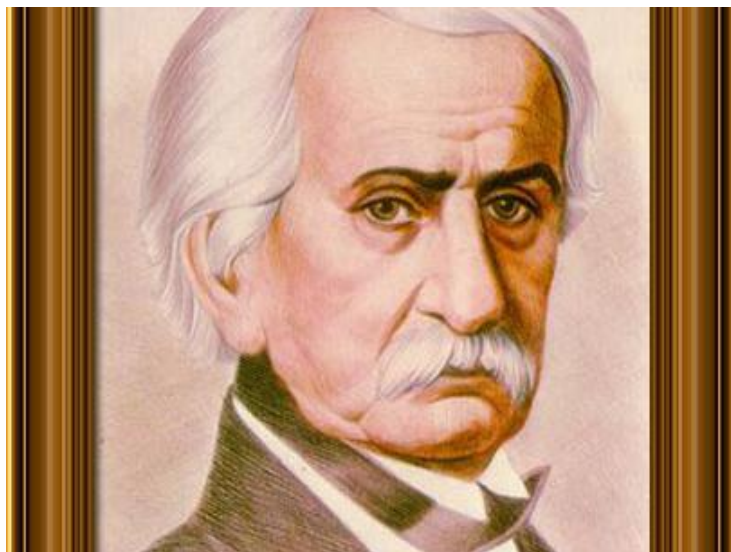
LA MIA SCUOLA NOMEN EST OMEN: Liceo "GHEORGHE ASACHI"

„Non c'è nessun altro liceo al mondo / Che semina l'amore, /
Manterremo il suo bel nome / Nella mente, nella memoria: /
Asachi!"

(dall'inno del Liceo Gheorghe Asachi ")

"Il nome è un presagio" - questo era l'intento che i "fondatori" avevano nel 1991 quando scelsero di portare un nome dal passato, l'impronta di una voce che ha lottato per l'unità, diffondendo la cultura nella speranza che noi, oggi studenti, avessimo il diritto di esprimerci, di avere una voce che risuoni in sintonia con gli ideali del grande scrittore romeno, soprannominato "L'uomo delle luci" - Gheorghe Asachi.

L'1 marzo del 1788 a Herţa, nel nord della Moldavia, è nata una personalità che per otto decenni è riuscita a plasmare un mondo oscurato da concetti di ingiustizia e disuguaglianza. Trascorrendo una parte della sua vita all'estero, Gheorghe Asachi ritornò solo nel 1812 e si dedicò all'attività di promozione della cultura romena, creando una propria scuola di ingegneria, guidato da un instancabile talento pedagogico. Insegnò per la prima volta in romeno un corso di matematica teorica, con applicazione pratica di geodesia ed architettura, dedicando così 40 anni della sua vita all'organizzazione di scuole in Moldavia, al rinnovamento ed all'ammodernamento dell'insegnamento. Ha contribuito notevolmente allo sviluppo della stampa, della letteratura e della cultura, arricchendole con il suo spirito militante. Ha partecipato al risveglio della coscienza nazionale durante la rivoluzione del 1848 nel nostro Paese. Rilevante è il fatto che, sostenendo la linea dei suoi ideali giovanili, fondò la prima scuola elementare femminile: "Istituto per l'educazione delle ragazze in Moldavia" (1834). Questo modello di scuola è stata la radice di un'idea che sarà messa in pratica dalla francese Janette de Bois, che l'8 marzo 1864 fondò la scuola laica per le figlie dei nobili (la prima unità educativa laica femminile in Bessarabia!),

Precursore dell'attuale Liceo romeno-francese "Gheorghe Asachi" - una delle più grandi istituzioni bilingue francesi nella Repubblica di Moldavia di oggi.

Durante un discorso, Gheorghe Asachi affermò: "in questo contesto nasce oggi nell'est dell'Europa un istituto pedagogico che rifletterà la luce a tutti coloro che desiderano scoprire la verità, seminerà nelle loro anime sentimenti di virtù e guiderà le loro mani verso mestieri utili". Questa affermazione pronunciata con ardore per la Patria, genererà il motto del nostro Liceo che noi consideriamo tipico per il modo di pensare di Asachi "Salus in virtute decus!" - "La salvezza è nella virtù, giustizia e onore!" (tratto dallo stemma di Gheorghe Asachi).

Oggi la scuola è orgogliosa di avere una delle storie più lunghe di tutte le istituzioni educative del nostro Paese: quest'anno, il 1° marzo (perché si celebra l'anniversario della nascita della personalità di cui porta il nome), la nostra scuola compie 158 anni! La storia complicata e le forti virtù che ha attraversato questo Liceo costituiscono un argomento per il quale noi, tutti gli studenti del Liceo Asachi, coltiviamo un particolare interesse ed una passione speciale. Al momento, siamo particolarmente colpiti dal numero di nomi noti dei nostri diplomati che lavorano in varie aree importanti del Paese ed all'estero (considerando la possibilità di continuare gli studi in Francia ed oltre, considerando che abbiamo l'opportunità di studiare in classi bilingue ed imparare le materie scientifiche in francese).

Tra i simboli che rappresentano il mio Liceo c'è ovviamente lo stemma, che è composto da più elementi che illustrano i suoi valori: lo scudo, l'aquila, la corona reale ed il berretto universitario blu ed i colori che incarnano la fedeltà, la perseveranza, l'ottimismo e la voglia di servire la patria. Allo stesso tempo, possiamo distinguerci dalle altre istituzioni per la bandiera che abbiamo e per l'inno che ci suscita vere emozioni.

La solenne colonna sonora, unita ad un testo fedele, descrive al meglio il sentimento che proviamo nei confronti del nostro caro Liceo, perché qui non ci vengono insegnate solo le materie scolastiche, ma anche come affrontare una situazione critica, pensare in modo indipendente e formare le nostre opinioni. In questo modo il Liceo "Gheorghe Asachi" può apparire come uno "Stato" a sé stante con propri elementi araldici.

Ma probabilmente, il simbolo più importante della mia scuola rimane la personalità di cui porta il nome: GHEORGHE ASACHI. Scoprendo tutto questo durante gli anni scolastici, il sentimento patriottico che provo a scuola è sempre stato di un'intensità che non ha eguali, perché "In Asachi l'amore per la patria / E nella sua gloria nel corso dei secoli". (come dice il testo del nostro inno scolastico). Allo stesso tempo, ho scoperto che non c'è altra personalità che potrebbe incarnare meglio la scuola in cui studio. Gheorghe Asachi è il miglior rappresentante dei valori che impariamo al Liceo senza che ci vengano insegnati, semplicemente assorbendoli dai nostri insegnanti!

La scuola, per noi, significa più di un edificio. Il Liceo "Gheorghe Asachi" rappresenta centinaia di sentimenti e migliaia di anime, mentre il suo simbolico condottiero racchiude in sé l'immagine del Liceo come nessun altro potrebbe. Sono orgogliosa di essere una studentessa in questo istituto che porta il nome di una personalità che ha segnato la storia degli stati romeni, un "Uomo delle Luci" che è costantemente una fonte di ispirazione per ognuno di noi. Grazie, Illustre Sig. Gheorghe Asachi!

ȘCOALA MEA, NOMEN EST OMEN: Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”

Eminescu își merită cu siguranță titlul de cel mai mare poet român. Încă din clasele mici, operele sale călătoresc cu noi în procesul de dezvoltare. Și-a transpus pe parcursul vieții sentimentele în artă, prin simboluri diverse și idei geniale. Marele poet, de cele mai multe ori, ne atrage spre cultură, în lecturi în care ne regăsim și ne oferă răgazul de care avem nevoie pentru a ne dezvolta cât de puțin creativitatea. Pentru noi, Eminescu a fost un refugiu în anii grei, un loc în care ne întorceam de fiecare dată când lucrurile nu mergeau prea bine. Pentru că aceasta este poezia sa, ceva ce îți oferă confort, un lucru care rămâne cu tine până la capăt. Exact ca liceul și anii petrecuți în cadrul cursurilor.

Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” din Călărași este continuatorul fostelor licee teoretice care au funcționat înainte de anul 1990 în Călărași: al liceului umanist de fete „Sf. Gheorghe”(1925-1956) și al liceului teoretic real-umanist nr. 2 (1964-1977). Schimbarea numelui s-a produs tocmai din dorința pentru mai bine, pentru a sublinia calitatea liceului. Acestea sunt date istorice, dar eu am ales să vă prezint ce înseamnă pentru noi liceul. Este cea de-a doua casă, deoarece AICI petrecem o bună parte din timp. E locul în care ne simțim în siguranță, în care suntem încurajați să ne dezvoltăm, să ne crească aripi mari, să putem zbura.

Liceu... Un singur cuvânt care înglobează o mulțime de sentimente și de trăiri unice. Ne pregătește pentru o nouă viață interesantă, ca o mamă, fără a solicita ceva în schimb. Cea mai bună perioadă din viața noastră trec în brațele ei („O, mamă, dulce mamă”) - aceasta este tinerețea noastră. De aceea, vreau să vă prezint liceul nostru în cel mai sincer și curat mod, prin ochii noștri de elev. Pentru noi, când spunem „Eminescu”, spunem performanță, integritate și egalitate.

Chiar dacă suntem mulți, de fiecare dată când pășesc pe holurile liceului, vedem o clădire mare și luminoasă, care ne oferă un sentiment de confort. În fiecare zi, ne bucurăm să deschidem ușa clasei și să ne aruncăm într-o lume magică, plină de un zgomot, ironic, liniștitor. Profesorii ne ajută să facem sălile de clasă mai frumoase și ne îndeamnă mereu să păstrăm curățenia.

Avem tot ce ne putem dori, de la un amfiteatru spațios, la laboratoare bine dotate de informatică și o sală de sport bine îngrijită. În alte cuvinte, avem magia și armonia poeziilor lui Eminescu.

În primul rând, liceul nostru ne învață să fim oameni. Am învățat ce înseamnă dăruire necondiționată, participând la proiecte caritabile, precum „Dăruind, vei dobândi”, „Școala care aduce Paștele” și multe altele. Suntem constant antrenați în activități unice, care ne țin în priză și ne ajută să ne formăm un caracter potrivit. Ghidați de Eminescu, am dus mai departe mesajul acestuia din poezii precum „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie”, participând la acțiuni de voluntariat în parteneriat cu o școală din Bulgaria, în care am plantat copaci și am făcut activități de ecologizare în zonele afectate de poluare din orașul nostru, cât și din orașul colegilor noștri bulgari.

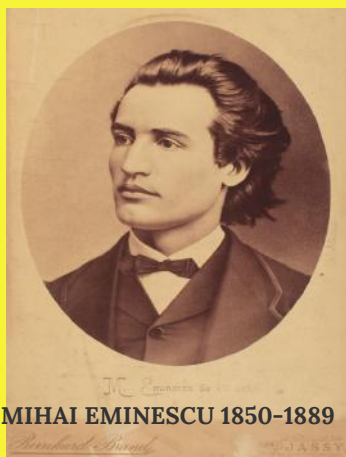
Totodată, pentru că Eminescu este un poet european, ținem și la tradiții, participând și organizând festivaluri și concursuri, care mai de care mai interesante. De exemplu, preferatul meu, festivalul-concurs „The Quest of Truthfulness”, la care participă, în principiu, elevii claselor cu profil bilingv sau intensiv engleză.

De la îmbrăcăminte renașcentistă, la poezii, caligrafie, desen și piese de teatru, ne adunăm și dăm tot ce avem mai bun pentru a obține rezultate deosebite.

Festivalul la care tot liceul se unește, totuși, este cel pe care îl organizăm cu ocazia zilei de 9 mai. Elevii participă activ în organizarea și bunul demers al lucrurilor. Se pregătesc costume și mâncăruri tradiționale din toate colțurile Europei, dansuri tradiționale și, desigur, multă distracție și voie bună. Suntem atent îndrumați de profesorii coordonatori pentru a da cel mai bun randament și pentru a pregăti un spectacol de neuitat. Ne facem prieteni, ne distrăm și rămânem cu cele mai plăcute amintiri, cu care creștem și pe care le luăm cu noi în viitor, oricare ar fi acela.

Sunt multe de spus când mă gândesc la liceul meu. Noi suntem mândria profesorilor, iar aceștia sunt mândria noastră. Un ciclu continuu, un microunivers pe care nu vrei să îl lași în urmă. Din afară, poate părea obișnuit, dar cu cât pășești mai mult, observi unicitatea, aerul pe care știi că nu îl vei mai simți vreodată. Ca o încheiere, pentru că totul trebuie să poarte un nume, vreau să îl citez pe Marin Sorescu: „Și pentru că toate acestea / Trebuie să poarte un nume / Un singur nume / Li s-a spus Eminescu”.

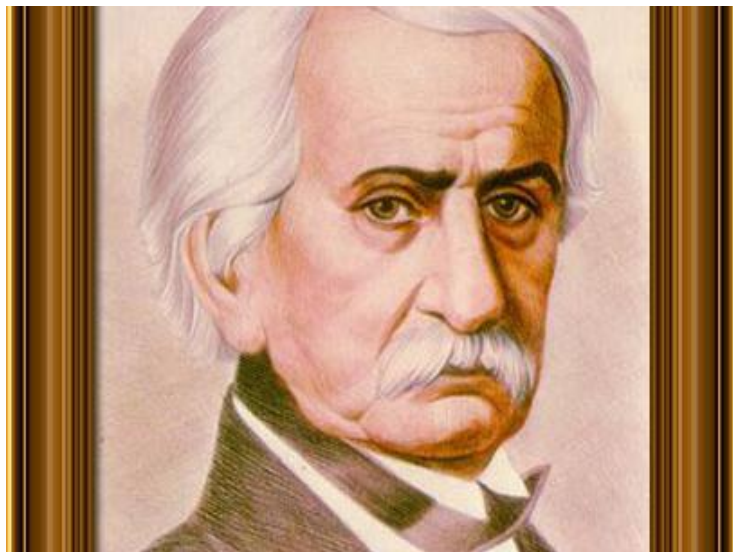

ȘCOALA MEA, NOMEN EST OMEN! Liceul „GHEORGHE ASACHI”

Nu e alt liceu în lume
Care seamănă iubire,
Vom păstra frumosu-i nume
Și în gând, și-n amintire:
Asachi!” (fragment din imnul IPLT „Gheorghe Asachi”)

„Numele este prevestitor” - gândul pe care l-au avut „ctitorii” în 1991 când au ales ca prezentul să poarte numele trecutului, amprenta unei voci ce a luptat pentru unitate, a răspândit cultura în speranța ca noi, elevii de astăzi, să avem dreptul de exprimare, să avem o voce care să răsună în unison cu idealurile marelui scriitor român, supranumit „Om al Luminilor” -Gheorghe Asachi.

Pe data de întâi martie 1788, la Hertza, în nordul Moldovei, s-a născut o personalitate care timp de opt decenii a reușit să modeleze o lume umbrată de concepte ale nedreptății, ale inegalității. Străbătând o viață peste hotarele țării de baștină, Gheorghe Asachi se întoarce abia în 1812 și se consacră activității de propășire a culturii române, creând chiar propria lui clasă de inginerie, condus de un neobosit talent pedagogic. El predă pentru prima dată în limba română un curs de matematică teoretică, cu aplicație practică de geodezie și arhitectură, astfel și-a dedicat 40 de ani din viața organizării școlilor din Moldova, renovării și întemeierii moderne a învățământului.

A avut un aport considerabil în presa, literatura și cultura timpului prin ideile militante. A participat la trezirea conștiinței naționale în timpul revoluției din 1848 din țara noastră. Relevant este faptul că, pledând pe linia idealurilor sale din tinerețe, a înființat prima școală primară pentru fete: „Institutul pentru educația fetelor din Moldova” (1834). Acest model de școală a fost rădăcina unei idei ce va fi pusă în practică și de franțuzoaica Janette de Bois, care a întemeiat școala laică pentru fiice de nobili la 8 martie 1864 (prima unitate de învățământ feminin laic din Basarabia!) prima formă sub care a debutat Liceul Teoretic Român-Francez „Gheorghe Asachi” - actualmente, una dintre cele mai mari instituții bilingve franceze din Republica Moldova.

În timpul unei cuvântări, Gheorghe Asachi spuse: „Cu acest fel de rânduială se întemeiază astăzi la răsăritul Evropii un așăzământ de învățatură carile... va revărsa asupra doritorilor dreapta lumină, va sădi în inimile lor simțiri de virtute și va povățui mâinile lor către folositoare meșteșuguri.”, frazele rostite cu acea iubire înflăcărată de patrie vor da naștere viitorului slogan al liceului nostru, pe care-l considerăm reprezentativ modului de gândire asachian: „Salus in virtute decus!” - „Mântuirea e în virtute, dreptate și onoare!” (care a fost preluat din stema lui Gheorghe Asachi).

Astăzi, școala se mândrește cu faptul că are una dintre cele mai lungi istorii dintre toate instituțiile de învățământ din țara noastră: anul acesta, la 1 martie (fiindcă celebrăm aniversarea instituției de ziua de naștere a personalității numele căruia îl poartă), școala noastră împlinește 158 de ani! Istoria complicată și virtuțile puternice prin care a trecut acest liceu formează un subiect față de care avem un interes și o pasiune aparte, noi, toți adolescenții asachieni.

În prezent, mai cu seamă, suntem impresionați de șirul de nume notorii ale absolvenților noștri care activează în diverse domenii importante ale țării, cât și peste hotarele acesteia (luând în considerație opțiunea pentru continuarea studiilor în Franța și nu numai, odată ce avem oportunitatea a studia în clase bilingve și a învăța materiile exacte/profilul real în limba franceză).

Printre simbolurile care reprezintă liceul meu, se număr, evident, și stema, care e compusă din mai multe elemente ce ilustrează valorile liceului: scutul, acvila, coroana regală și beretul universitar albastru și culorile ce întruchiează fidelitatea, perseverența, optimismul și dorința de a servi patria. Totodată, ne putem remarca de alte instituții și prin drapelul care-l avem, și prin imnul care îmi incită cele mai multe emoții. Coloana sonoră solemnă, îmbinată cu versurile loiale, descriu cel mai bine sentimentul pe care îl simțim față de liceul nostru drag, fiindcă aici nu suntem învățați doar materialul școlar, ci și cum să ne descurcăm într-o situație critică, să gândim independent și să ne formăm propriile opinii. În așa fel, Instituția Publică Liceul Teoretic „Gheorghe Asachi” poate figura ca un „stat” aparte cu propriile sale elemente heraldice.

Însă, probabil, cel mai important simbol al școlii mele, rămâne a fi personalitatea numele căreia îl poartă: GHEORGHE ASACHI. Aflând toate acestea pe parcursul anilor de învățământ, sentimentul patriotic pe care îl trăiesc în școală a fost întotdeauna la o intensitate care nu se compară cu nimic altceva, fiindcă „La Asachi iubirea de țară/ E în Gloria lui peste veac.” (cum zic versurile imnului școlii noastre). Totodată am descoperit că nu există nicio altă personalitate care ar putea întruhipa mai bine școala în care studiez. Gheorghe Asachi este cel mai un bun reprezentant al valorilor pe care le învățăm la liceu fără a ne fi predate, pur și simplu deprinzându-le de la dascălii noștri!

Școala, pentru noi, înseamnă mai mult decât o încăpere. Liceul Teoretic „Gheorghe Asachi” reprezintă sute de sentimente și mii de suflete, iar personalitatea care îi stă în frunte înfățișează imaginea liceului cum nu ar putea-o face nimeni altcineva. Sunt mândră că sunt elevă în această instituție de învățământ care poartă numele unei personalități ce a marcat istoria statelor române, un „Om al Luminilor” care este în continuu o inspirație pentru fiecare dintre noi. Îți mulțumim, Distinse Domnule Gheorghe Asachi!

MY SCHOOL, NOMEN EST OMEN: "MIHAI EMINESCU" HIGH SCHOOL

Eminescu certainly deserves the title of the greatest Romanian poet. From an early age, his works accompany us in the process of development. Throughout his life, he transposed his feelings into art, through various symbols and brilliant ideas. The great poet, most of the time, leads us to culture, in his readings we find ourselves and he gives us the respite that we need to develop our creativity. For us, Eminescu was a refuge in the difficult years, a place where we returned every time when things did not go well. Because such is his poetry, something that gives comfort, something that stays with you until the end. Just like high school, and the years spent in classes.

The "Mihai Eminescu" Theoretical High School from Călărași is the successor of the two former theoretical high schools that functioned before 1990 in Călărași: the humanist high school for girls "St.Gheorghe" (1925-1956) and the real-humanist theoretical high school no. 2 (1964-1977). The change resulted from the desire for the better, to emphasize the quality of the high school. These are historical data, but I have chosen to show you what high school means to me. It's our second home, because we spend a lot of time there. It's the place where we feel safe, where we're encouraged to grow, to let grow big wings, to be able to fly.

High School... One word that encompasses a lot of unique feelings and experiences. It prepares us for an interesting new life, like a mother, without asking for anything in return. The best time of my life is in her arms ("Oh, mother, sweet mother") - this is my youth.

That's why I want to present our high school to you in the sincerest and clearest way, through the eyes of a student. For us, when saying "Eminescu", we mean excellence, integrity and equality.

Even though we are many, every time we walk down the halls of the high school, we see a big and bright building, which gives us a sense of comfort. Every day we are happy to open the door of the classroom and throw ourselves into a magical world, full of noise, irony, soothing. Teachers help us to make the classrooms more beautiful, and they always urge us to keep them clean. We have everything we could wish for, from a spacious amphitheater to well-equipped computer labs and a well-kept gym. In other words, we have that magic and harmony of Eminescu's poetry.

First of all, our high school teaches us to be humans. I learned the meaning of unconditional giving by participating in charitable projects, such as "Giving, You Will Gain", "Easter School," and more. We are constantly involved in unique activities that keep us engaged and help us to build a proper character. Guided by Eminescu, we carry on his message from poems such as "What I wish for you, sweet Romania". In partnership with a school in Bulgaria we participated in volunteer activities, in which we planted trees and did greening activities in pollution-affected areas, both in our city and in the city of our Bulgarian colleagues. At the same time, because Eminescu is an European poet, we stick to the traditions by participating and organizing festivals and competitions, which are becoming more and more interesting.

For example, my favorite festival-contest "The Quest of Truthfulness" is attended mainly by students of bilingual or intensive English classes. From renaissance clothing, to poetry, calligraphy, drawing and plays, everything is gathered and we give our best to achieve great results. The festival is joined by the entire high school and we organize it on the occasion of May 9th.

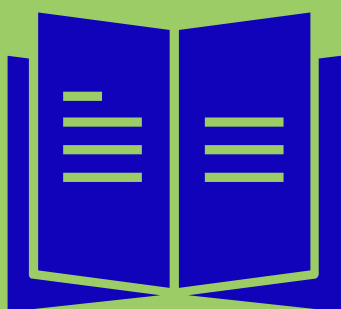
Students actively participate in the organization and smooth running of things. Traditional costumes and food from all over Europe are prepared, together with traditional dances and, of course, lots of fun and cheerfulness. We are carefully guided by the coordinating teachers for giving the best performance and preparing an unforgettable show. We make friends, have fun and are left with the fondest memories to grow up with and take with us into the future, whatever that may be.

There's a lot to say while thinking about my high school. We are the pride of our teachers, and they are our pride. A continuous cycle, a microuniverse that you don't want to leave behind. From the outside, it may seem ordinary, but the further you step in, the more you notice the uniqueness, the vibe that you know you will never feel again.

In conclusion, because everything must have a name, I want to quote Marin Sorescu: "And because all this / Must have a name, / One name, / They were called Eminescu."

MIHAIL EMINESCU 1850-1889

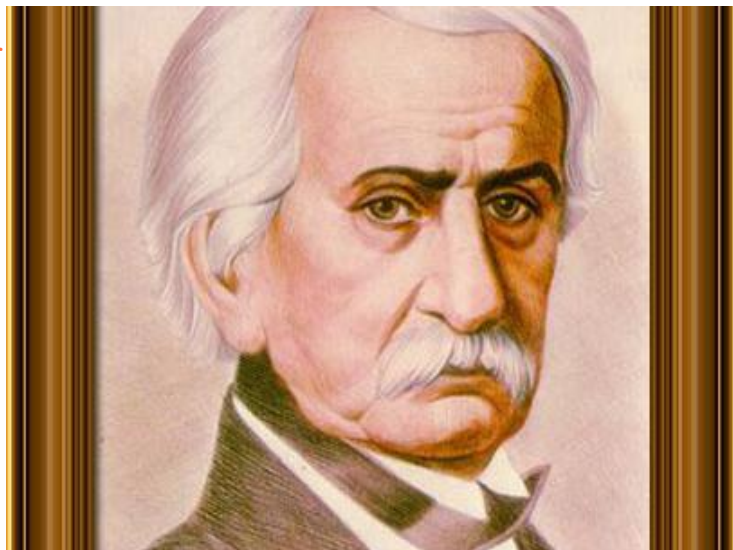
MON ÉCOLE, NOMEN EST OMEN!

Licée "GHEORGHE ASACHI"

"Il n'y a aucun lycée au monde/ Qui sème de l'amour, Nous allons garder
son beau nom/ À la fois dans la pensée et dans la mémoire / Asachi !"
(extrait de l'hymne IPLT "Gheorghe Asachi")

"Le nom est un présage" c'est la pensée qu'avaient les fondateurs en 1991 lorsqu'ils ont choisi le présent pour porter le nom du passé, l'empreinte d'une voix qui s'est battue pour l'unité qui a diffusé la culture dans l'espoir pour que nous, les élèves d'aujourd'hui, ayons le droit d'expression, d'avoir une voix qui résonne à l'unisson avec les idéaux du grand écrivain roumain, surnommé "l'Homme des Lumières" - Gheorghe Asachi.

Le 1er mars 1788, dans un petit village de Moldavie, est née une personnalité qui, pendant 8 décennies, a réussi à façonner un monde éclipsé par les concepts de l'injustice et de l'inégalité. Traversant une vie à l'étranger, il ne revint qu'en 1812 et se consacre à l'activité de promotion de la culture roumaine, créant sa propre classe d'ingénieurs, dirigée par un talent pédagogique infatigable. Il enseigne pour la première fois en roumain un cours de mathématiques théoriques, avec des applications pratiques de la géodésie et de l'architecture, ainsi il a consacré 40 ans de sa vie à l'organisation des écoles moldaves, à la rénovation et à l'établissement moderne de l'éducation. Il a eu une contribution considérable dans la presse, la littérature et la culture de l'époque grâce à ses idées militantes. Il a participé à l'éveil de la conscience nationale lors de la révolution de 1848 dans notre pays. Pertinent est le fait que, prônant la ligne de ses idéaux de sa jeunesse, il a fondé la première école primaire pour filles: "Institut pour l'éducation des filles en Moldavie" (1834). Ce modèle d'école a été à l'origine de l'idée qui sera mise en pratique par Janette de Bois, qui fonde l'école laïque des filles de nobles le 8 mars 1864 (première unité d'enseignement laïque féminine de Bessarabie !) l'idée qui aboutit à la fondation de l'école laïque des filles de nobles (1864-1866), le début du Lycée Théorique Roumain-Français „Gheorghe Asachi” - qui est maintenant l'une des plus grandes institutions bilingues françaises de la République de Moldavie.

Lors d'un discours Gheorghe Asachi a dit que plusieurs établissements d'enseignement se sont installés en élevant la lumière sur ceux qui désirent, des sentiments de vertu seront nés, des choses utiles seront créées. Ces phrases dites avec l'amour infini pour la patrie vont donner naissance au futur slogan de notre lycée, qu'on considère comme représentatif de la façon de penser asachienne: «Salus in vertu decus!» (qui a été tiré des armoiries de Gheorghe Asachi).

Aujourd'hui, l'école est fière d'avoir l'une des plus longues histoires de tous les établissements d'enseignement de notre pays: cette année, le 1er mars (grâce à la célébration de l'anniversaire de l'institution le même jour quand la personne dont elle porte le nom a été née), notre école fête ses 158 ans! L'histoire compliquée et les vertus fortes que ce lycée a traversées forment un sujet pour lequel nous, tous les adolescents d'Asachi, avons un intérêt et une passion particuliers. Aujourd'hui, nous sommes particulièrement impressionnés par le nombre de noms bien connus de nos diplômés qui travaillent dans divers domaines importants du pays et à l'étranger (compte tenu de la possibilité de poursuivre leurs études en France et au-delà, une fois que nous avons la possibilité d'étudier en classes bilingues et d'apprendre les matières exactes/scientifique en français).

Parmi les symboles qui représentent mon lycée figurent évidemment le blason qui est composé de plusieurs éléments qui illustrent les valeurs du lycée : le bouclier, l'aigle, la couronne royale et le bérêt universitaire bleu et aussi les couleurs qui incarnent la fidélité, la persévérance, l'optimisme et le désir de servir la patrie. En même temps, nous pouvons nous démarquer des autres institutions par le drapeau que nous avons, et par l'hymne qui nous suscite les plus fortes émotions.

La bande sonore solennelle, associée aux paroles fidèles, décrit le mieux le sentiment que nous ressentons pour notre cher lycée, parce qu'ici on apprend pas seulement le matériel scolaire, mais aussi comment faire face à une situation critique, penser de manière indépendante et former notre propre opinion. De cette façon, l'Institution Publique Lycée Théorique "Gheorghe Asachi" peut apparaître comme un "État" séparé avec ses propres éléments héraldiques.

Mais, probablement le symbole le plus important de mon école, c'est la personnalité dont elle porte le nom : GHEORGHE ASACHI. Sachant tout cela pendant les années scolaires, le sentiment patriotique que j'éprouve à l'école a toujours été d'une intensité sans égal, puisque: „A Asachi, l'amour du pays est dans sa gloire éternelle" (comme le disent les paroles de l'hymne de notre école). Egalement, j'ai découvert qu'il n'y a pas d'autre personnalité qui pourrait mieux incarner l'école dans laquelle j'étudie. Gheorghe Asachi est le meilleur représentant des valeurs que nous apprenons au lycée sans y être enseignées, simplement en les apprenant de nos professeurs !

Pour moi, l'école signifie plus qu'un simple endroit. Le lycée théorique "Gheorghe Asachi" représente des centaines de sentiments et des milliers d'âmes, et la personnalité qui se présente devant lui dépeint l'image du lycée comme personne d'autre ne le pourrait. Je suis fière d'être élève dans le lycée qui porte le nom de cette personnalité qui a marqué l'histoire de notre pays et de plusieurs autres, un "Homme des Lumières" qui est une inspiration pour chacun d'entre nous. Merci, Monsieur Gheorghe Asachi!

SULLA VETTA DEL MONTE BUKOVEL

Qual è la vacanza ideale? Perché così tanti la desiderano? Certo, tutti vogliono una vacanza indimenticabile, per sentirsi bene e divertirsi, in modo da dimenticare tutte le cose brutte che quotidianamente s'incontrano. Questa vacanza ideale può essere un nuovo Paese da visitare, un luogo rilassante che ti renderà davvero felice con i tuoi cari. Ognuno descriverebbe questo sogno in modo diverso, perché ognuno è unico, con opinioni differenti su questo argomento, perché si potrebbe anche dire che una vacanza ideale è semplicemente la voglia di stare a casa e rilassarsi.

Dal mio punto di vista, una vacanza ideale è come una fredda limonata gustata in una calda giornata estiva. Per me non c'è vacanza senza la mia famiglia oppure senza un luogo speciale che meriti di essere conosciuto e che poi si trasformerà in un'esperienza straordinaria che rimarrà per sempre nella mia memoria. Niente è più piacevole della tranquillità della natura, dell'incanto di un'isola, della contemplazione di un'alba o di un tramonto o la sensazione dell'aria fredda di una montagna.

Una delle mie vacanze più belle, aggiunta alla scatola dei ricordi, è in cima al monte Bukovel. Qui ho condiviso i momenti più speciali e divertenti con le persone più importanti della mia vita. Direi che questo paesaggio montuoso ha riscaldato la mia anima con le emozioni più positive (entusiasmo, energia, gioia, relax), fino a quando ho scoperto in me stessa il coraggio di raggiungere il punto più alto della montagna e di sentire

la brezza fredda dell'aria penetrare i miei vestiti fino all'osso.

Oltre a questi sentimenti, la paura era il più grande ostacolo allo sci. Quello che mi ha colpito di più è stato il mezzo di trasporto di montagna, la seggiovia che porta ogni passeggero direttamente in cima. Consisteva di centotrentatré seggiole, alte pochi metri e, stando seduta, potevo vedere dei pendii enormi come il pianeta, ma anche piccolissimi come la statura di un uomo. Da questa angolazione ho guardato gli abeti più grandi che sembravano sfiorare il cielo grigio-azzurro ed ho pensato che in quel momento, una cioccolata calda sarebbe stata perfetta. Questa vacanza è stata ideale nel pieno senso della parola, un'esperienza che mi ha insegnato che la paura è solo nella nostra mente e che ogni timore può essere superato brillantemente solo se troviamo la fiducia in noi stessi.

Ognuno di noi, quindi, può organizzare la propria vacanza ideale come vuole, come si propone, secondo i propri principi, perché chiunque chiuda gli occhi, può immaginare di conoscere un giorno quel quadro che da tempo sogna.

VÂRFUL MUNTELUI BUKOVEL

Ce este totuși o vacanță ideală? De ce mulți și-o doresc? Bineînțeles că oricine își dorește o vacanță de neuitat, să se simtă bine și să se distreze, încât să uite de tot ce-i rău împrejur. Această vacanță ideală poate fi o țară nouă vizitată, un loc relaxant, care să te facă cu adevărat fericit alături de persoane dragi. Fiecare om ar descrie diferit acest vis, fiindcă toți sunt diferiți și cu opinii distincte în legătură cu acest subiect, căci cineva ar putea spune că o vacanță ideală este pur și simplu dorința de a sta acasă și a trăndăvi.

Din perspectiva mea, o vacanță ideală este precum o limonadă rece savurată într-o zi caniculară de vară. Pentru mine, nu există vacanță fără familia mea sau un loc deosebit ce merită cunoscut, ca mai apoi să se transforme într-o experiență uimitoare, ce îmi rămâne în memorie pentru totdeauna. Nimic nu este mai plăcut decât liniștea naturii, admirarea unei insule, contemplarea unui răsărit sau apus de soare sau aerul rece al unui munte.

Una dintre cele mai frumoase vacanțe ale mele, adăugată în cutiuța amintirilor, este cea din vârful muntelui Bukovel. Aici am împărtășit cele mai deosebite și amuzante momente împreună cu cele mai importante persoane din viața mea. Aș afirma faptul că acest peisaj muntos mi-a încălzit sufletul cu cele mai pozitive emoții (entuziasm, energie, încântare, relaxare), până și am descoperit în sine curajul de a ajunge în cel mai înalt punct al muntelui și de a simți briza rece a aerului ce îmi străpungea hainele până la os.

Pe lângă aceste trăiri, frica a fost cel mai mare obstacol de învins pentru a schia.

Ceea ce m-a impresionat cel mai mult a fost transportul montan, ce ridica fiecare pasager tocmai în vârful muntelui. Acesta era compus din o sută treizeci și trei de scaune, aflate la o înălțime de câțiva metri, iar fiind așezată, vedeam unele părți imense asemeni planetei, dar și altele extrem de mici, precum statura unui om. Din acest unghi am privit cei mai mari brazi ce mi se părea că atingeau cerul gri-albăstrui și mă trezii cu gândul că în acel moment o ciocolată caldă ar fi fost perfectă. Această vacanță a fost ideală în deplinul sens al cuvântului, o experiență ce m-a învățat că teama este doar în mintea noastră și orice frică poate fi depășită cu brio doar în cazul în care găsim încrederea interioară.

Așadar, fiecare dintre noi își poate organiza vacanța ideală, așa cum își dorește, cum își propune, după propriile principii, căci oricine închide ochii, își poate imagina acel tablou pe care visează să-l cunoască odată aieva.

MY IDEAL HOLIDAY

Guțan Veronica-Milena, class X,
"Ion Văcărescu" High School, Strășeni

TOP OF BUKOVEL MOUNTAIN

What actually is an ideal vacation? Why do so many want it? Of course, a vast complex about what it has to be, but anyone may want an unforgettable vacation, have fun and forget about all the bad things around. This ideal holiday is supposed to be a new country to visit, a relaxing place that will make you truly happy with your loved ones. Every person would describe this dream differently, because people are different and have different opinions on this subject. Someone might also say that an ideal vacation is simply the desire to stay home and be lazy.

From my point of view, an ideal vacation feels like a cold lemonade enjoyed on a hot summer day. For me, there is no vacation without my family or a special place that is worth getting to know, so that it becomes an experience, which will remain in my memory forever. Nothing is more pleasant than the tranquility of nature, the admiration of an island, the sight of the sun or the cold air of a mountain.

One of my most beautiful vacations, added to the box of memories, is the one on the top of Bukovel mountain. Here, I shared very special and fun moments with the most important people in my life. I would say that this mountainous landscape warmed my soul with most positive emotions (enthusiasm, energy, delight, relaxation), and even gave me the courage to reach the highest point of the mountain and feel the cold breeze of air that penetrated my clothes to the bone. In addition to these feelings, fear was the biggest obstacle to skiing. What impressed me most, was the means of transport, which lifted each person to the top of the mountain.

This lift was composed of one hundred and thirty-three chairs, fixed at a height of a few meters. Being seated, I could see some slopes huge like the planet, but also others, being extremely small like a man's stature. From this viewpoint (on the chair) I looked at huge fir trees that seemed to touch the blue-grey sky, and at that moment a hot chocolate would have been perfect. This holiday was both ideal and an experience that taught me that fear is only in our minds and that any fear can be brilliantly overcome, only if we find inner confidence.

Therefore, each of us can organize his ideal vacation, as he wishes and wants, according to his own principles, because anyone who closes his eyes can imagine a picture of what he dreams of seeing with open eyes.

MUSICA, FILM, LIBRI E SPETTACOLI

Amore ed orgoglio o... "L'invito al valzer"

Gîncu Ana-Maria, classe X,
Liceo "Gheorghe Asachi", Chişinău

"L'invito al valzer" di Mihail Drumeş racconta la storia di un amore intrappolato nelle reti dell'orgoglio di due giovani ambiziosi.

Il romanzo presenta in modo conciso, ma anche accattivante, diverse periodi di una relazione. Tudor e Micaela, due giovani con personalità e concezioni della vita diametralmente opposte, con una naturale apatia reciproca, raggiungono un bivio in cui i loro destini si uniscono iniziando un percorso insieme.

Tudor è il prototipo del ragazzo che unisce due modi di vivere: di giorno è il modello dello studente bravo ed intelligente, di notte è avventuroso e festoso. Tuttavia, è costantemente dominato da una caratteristica che ha segnato profondamente la sua vita: la vanità. Gode della sofferenza delle ragazze che lascia, il suo interesse per la scuola si manifesta non tanto nella sua passione per l'apprendimento quanto nel suo desiderio di essere onnisciente, di opporsi agli insegnanti, di dimostrare a tutti di essere il migliore. Abituato a conquistare qualsiasi donna, il suo orgoglio viene sconfitto ed umiliato quando Micaela, la sua nuova vicina di mansarda, gli rifiutò per innumerevoli volte le lettere da lui inviatele ed i suoi inviti per uscire.

Timida, di buon carattere e particolarmente ambiziosa, diventa il prossimo obiettivo e sfida per Tudor. Micaela denota un comportamento semplice ma intransigente, degno di ammirazione da parte del lettore. È ferma nella sua posizione, non si lascia ingannare facilmente da un ragazzo egoista e non gli dà ragioni per sopravvalutare la propria persona. Il rapporto rappresenta la prima relazione in cui Tudor si impegna seriamente e comincia a costruire progetti per il futuro, il che dà l'illusione al lettore che il personaggio affini la sua maturità spirituale.

Il momento accattivante di questo romanzo è la spontaneità: quando l'atmosfera si stabilizza e diventa alquanto monotona, si verifica una svolta, destinata a cambiare completamente la visione del lettore ed i comportamenti dei due: la gravidanza di Micaela ed il suo matrimonio o quello di Tudor che per vendicarsi si sposa con un'altra donna. Al di là di una relazione che sembra evolversi rapidamente, seguiamo la natura immutabile dell'uomo e la lotta interiore che Tudor deve affrontare: le incantevoli dichiarazioni d'amore e l'ammirazione mostrata nei confronti di Micaela non si sono rivelate al di sopra del suo stesso amore. La paura di innamorarsi, di rompere con la vita libera e di essere sconfitto da ciò che sosteneva non esistere, l'amore - lo travolse e lo costrinse a rinunciare senza alcuna spiegazione. Se non riesci a finire qualcosa, perché iniziare? Per quanto tempo ascolterai il tuo ego e non i tuoi sentimenti e coloro che ti circondano? Le domande sorgono ripetutamente mentre l'autore descrive le angosce ed i rimorsi di Tudor.

Questo romanzo impone al lettore, soprattutto se si tratta di un adolescente, la necessità di pensare al modo in cui agirebbe in una situazione simile. L'opera contiene una vasta carica emotiva, che coinvolge il lettore spiritualmente e lo traspone nella posizione di amare, gli fa provare esattamente il bel sentimento dell'amore unito all'imperfezione di una relazione.

L'orgoglio, posseduto dai giovani innamorati, diventa il più grande impedimento che si traduce in una tragica fine per entrambi. In questo caso, vale la vanità a scapito di un futuro felice?

THE SINNER

"The Sinner" è una serie televisiva che racconta vicende investigative della polizia americana, realizzata da Derek Simonds per USA Network. La fiction ha 4 stagioni eccezionali, che hanno contesti diversi e non sono direttamente correlate tra loro, tuttavia ciò che le avvicina è il detective Ambrose (interpretato da Bill Pullman). Il gioco psicologico e l'ambiguità delle vicende, rendono unico questo programma televisivo.

Apprezzo, in primo piano, la terza stagione intitolata "Jamie", (interpretata da Matt Bomer). Jamie Burns, un classico insegnante di storia, riesce quasi sempre a costruire la sua vicenda attorno ad un mistero che include il "come" e il "perché" nella ricerca della verità, ma in qualche modo sembra non privilegiare alcuna delle due domande.

Tutto comincia nel momento in cui Jamie sopravvive ad un incidente stradale ad alta velocità, ma non si trattava di un usuale sinistro; per questo motivo il detective Ambrose è stato chiamato sulla scena per indagare sul caso. L'investigatore percepisce che questo incidente ha delle incongruenze e sente davvero che le cose non siano andate così come sarebbero dovute andare. Il detective manifesta nuovamente le sue intuizioni nel risolvere le vicende poliziesche, utilizzando l'approccio emotivo verso le vittime ed i testimoni, guadagnandosi la loro fiducia. Ma in questa serie, non solo Jamie viene sopraffatto dalle emozioni, ansie e paura, ma anche Ambrose. Con l'avanzare delle puntate, "The Sinner" approfitta per scavare nella vita di un potenziale assassino, mentre Ambrose e Jamie si trasformano sotto l'influenza delle loro ossessioni.

La terza stagione inizia con una insolita cena tra Jaime ed il suo ex compagno di college Nick Haas, con il quale non ha avuto contatti da molti anni. Nick, all'improvviso, si presenta davanti alla casa di Jamie e si autoinvita a cena.

Nonostante Jaime non fosse entusiasta dall'idea, la moglie incinta, Leela, invita con piacere il suo ex-compagno di college. All'improvviso tutto si trasforma in un diverbio, a causa delle intenzioni di Nick di rovistare nel passato ricordando le loro avventure da studenti e le bizzarrie della loro giovinezza. Per calmare gli animi i due decidono di andare in un bar.

Nick, al volante, accelera e guida con imprudenza, perde il controllo e finiscono in un fosso. Entrambi sopravvivono allo scontro, ma in seguito Nick viene trovato morto sul posto, Jamie non è un assassino e Ambrose se ne rende conto, ma l'innocenza dell'uomo non sarà facile da dimostrare. Ambrose aveva uno scopo, ovvero capire questo gioco che Jamie aveva creato. Nick si stava dirigendo verso la proprietà di Sonya, una sconosciuta, un'estranea sia per Jamie che per il detective, ma perché? Jamie aveva bisogno di aiuto, si sentiva chiuso, bloccato e Nick Haas era l'unica persona che poteva aiutarlo.

La vicenda risale a 10 anni prima, quando entrambi erano studenti.

La questione è più complessa di quello che sembra, da qui parte tutta la vicenda: dal fatto che Nick aveva prospettive diverse ed una di queste sosteneva che se non senti la morte davanti agli occhi, non senti di essere vivo, che in effetti tutto è spontaneo e che non hai bisogno di un motivo perché le cose accadano. Ecco perché Jamie si è sbarazzato di Nick, ecco perché non ha avuto contatti con lui da anni.

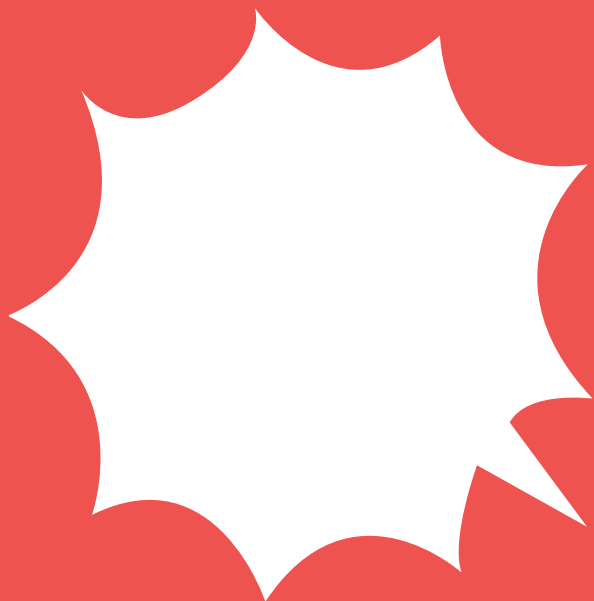
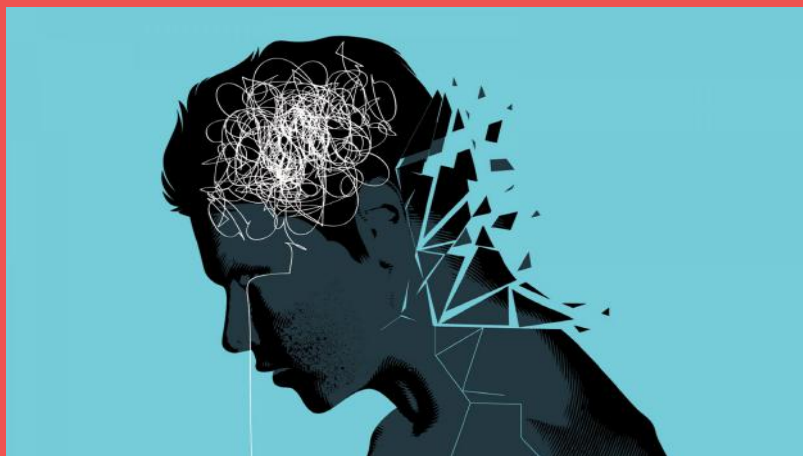
La chiave di tutto si trovava su un foglio di carta dal quale dipendeva il destino e le scelte di ognuno, un gioco che Nick spesso utilizzava, che Jamie temeva e da cui era scappato.

La collaborazione tra lui e il detective si era insabbiata a causa di questo gioco.

La terza serie è diversa dal resto della fiction: il detective Ambrose è stato obbligato a scoprire la verità attraverso un coinvolgimento personale, è stato costretto a difendere la sua famiglia, a subire le accuse per crimini ed essere considerato un inutile e poi, alla fine, capire Jamie che era in continua trasformazione.

"The Sinner" ci rivela palesemente, attraverso le figure di Jamie, Nick ed Ambrose, che siamo controllati dall'energia che ci circonda, dalla paura, dall'incertezza, e che ad un certo punto la vita perde lo splendore di una volta, la realtà ci colpisce, rimaniamo bloccati, persi e senza il controllo di noi stessi. Ma non dobbiamo scegliere di mostrare le nostre debolezze e difficoltà.

Ambrose è stato in grado di capire la lotta interiore dell'essere umano, che si trova in Jamie, ha veramente capito che Nick Haas aveva ragione. In questo modo ogni adolescente deve capire che la vita non è un cerchio pieno di colore, armonia ed equilibrio, ma è più di questo, è spontaneità e quindi ha bisogno di impulsi e di certezze!

MUZICĂ, FILME, CĂRȚI ȘI SPECTACOLE

Dragoste și orgoliu sau „Invitația la vals”

Gîncu Ana-Maria, clasa a X-a,
Liceul „Gheorghe Asachi”, Chișinău

„Invitația la vals” de Mihail Drumeș relevă povestea unei istorii de dragoste prinse în mrejele orgoliului a doi tineri ambițioși.

Romanul expune concis, dar într-o manieră captivantă, diferite faze ale unei relații.

Tudor și Micaela, doi tineri cu personalități și concepții diametral opuse, cu o apatie naturală reciprocă, ajung la o răspântie de drumuri unde destinele lor se unesc și înaintază ca un tot întreg.

Tudor este prototipul băiatului care îmbină două moduri de viață: ziua este modelul elevului bun, inteligent, iar noaptea aventuros și petrecăreț. Cu toate acestea, este dominat în permanență de o trăsătură, care și-a lăsat profund amprenta în viața sa: vanitatea. Suferința fetelor pe care le părăsește îi aduce plăcere, interesul pentru școală se manifestă nu atât din pasiunea pentru învățătură, cât din dorința sa de a fi atotștiutor, de a se contraria cu profesorii, de a demonstra tuturor că el e cel mai bun. Obișnuit să cucerească orice femeie, orgoliul îi este învins și umilit atunci când îi sunt refuzate de nenumărate ori scrisorile expediate și invitațiile sale în oraș de către Micaela, noua lui vecină de mansardă.

Sfioasă, cuminte și ambițioasă în măsură, ea devine următoarea țintă, dar și provocare a lui Tudor. Micaela denotă un comportament simplu, dar intransigent, demn de admirat de către cititor. Este fermă în poziția ei, nu se lasă ușor înșelată de un băiat egoist și nu-i dă motive de a-și supraestima propria persoană. Relația dintre cei doi este prima în care Tudor se implică serios și își construiește planuri pentru viitor, fapt care dă iluzia desăvârșirii maturității sale spirituale.

Momentul captivant al acestui roman este spontaneitatea: atunci când atmosfera se stabilizează și devine oarecum monotonă, intervine o întorsătură, menită să schimbe în totalitate viziunea cititorului asupra acțiunilor celor doi, fie că este vorba despre sarcina Micaelei sau despre căsătoria ei și a lui Tudor cu alte persoane, cu scopul de a se răzbuna reciproc. Dincolo de o relație care pare să evolueze vertiginos, urmărind natura imuabilă a omului și lupta interioară cu care se confruntă Tudor: încântătoare declarații de dragoste și admirația manifestată față de Micaela nu s-au dovedit a fi mai presus de amorul său propriu. Frica de a se îndrăgosti, de a se despărți de viața liberă și de a fi învins de ceea ce spunea el că nu există – iubirea – l-au stăpânit și l-au silit să renunțe la ea fără nicio explicație. Dacă nu ești în stare să duci ceva la bun sfârșit, de ce să începi? Cât timp vei da ascultare egoului și nu sentimentelor tale și a celor din jurul tău? Interogațiile se nasc reiterat pe măsură ce autorul descrie frământările și regretele prin care trece Tudor.

Romanul dat cu siguranță pune cititorul, mai ales cel adolescent, pe gânduri la modul cum ar acționa acesta în situațiile date. Conține o încărcătură emoțională vastă, care îl implică pe cititor spiritual și îl transpune în ipostaza de a iubi, îl face să simtă cu exactitate sentimentul frumos al dragostei îmbinat cu imperfecțiunea unei relații.

Mândria, posedată de tinerii îndrăgostiți, ajunge să fie cel mai mare impediment care se soldează cu un final tragic pentru amândoi. În acest caz se merită manifestarea vanității în detrimentul unui viitor fericit?

Muzică, filme, cărți și spectacole

Matros Bogdan, clasa a X-a,
Liceul „Gheorghe Asachi”, Chișinău

THE SINNER

„The Sinner” un serial de televiziune cu antologie de procedură a poliției americane, dezvoltat de Derek Simonds pentru USA Network.

Serialul are 4 sezoane excepționale, care au contexte diferite și nu au legătură directă unul cu altul, totuși ce le apropie este detectivul Ambrose (jucat de Bill Pullman). Jocul psihologic și neclaritatea celor întâmplate fac acest Tv Show unic.

Apreciez, în prim-plan, al 3-lea sezon intitulat „Jamie” (jucat de Matt Bomer). Jamie Burns, un profesor tipic de istorie, reușește, în cea mai mare parte, să-și construiască povestea în jurul unui mister care încorporează „cum” și „de ce” în marea sa ecuație, dar, într-un fel, încă pare să le sublinieze pe ambele pe măsură ce trece.

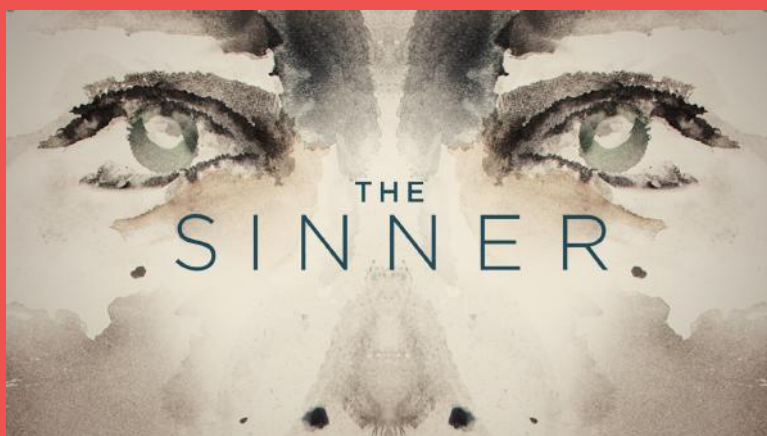
Totul începe din momentul când Jamie supraviețuiește unui accident de mare viteză, însă nu un accident tipic, de aceea detectivul Ambrose a fost chemat la fața locului și a preluat cazul. Investigatorul știe că acest caz are potențial și simte cu adevărat că lucrurile nu stau cum ar trebui. Detectivul își regăsește succesul în deslușirea proceselor prin apropierea sentimentală cu victimele și cei din jur, prin a obține încredere. Însă, în acest sezon, nu doar Jamie devine controlat de emoții, anxietate și frică, ci și domnul Ambrose. Pe măsură ce sezonul avansează, „Păcătosul” profită de a excava viața unui potențial criminal, iar Ambrose și Jamie evoluează alături de obsesiile lor.

Partea a 3-a începe cu o cină spontană alături de fostul său prieten din universitate Nick Haas, cu care n-a mai făcut contact de ani buni de zile. Nick, pe neprins de veste, apare în fața locuinței lor, se invită singur la cină, chiar dacă lui Jamie nu îi surâdea ideea, soția sa însărcinată, Leela, l-a poftit la masă cu drag. Brusc totul ajunge la un conflict, din cauza intențiilor lui Nick de a răscoli prin trecut, prin ce făceau ei ca studenți și prin activitățile bizare din tinerețe. Ca să liniștească spiritele, cei doi hotărăsc să plece la un bar.

Nick, fiind la volan, accelerează fără oprire, pierde controlul și ajung într-un șanț. Ambii supraviețuiesc, dar totuși Nick a fost găsit mort la fața locului, Jamie nu e un criminal și Ambrose realizează asta, dar inocența bărbatului se transformă rapid în incontrol. Ambrose avea un scop și anume deslușirea acestui joc pe care îl creaseră Jamie. Nick se direcționa spre proprietatea lui Sonya, o necunoscută, o străină cât pentru Jamie, atât și pentru detectiv, dar de ce? Jamie avea nevoie de ajutor, se simțea închis, blocat, iar Nick Haas era unica persoană care îl putea ajuta.

Acțiunea se întoarce cu 10 ani în urmă, pe când ambii erau studenți.

Viața e mai mult de atât, de la asta se porniseră totul. Din faptul că Nick avea perspective diferite, iar una era: dacă nu simți moartea în fața ochilor, nu simți că trăiești, că, de fapt, totul este spontan, că nu ai nevoie de un motiv ca lucrurile să se întâmple. De aceea Jamie se debarasaseră de Nick, de aceea nu a avut contact cu el ani de zile.

Totul stătea la baza unei foi de hârtie, destinul, soarta, alegerile, un joc la care apela des Nick, de care Jamie se temea, de care Jamie fugise.

Toată faza dintre detectiv și el, se îngropa în jurul jocului dat.

Sezonul 3 e mai mult decât special față de restul, detectivul Ambrose a fost nevoit să înțeleagă totul pe pielea sa, să își apere familia, să fie acuzat de infracțiuni și să fie văzut ca un netrebuincios, și, nu în ultimul rând, să îl înțeleagă pe Jamie care se transforma pe zi ce trece.

„The Sinner“ ne relevă cu adevărat, prin ființa lui Jamie, Nick și Ambrose că suntem controlați de energia din jurul nostru, de frică, de incertitudine, iar într-un moment dat viața nu mai are splendoarea pe care o avea odată, realitatea ne ciocnește, devenim blocați, pierduți, nu avem control. Însă nu trebuie să preferăm să ne arătăm slăbiciunile și greutățile.

Ambrose a reușit să înțeleagă lupta internă a ființei umane, care se regăsea în Jamie, a înțeles cu adevărat ca Nick Haas are dreptate. În așa fel, fiecare adolescent trebuie să înțeleagă că viața nu e un cerc plin de culoare, armonie și echilibru, ci e mai mult decât atât, e spontană, are nevoie de un impuls și de certitudine!

Musique, films, livres et émissions

”L’invitation à la valse” - amour et orgueil

Gîncu Ana-Maria, Xème classe,
Lycée ”Gheorghe Asachi”, Chişinău

”L’invitation à la valse” écrit par Mihail Drumeş, révèle une histoire d’amour attrapée dans les cordes d’orgueil de deux jeunes ambitieux.

Le roman expose concis, mais dans une manière captivante, les diverses phases d’une relation. Tudor et Mihaela, deux gens avec des personnalités et conceptions diamétralement opposées, avec une apathie naturelle réciproque, arrivent à un croisement de voies, où leurs destins s’unissent et soumettent comme un tout entier.

Tudor est le prototype de garçon qui combine deux modes de vie: le jour il est le modèle d’un bon élève, intelligent, et la nuit aventureux et fêtard. Toutefois, il est dominé en permanence d’un trait, qui a laissé profondément sa marque dans sa vie: la vanité. La souffrance des filles qu’il abandonne lui apporte du plaisir, l’intérêt pour l’école se manifeste pas tant de la passion pour le processus éducatif que pour l’envie d’être omniscient, de se contrer avec les professeurs, de démontrer à tous qu’il est le meilleur. Habitué à conquérir n’importe quelle femme, son orgueil est vaincu et humilié quand ses lettres et invitations sont refusées plusieurs fois par Mihaela, sa nouvelle voisine.

Timide, sage, et ambitieuse en mesure, elle devient la cible suivante et le nouveau défi de Tudor. Mihaela dénote un comportement simple, mais intransigeant, digne d’admiration par le lecteur. Elle est ferme dans sa position, ne se laisse pas facilement arnaqué par un garçon égocentrique et ne lui donne pas des raisons pour surestimer sa personne. Leur relation est la première dans laquelle Tudor s’implique franchement et construit des projets pour le futur, ce qui donne l’illusion du parachèvement de sa maturité spirituelle.

Le moment captivant dans ce roman est la spontanéité: quand l’atmosphère se stabilise et devient en quelque sorte monotone, une mutation intervient, censée à changer totalement la vision du lecteur sur les actions des deux, soit qu’il s’agit de la grossesse de Mihaela ou de son mariage et celui du Tudor avec d’autres personnes, en vue de se venger réciproquement. Au-delà d’une relation qui semble à évoluer vertigineuse, nous remarquons la nature humaine immuable et la lutte intérieure à laquelle il est confronté, du point de vue de Tudor: les ravissantes déclarations d’amour et l’admiration manifestée pour Mihaela ne se sont pas avérées être plus supérieures que son propre amour. La crainte de tomber amoureux, de se séparer de la vie libre, et d’être vaincu de ce qu’il affirmait que n’existe pas - l’amour - l’ont maîtrisé et obligé à renoncer à elle sans aucune explication. Si tu n’es pas capable à accomplir quelque chose, pourquoi commencer? Combien de temps vas-tu obéir à ton ego et pas aux sentiments des autres et aux tiens? Les interrogations se naissent réitérées en mesure que l’auteur décrit les tribulations et les regrets par lesquels Tudor passe.

Ce roman certainement fait réfléchir le lecteur au mode comment il agirait dans de telles situations. Il contient une charge émotionnelle vaste, qui implique le lecteur spirituellement, et le transpose dans l’hypostase d’aimer, ça le détermine de sentir exactement le beau sentiment de l’amour, fusionné avec les imperfections d’une relation. La fierté possédée par les jeunes amoureux arrive à être la plus grande entrave qui s’achève avec un final tragique pour les deux. Dans ce cas ça en vaut la peine de manifester la vanité au détriment d’un avenir heureux.

Musique, films, livres et émissions

Matros Bogdan, Xème classe,
Lycée "Gheorghe Asachi", Chişinău

THE SINNER

"The Sinner" est une série télévisée avec une anthologie des procédures policières américaines, développée par Derek Simonds pour le USA Network.

La série compte 4 saisons exceptionnelles, qui ont des contextes différents et ne sont pas directement liées les unes aux autres, cependant ce qui les rapproche, c'est le détective Ambrose (joué par Bill Pullman) qui fait partie de toutes les saisons.

J'apprécierai, au premier plan, la 3ème saison intitulée "Jamie" (joué par Matt Bomer).

Jamie Burns, un professeur d'histoire typique, est principalement capable de construire son histoire autour d'un mystère qui intègre "comment" et "pourquoi" dans sa grande équation, mais d'une certaine manière, il semble toujours mettre l'accent sur les deux au fur et à mesure.

Tout commence lorsque Jamie survit à un accident à grande vitesse, mais pas à un accident typique, alors le détective Ambrose a été appelé sur les lieux et a repris l'affaire.

L'enquêteur sait que cette affaire a du potentiel et il sent vraiment que les choses ne se passent pas comme elles le devraient.

Le détective trouve son succès dans la compréhension des processus par la proximité sentimentale avec les victimes et son entourage, en gagnant la confiance.

Cependant, cette saison, non seulement Jamie est submergé par les émotions, l'anxiété et la peur, mais aussi M. Ambrose.

Au fur et à mesure que la saison avance, "The Sinner", profite de creuser dans la vie d'un tueur potentiel, et Ambrose et Jamie évoluent avec leurs obsessions.

La partie 3 commence par un dîner spontané avec son ancien ami d'université Nick Haas, avec qui il n'a pas été en contact depuis des années. Nick, ignorant la nouvelle, apparaît devant leur maison, il s'invite à dîner, même si Jamie n'a pas aimé l'idée, sa femme enceinte, Leela, l'a invité à dîner avec plaisir.

Soudain, tout entre en conflit, en raison des intentions de Nick de fouiller dans le passé, de ce qu'ils faisaient en tant qu'étudiants et des activités bizarres de sa jeunesse. Pour calmer les esprits, les deux décident d'aller dans un bar.

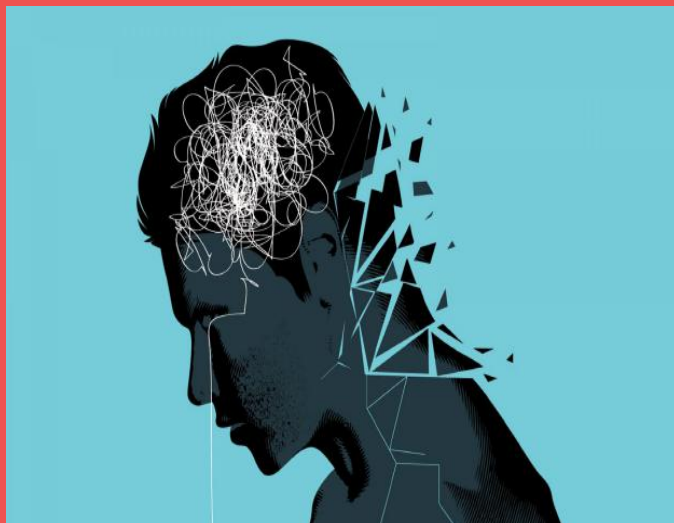
Nick, étant au volant, accélère sans arrêt, perd le contrôle et se retrouve dans un fossé.

Ils survivent tous les deux, mais Nick est retrouvé mort sur le coup, Jamie n'est pas un meurtrier et Ambrose s'en rend compte, mais l'innocence de l'homme devient vite incontrôlable.

Ambrose avait un but, c'est-à-dire comprendre ce jeu que Jamie avait créé.

Nick se dirigeait vers la propriété de Sonya, un inconnu, un étranger à la fois à Jamie et au détective, mais pourquoi ? Jamie avait besoin d'aide, il se sentait fermé, coincé, et Nick Haas était la seule personne qui pouvait l'aider.

L'action remonte à il y a 10 ans, quand ils étaient tous les deux étudiants.

La vie est plus que ça, c'est là que tout a commencé. Du fait que Nick avait des perspectives différentes, et l'une était : si vous ne sentez pas la mort devant vos yeux, vous ne sentez pas que vous êtes vivant, qu'en fait, tout est spontané, que vous ne pas besoin d'une raison pour que les choses arrivent. C'est pourquoi Jamie s'est débarrassé de Nick, c'est pourquoi elle n'a pas eu de contact avec lui depuis des années.

Il s'agissait d'un morceau de papier, du destin, de choix, un jeu que Nick appelait souvent, que Jamie craignait, que Jamie avait fui.

Toute la phase entre lui et le détective est enterrée autour du jeu donné.

La saison 3 est plus que spéciale que le reste, le détective Ambrose a dû tout comprendre sur lui-même, défendre sa famille, être accusé de crimes et être considéré comme une personne inutile, et enfin il comprend Jamie, qui change chaque journée.

"The Sinner" nous révèle vraiment à travers l'existence de Jamie, Nick et Ambrose que nous sommes contrôlés par l'énergie qui nous entoure, par la peur, par l'incertitude, et à un moment donné, la vie n'a plus la splendeur qu'elle avait autrefois, la réalité entre en collision, nous restons coincés, perdus, hors de contrôle. Mais nous ne préférons pas montrer nos faiblesses et nos difficultés.

Ambrose a pu comprendre la lutte intérieure de l'être humain, qui s'est retrouvée en Jamie, il a vraiment compris que Nick Haas a raison, la vie n'est pas un cercle plein de couleurs, d'harmonie et d'équilibre, mais plus que cela, c'est spontané, il a besoin d'élan et de certitude.

IL MIO AMICO A QUATTRO ZAMPE.... E NON SOLO!

Andrei Cursorsu, classe S1,
Scuola Europea di Varese

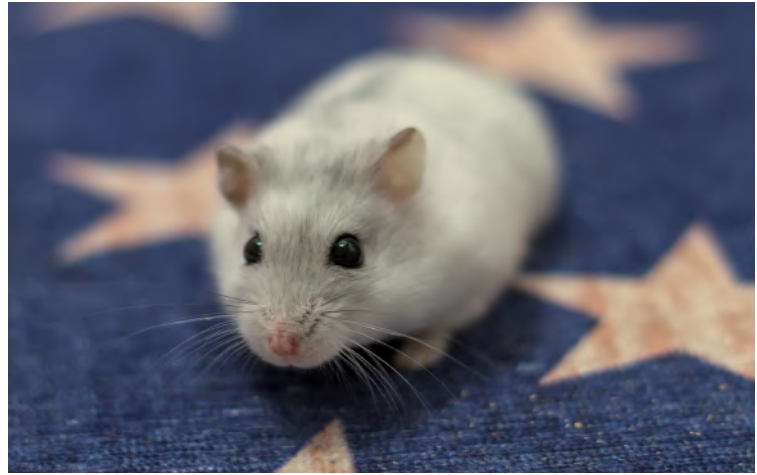

PICCOLI RODITORI

I criceti sono animali domestici molto popolari nel nostro paese perché sono piccoli e facili da gestire. Ho avuto l'opportunità di vedere questo animale a casa di un mio amico. In futuro vorrei avere anche io un criceto!

Questi piccoli roditori sono stati scoperti nella città, ancor oggi abitata, più antica del mondo, Aleppo (Siria). Il loro nome deriva dalla parola tedesca "hamster", che significa "accumulare", perché accumulano cibo nelle loro guance. Alcuni criceti possono immagazzinare cibo fino alla metà del loro peso. Penso che potrete immaginare quanto siano carini!

Ci sono circa 20 specie di criceti. Possono vivere per circa 2-3 anni. Mangiano mele, pere, carote, cavoli e bevono acqua. Possono dormire per circa 12-14 ore durante il giorno e possono rimanere svegli di notte. I criceti amano giocare, soprattutto con la ruota per gli esercizi o con una palla.

Sebbene siano piccoli e carini, questi animali sono anche molto intelligenti.

Riconoscono i loro padroni e possono imparare a rispondere ad un nome.

I criceti e i maialini di Guinea sono gli animali più utilizzati nella ricerca e nei test. I test sui criceti hanno rivelato che indossare mascherine su larga scala riduce la trasmissione del nuovo Coronavirus. Cosa ne pensate dei test sugli animali?

Il mio amico a quattro zampe... e non solo

Lupăcescu Gabriela, classe VIII,
Liceo "M. Eminescu", Căușeni

I MIEI GATTI

È soffice, gentile e quando ha fame apre la porta con la zampa e mormora nel mio orecchio. È la dolcezza più lusinghiera della mia vita. Lenisce i miei dolori, rende felici le mie mattine e mi dimostra il suo affetto. È l'animale che amo. Quello che mi ha fatto leggere una serie di libri su questa specie, iniziando a scoprire, nelle enciclopedie, il loro modo di vivere e di comportarsi per amarli sempre di più, giorno dopo giorno. Bene, vi racconto cos'è il gatto.

Ne ho due, una madre e una figlia. Uno ha un nome da ragazzo, perché sembra più un maschio, e noi, in famiglia, pensavamo tutti che fosse un gatto, finché non ha dato alla luce otto gattini. Sì, noi tutti credevamo che stesse ingrassando, invece era incinta

I miei gatti fanno parte della famiglia, sono adorabili come un bambino piccolo e così tanto sensibili. Amorosi e fedeli ai loro genitori, trasformano sempre la tua giornata in positivo.

Quando torno a casa da scuola, mi salutano al cancello ed alcune volte si rotolano davanti a me, contenti che sia tornata. Entrano in casa con me e mi conducono al frigorifero, per indicarmi di dar loro degli spuntini. Se non li noto, mi seguono nella mia stanza e si siedono direttamente sul mio zaino.

I miei animali domestici sono apparsi nelle nostre vite quattro anni fa, quando il primo gatto è venuto da noi, vicino alla porta di casa, e da allora la nostra vita familiare è diventata più colorata.

Il primo gatto è rosso con delle striature. Avevamo organizzato una festa e lei aveva sentito l'odore del cibo ed era venuta da noi alla porta. Sembrava in ordine, ma non credo che avesse avuto un proprietario prima. Era giovane e con il pelo morbido, pronta per essere adottata in famiglia. È cresciuta nel tempo, e in quattro anni ha dato alla luce tanti simpatici gattini, uno dei quali l'ho allevato.

È grigio, ha il pelo lungo ma le orecchie, le zampe, la coda e il muso sono più neri. È come un gatto siamese, anche se nessuno dei due genitori è di questa razza. All'inizio pensavamo fosse un gatto, così ci è sembrato dal suo pelo lungo ma, dopo un anno o due, abbiamo scoperto che era già mamma! Pensavo stesse ingrassando, ma in realtà era incinta! Ne ha partoriti otto, e non ne abbiamo tenuti nessuno, erano troppi!

La mamma gatta, quella rossa, resta sola in casa e dorme. Non le piacciono gli abbracci e se la tocchi, ti ringhia. Sua figlia macchiata è coccolona. Se ti vede, viene da te tra le tue braccia e vuole essere accarezzata. Ad entrambe non piacciono gli estranei, però. Se abbiamo ospiti, si nascondono!

Noi le amiamo e loro amano noi. Se siamo tristi, ci sediamo accanto a loro, e la loro morbida pelliccia ci spinge ad accarezzarle, e questo ci dà la forza di riprenderci. I gatti sono molto carini, indipendenti ed intelligenti. Sanno cosa fare, come inviarci vari messaggi (ad es. che hanno fame, che vogliono uscire, ecc.) e sentono quando abbiamo dei bisogni. Coloro che hanno un simile animale domestico, capiscono quanto questi siano preziosi.

Prietenul meu, animal de companie...

Andrei Cursaru, clasa S1,
Școala Europeană din Varese

MICUȚELE ROZĂTOARE

Hamsterii sunt animale de companie foarte populare la noi în țară, deoarece sunt mititei și ușor de întreținut. Eu am avut ocazia să văd acest animal acasă la un prieten de-al meu. În viitor mi-aș dori să am și eu un hamster!

Micuțele rozătoare au fost descoperite în cel mai vechi oraș încă locuit al lumii, Aleppo (Siria). Numele lor vine din cuvântul nemțesc "hamstern", care înseamnă "a acumula", deoarece acumulează mâncarea în obraji. Unii hamsteri pot îmagazina hrana până la jumătate din greutatea lor. Cred că vă puteți imagina ce simpatici sunt!

Există în jur de 20 de specii de hamsteri. Ei pot trăi în jur de 2-3 ani. Mănâncă mere, pere, morcovi și varză. Pot dormi circa 12-14 ore pe parcursul zilei și pot sta trezi noaptea. Hamsterii adoră să se joace, în special cu roata de exerciții sau cu o minge.

Deși sunt micuțe și drăgălașe, aceste animale sunt de asemenea foarte inteligente. Își recunosc rudele și pot fi învățate să răspundă la un nume.

Hamsterii și porcușorii de Guinee sunt cele mai folosite animale în cercetare și testare. Testele pe hamsteri sunt cele care au dezvăluit că purtarea la scară largă a măștilor reduce transmiterea noului Coronavirus. Voi ce părere aveți despre testarea pe animale?

Prietenul meu, animal de companie...

Lupăcescu Gabriela, clasa a VIII-a,
Liceul „Mihai Eminescu”, Căușeni

PISICILE MELE

Este pufoasă, blândă, iar, când îi foame, îmi deschide ușa cu laba și îmi mârâie la ureche. Este cea mai lingușitoare drăgălăsenie din viața mea. Îmi alină tristețele, îmi face vesele diminețile și mă iubește. Este animalul de companie pe care îl ador, cel care m-a determinat să citesc o serie de cărți despre ele, să încep a le descoperi modul de viață și de comportament în enciclopedii și să le iubesc tot mai mult cu fiecare zi ce trece. Ei bine, v-ați dat seama că e pisica.

Eu am două, mama și fiica. Una are nume băiețesc, pentru că seamănă mai mult a motan, iar noi, familia, am crezut cu toții că e motan, până în momentul când ea a adus pe lume opt motănei. Da, da cu toții credeam că se îngrășa, dar, de fapt, era însărcinată.

Pisicile mele sunt parte din familie, sunt la fel de adorabile precum un copil mic și atât de sensibile. La fel de iubitoare și fidele ca și părinții și mereu îți transformă ziua în una mai bună.

Când vin de la școală, mă întâmpină de la poartă și se rostogolesc de câteva ori în fața mea, de bucurie că am venit. Intră cu mine în casă și mă conduc până la frigider, să le dau și lor niște gustări de acolo. Dacă mă fac că nu le observ, merg după mine până în camera mea și mi se așează direct pe ghiozdan.

Animalele mele de companie au apărut în viața noastră acum patru ani, când prima pisică a ajuns la noi lângă prag, iar de atunci viața familiei noastre a devenit mai colorată.

Prima pisică e o roșcovană și încă mai e tărcată. Avem o sărbătoare, iar ea a prins mirosul mâncării și a venit la noi la ușă. Arăta îngrijită, dar nu cred să fi avut un proprietar înainte. Era tânără și cu blana moale, numai bună de adoptat în familie. Aceasta a crescut cu timpul, iar în patru ani a născut mulți motănași drăguți, pe care unul l-am păstrat.

E suriu, are blană lungă, iar urechile, labele, coada și botul e mai negru. Parcă e o pisică siameză, deși niciun dintre părinți nu e de această rasă. Noi am crezut că e motan la început, așa ni se părea după blana lungă dar peste un an, doi, am aflat că este mamă deja! Credeam că se îngrășa, dar de fapt avea pui! A născut opt, iar noi nu i-am păstrat pe nici unul, sunt prea mulți!

Oricum, pisicii mame, cea roșcată, nu e aventuroasă, și stă numai în casă și doarme. Nu îi plac îmbrățișările, iar dacă o atingi, te mârâie. Fiica acesteia, cea pătată, e răsfățată enorm. Dacă te vede, vine la tine în brațe și vrea să fie netezită. Niciuneia nu le plac străinii, totuși. Dacă avem oaspeți, ele se ascund.

Noi le iubim, și ele pe noi. Dacă suntem întristați, ne așezăm lângă ele, iar blana lor moale ne îndeamnă să le mângâiem, lucru care ne înviează. Pisicile sunt foarte drăguțe, independente și deștepte. Ele știu ce să facă, cum să ne transmită diverse mesaje (ex.: că le e foame, că vor afară, etc.), și simt când aveam nevoie de acestea. Cei care au un astfel de animal de companie înțeleg cât de valoroase sunt aceste animale.

MY PET FRIEND... AND NOT ONLY

Andrei Cursaru, class S1,
European School of Varese

SMALL RODENTS

Hamsters are very popular pets in our country (Romania) because they are tiny and easy to look after. I had the opportunity to see this animal at my friend's house. In the future, I would love to have a hamster!

These small rodents were discovered in the oldest still inhabited city in the world, Aleppo (Syria). Their name comes from the German word "hamstern", which means "to accumulate", because they accumulate food in their cheeks. Some hamsters can store food up to half of their weight. I think you can imagine how cute they are!

There are about 20 species of hamsters. They can live for about 2 or 3 years. They eat apples, pears, carrots, cabbage and drink water. They can sleep about 12-14 hours during the day and can stay awake at night. Hamsters love to play, especially with the exercise wheel or a ball.

Although they are small and cute, these animals are also very intelligent. They recognize their relatives and can be taught to respond to a name.

Guinea Piglets and hamsters are the most widely used animals in research and testing. Hamster tests are the ones that have revealed that wearing masks on a large scale reduces the transmission of the new Coronavirus. What do you think about animal testing?

My pet fiend... and not only

Lupăcescu Gabriela, class VIII,
"Mihai Eminescu" High School, Căușeni

MY CATS

She is fluffy, gentle, and when she is hungry she opens the door with her paw and growls in my ear. It's the most flattering sweetness of my life. She soothes my sorrows, makes my mornings happy and loves me. It's the pet I love. The one that made me read a series of books about them, start discovering their way of life and behavior in encyclopedias and loving them more and more every day. Well, you realized, it's a cat.

I have two cats, mother and daughter. One has a boy name, because it looks more like a tomcat, and we, the family, all thought it was a male, until she gave birth to eight kittens. Yes, yes, we all thought she was getting fat, but she was actually pregnant.

My cats are part of the family, they are as adorable as small children and so sensitive. As loving and faithful as your parents, and always making your day a better one.

When I come home from school, they greet me at the gate and roll in front of me a few times, glad that I came. They enter the house together with me and lead me to the fridge, expecting to get some snacks from there. If I pretend not to notice them, they follow me to my room and sit stubbornly on my backpack.

These pets appeared in our lives four years ago, when the first cat approached us near the doorstep, and since then our family life has become more colorful.

The first cat is a redhead, and she's also tabby. We had a party, when she caught the smell of food and came to us at the door. She looked neat, but I don't think she's had an owner before. She was young, with soft fur, well suited to be adopted in the family. She grew over time, and after four years she gave birth to many cute kittens, one of which I kept.

It is gray, has long fur, and the ears, paws, tail and snout are darker. It's like a Siamese cat, although neither of her parents is of this breed. First, we thought it was a tomcat, so it seemed to us because of the long fur, but in a year or two, we found out that it was already a mother! I thought she was getting fat, but she actually had kittens! She gave birth to eight, but we didn't keep any of them, they were too many!

However, the mother cat, the red one, isn't adventurous and stays alone in the house sleeping. She doesn't like hugs, and if you touch her, she'll growl at you. Her daughter, the stained one, is enormously spoiled. When seeing you, she comes in your arms and wants to be petted. Neither of them like strangers, though. If we have guests, they hide.

We love them, and they love us. If we are sad, we sit next to them, and their soft fur invites us to pet them, lifting our mood. Cats are very cute, independent and smart. They know what to do, how to send us various messages (e.g. that they are hungry, that they want to go out, etc.), and they feel when we need them. Those who have such a pet understand how valuable these animals are.

HOBBY E TEMPO LIBERO

LE CONFESSIONI DI UN'ADOLESCENTE, UNA GIOVANE BALLERINA...

Ho una passione speciale, fin da piccola, per la danza. "Come fanno alcune persone a catturare e familiarizzare con la musica così facilmente?" era una delle domande che mi tormentava.

La mia storia è iniziata alla Scuola d'Arte della mia città natale, Cricova, quando avevo sette anni. Con la partecipazione a diversi tipi di gare, ho assaporato il significato della "competizione" (perché "questa" è sempre ed ovunque, soprattutto ai campionati di ballo). Ricordo che fin quando ho ballato nel gruppo "Renaissance", il nostro concorrente numero uno era lo studio di danza "Space", erano così bravi a ballare che lo dimostravano a tutti e spesso ho sentito la loro superiorità nella padronanza del movimento sulla pista da ballo.

Con il passaggio all'adolescenza, ho proseguito gli studi presso il Liceo Romeno-Francese "Gheorghe Asachi" di Chişinău ed ho lasciato il gruppo di ballo, perché sentivo di aver bisogno di altri stimoli. Mia madre era la persona che conosceva i miei "idoli" - la squadra di "Space", perché era stata lei ad accompagnarmi alla maggior parte dei campionati. Vedendo che avevo bisogno di un cambiamento, ha insistito che mi iscrivessi alla loro compagnia di ballo. Dicevo sempre "No!", "Come farò a farcela, loro sono i migliori?" e altre cose suscitate dalla paura di avvicinarmi a ciò che più desideravo. Fino a quando non ho capito che mi mancava molto la danza agonistica e sono quindi andata allo "Space", e questa è stata la decisione migliore che abbia mai preso! È stato lì che ho imparato cosa significa fare squadra, cos'è il vero sostegno e, soprattutto, cosa significa professionalità. Ho anche scoperto che ogni coreografia ha una sua storia che può trasmettere diverse emozioni: un dolore che non si può esprimere a parole; un amore che potrebbe esistere solo così meravigliosamente nella danza; e tanta tanta felicità che ti dona la consapevolezza di riuscire ad inseguire i movimenti correttamente e diventare così lentamente l'artista che sognavi di essere!

Così ho conosciuto la mia allenatrice Rodica Bucsan. Ricordo che ero ancora nel gruppo di ballo a Cricova, ci veniva spesso consigliato di guardare lo spettacolo "Танцы" ("Danze") che guardavamo su un canale televisivo russo. In una delle stagioni ho visto una straordinaria ballerina moldava che è entrata in semifinale ed ha conquistato, grazie alla sua maestria, un vasto pubblico ed anche i membri della giuria, Miguel, Egor Drujinen, Tatiana Denisova.

Era Rodica Bucsan. Ora è la mia allenatrice e la persona che non solo mi dà l'opportunità e mi aiuta molto a migliorarmi ed a crescere sia come ballerina che come essere umano, è una mia vera amica. Anche se abbiamo una differenza di età, se ho bisogno di un consiglio, lei è sempre disponibile ad offrirmelo ed a sostenermi. Non è solo per me una seconda madre, ma anche per tutte le ragazze del nostro gruppo, la mia seconda famiglia: il mondo della danza. Solo ora, non molto tempo fa, ho capito che le mie compagne mi sono state vicine in qualsiasi situazione: quando piangevo, quando mi sentivo bella, stanca, assonnata, quando stavo male, quando litigavo con qualcuno, quando ridevo con la bocca aperta fino alle lacrime e quando ero davvero felice!

Insieme al gruppo di "Space" ho capito cosa non avrei mai pensato di poter fare, ho iniziato a comporre coreografie da sola. Un altro importante momento, è stato quando ho avuto l'esperienza di essere modella per la collezione di abbigliamento "ROOKKI" di Rodica, uno stile stravagante per il nostro Paese. Un altro sogno compiuto all'età di 17 anni, è stato l'aver maturato un po' di esperienza come ballerina per video di canzoni di adolescenti moldavi. Ma il mio traguardo più importante è che mi sono finalmente aperta, non mi vergogno più di esprimere i miei pensieri attraverso movimenti ritmici e lo faccio con piacere!

Sono orgogliosa delle esperienze che ho fatto, ne ho avute e spero di averne ancora tante nel mondo della danza, che adoro! Vado a ballare perché so che qualcuno mi aspetta, come a casa! Vado con piacere e gioia! Vado, perché so che mi ascolteranno e mi sentiranno! Vado, perché so che qui dimenticherò i miei problemi!

La cosa più importante per me rimane il BALLO, non ha alcuna importanza di quale stile si tratti, l'unica cosa che conta quando ti immedesimi totalmente con quello che stai facendo, quando capisci che stai facendo una cosa che ti appartiene, tutto il resto non ha alcuna importanza!

BALLO PER SENTIRMI VIVA!

HOBBY E TEMPO LIBERO

L'ARTE
METTE
LE ALI
ALL'ANIMA

La vita dell'uomo è un'arte e lui è il suo artista. Attraverso l'arte della creazione, l'uomo si nobilita e può raggiungere i sublimi orizzonti della conoscenza. È un modo per conoscere il mondo, ma anche per far percepire agli altri l'Universo da un punto di vista originale e creativo, dell'occhio di un artista che crea e modella i suoi sentimenti e concezioni in un modo speciale.

Questo è ciò che faccio. Mi sono ritrovata e mi sono dedicata al disegno e alla pittura fin da bambina. Per me questi non sono solo semplici hobby, ma una vera passione, un senso di eccezione legato alla mia immaginazione e alla mia visione del mondo che mi circonda. Quando dipingo o disegno, sento che mi isolo lentamente nel mondo delle mie fantasie, il luogo in cui l'arte oscilla intorno al mio universo interiore e forma quell'essenza divina che mi ispira. I miei sentimenti sono uno strumento d'arte che mi guida attraverso la mia creazione.

Mi piace disegnare persone, animali, fiori, paesaggi ed evidenziare la loro bellezza in un modo speciale. Mi piace sperimentare e provare sempre nuove tecniche, seguendo la mia evoluzione. Di tutti i lavori che ho realizzato, sono contenta dei bellissimi paesaggi, il dipinto con due leonesse, il mio autoritratto e tanti altri, perché ogni opera nasconde emozioni uniche che ho trasfigurato nell'espressione più profonda della mia immaginazione. Sono appassionata delle opere d'arte del pittore italiano Sandro Botticelli, un attento ricercatore dell'animo umano, poiché la bellezza e la grazia delle figure da lui create esprimono profondi sentimenti umani. Per me l'arte è l'espressione più profonda della creatività umana che ci permette di abbandonarci ad essa, di staccarci dalla realtà e di elevarci con le ali della creazione al sublime.

È un hobby, una pace della mente, un senso della vita e un intero mondo di mistero, sentimento ed espressività che è principalmente legato all'artista e dalla sua anima.

Hobby și timp liber

Sandu-Grosu Emilia, clasa a XI-a,
Liceul „Gheorghe Asachi”, Chișinău

MĂRTURISIRILE UNEI ADOLESCENTE, TÂNĂRĂ DANSATOARE...

O pasiune aparte, de mică fiind, o am pentru Dans. „Cum unora le reușește așa ușor să acapareze muzica și s-o domine?” era una dintre întrebările ce mă frământau.

Istorie mea a început la Școala de arte din orașul meu natal Cricova, pe când aveam șapte ani. Odată cu participarea la diferite tipuri de concursuri, am gustat din ceea ce înseamnă „concurență” (căci „ea” este mereu oriunde, mai ales la campionatele de dans). Țin minte că atât timp cât dansam în clubul „Renaissance”, concurenții noștri numărul unu era studioul de dans „Space”, erau așa de buni în arta dansului că o demonstrau tuturor și ades simțeam superioritatea lor în măiestria mișcării pe ringul de dans.

Odată cu trecerea la vârsta adolescenței, mi-am continuat studiile la Liceul Român-Francez „Gheorghe Asachi” din Chișinău și am plecat din grupa de la dansuri, deoarece simțeam că am nevoie de o creștere. Mama era persoana care cunoștea „idolii” mei - ehipa din „Space”, fiindcă era cea care mă însoțise la majoritatea campionatelor. Văzând că-mi trebuie o schimbare, ea insista să mă înscriu în colectivul de dans din „Space”.

Eu mereu ziceam „Nu!”, „Cum voi face față eu acolo, printre cei mai buni?” și alte lucruri stârnite de frica de a mă apropia de ceea ce-mi doream cel mai mult. Până am realizat că îmi lipsesc mult dansurile de calitate și am mers totuși la „Space”, și aceasta a fost cea mai bună decizie pe care am făcut-o vreodată! Anume acolo am aflat ce înseamnă echipă, ce este o susținere adevărată și, cel mai important, ce înseamnă profesionalism. Am descoperit și faptul că fiecare coreografie are istoria sa, ar putea transmite mai multe emoții: o durere care nu o poți exprima prin cuvinte; o iubire care n-ar putea exista atât de frumos decât în dans; și multă, multă fericire din realizarea faptului că îți reușesc mișcările și devii artistul pe care l-ai visat altădată!

Așa am cunoscut-o pe antrenora mea Rodica Bucsan. Îmi amintesc că încă fiind în grupul de dans din Cricova, ades eram sfătuiți să vizionăm emisiunea „Танцы” („Dansuri”) care o urmăream la un post TV rus; în unul dintre sezoane, am văzut o dansatoare extraordinară, din Moldova și care a intrat în semifinală și a cucerit un public mare de admiratori prin măiestria care o avea, chiar și pe jurații Miguel, Egor Drujinen, Tatiana Denisova.

Era Rodica Bucsan. Ea îmi este acum antrenoarea mea și ființa care nu doar că îmi oferă posibilitatea și mă ajută extrem de mult să mă dezvolt și să cresc atât ca dansator, cât și ca om, ea îmi este un prieten adevărat. Chiar dacă este un pic de diferență în ceea ce privește vârstă, dacă am nevoie de un sfat, întotdeauna îl va oferi și mă va susține. Ea nu-mi este doar mie o a doua mamă, dar și la întreaga mea grupă de fete, a doua mea familie - cea din lumea dansului. Doar acum, nu demult, am înțeles faptul că ele m-au văzut în orice ipostază când plângeam, când eram foarte frumoasă, obosită, somnoroasă, când eram bolnavă, când mă certam cu cineva, când râdeam cu gura deschisă până la lacrimi și când eram cu adevărat fericită!

Împreună cu grupul de la „Space” am realizat ceea ce nu credeam că vreodată o voi putea face, am început a alcătui singură coreografii. Alt fapt superb, am avut parte de experiența de a fi model pentru colecția de vestimentație a Rodicăi „ROOKKI” care are un stil extravagant pentru țara noastră. Încă un vis, la ai mei 17 ani, este și faptul că am obținut și un pic de experiență ca dansator pentru videoclipuri la piesele unor adolescente din Moldova. Iar cea mai importantă realizare a mea este că, în sfârșit, m-am deschis, nu îmi mai este rușine să-mi exprim gândurile prin mișcările ritmice și o fac cu plăcere!

Sunt mândră de experiențele pe care le-am avut, le am și încă, sper, că vor fi multe în lumea dansului, pe care o ador! Eu vin la dansuri pentru că știu că mă așteaptă cineva, ca acasă! Vin cu plăcere și cu bucurie! Vin, pentru că știu că aici mă vor asculta și mă vor auzi! Vin, pentru că știu că aici voi uita de problemele mele!

Cel mai important lucru pentru mine rămâne DANSUL, nu are importanță ce stil, cel mai semnificativ este momentul când te scufunzi total în ceea ce faci, înțelegi că faci lucrul care-i al tău, iar restul nu are sens!

DANSEZ, PENTRU CA SĂ SIMT CĂ TRĂIESC!

Hobby și timp liber

“ARTA DĂ ARIPI SUFLETULUI”

Viața omului este o artă, iar el este artistul ei. Prin arta creației, omul se înobilează și poate să atingă orizonturile sublime ale cunoașterii.

Este un mod de a cunoaște lumea, dar și de a-i face pe alții să perceapă Universul dintr-un punctul de vedere original și creativ, al unui ochi de artist ce făurește și modelează sentimentele, concepțiile și trăirile sale într-un mod deosebit.

Așa o fac și eu. M-am regăsit și m-am resemnat în desen și pictură încă din copilărie. Pentru mine, acestea nu sunt doar simple hobby-uri, ci o adevărată pasiune, un sentiment de excepție ce ține de imaginația mea și viziunea mea asupra lumii ce mă înconjoară. Atunci când pictez sau desenez, simt cum încet-încet mă izolez în lumea fanteziilor mele, locul unde dalta artei oscilează în jurul universului meu lăuntric și formează acea esență divină ce îmi servește drept inspirație. Sentimentele și trăirile mele sunt unealta mea de măiestrie ce mă ghidează pe parcursul creației mele.

Îmi place să desenez oameni, animale, flori, peisaje și să le evidențiez frumusețea lor într-un mod deosebit. Îmi place să experimentez mereu și să încerc tehnici noi, urmărind evoluția mea. Din toate lucrările pe care le-am făcut, sunt mândră de peisajele frumoase, tabloul cu două leoaice, autoportretul meu și multe altele, deoarece fiecare lucrare ascunde emoții inedite pe care eu le-am transfigurat în cea mai profundă expresie a imaginației mele. Sunt pasionată de operele de artă ale pictorului italian Sandro Botticelli, pe care îl consider un cercetător atent al sufletului omenesc, întrucât frumusețea și grația figurilor create de el exprimă profunde sentimente umane.

Pentru mine arta este, în esență, cea mai profundă expresie a creativității umane care ne îngăduie să ne resemnăm în ea, să ne rupem de realitate și să ne înălțăm cu aripile creației la sublim. Este un hobby, o liniște sufletească, un sens al vieții și o întreagă lume a misterului, sentimentului și a expresivității ce ține cu precădere de artistul și sufletul lui.

Les confessions d'une adolescente, jeune danseuse...

Depuis mon enfance j'ai une passion particulière, la Danse. «Comment certains parviennent-ils si facilement à saisir la musique et à la dominer?» était l'une des questions qui me tracassaient.

Mon histoire a commencé à l'École des arts dans ma ville natale Cricova, quand j'avais sept ans. En participant aux différents concours, j'ai compris ce que signifie la «concurrence» (car «elle» est toujours partout, surtout aux championnats de danse). Quand nous dansions dans le club «Renaissance», notre concurrent était le studio de danse «Space», ils étaient si bons dans l'art de la danse qu'ils le démontraient à tout le monde et je ressentais leur supériorité dans l'art du mouvement sur la piste de danse.

Avec le passage à l'adolescence, j'ai poursuivi mes études au Lycée Roumain-Français «Gheorghe Asachi» et j'ai quitté le groupe de danse parce que j'avais besoin d'une évolution. Ma mère était la personne qui connaissait mes «idôles», l'équipe de «Space», car elle était la personne qui m'avait accompagnée à la plupart des championnats. Elle voyait que j'avais besoin d'un changement et insistait de m'inscrire au collectif de danse «Space». Je disais toujours «Non!», «Comment je vais me débrouiller parmi les meilleurs?» et d'autres choses déclenchées par la peur de me rapprocher de ce que je voulais le plus. Un jour j'ai réalisé qu'il me manquait beaucoup les danses de qualité et je suis allée au club «Space», et c'était ma meilleure décision que j'aie jamais prise! C'est notamment là que j'ai appris ce que signifie l'équipe, ce qui est une véritable approbation et, surtout, ce que signifie le professionnalisme. Nous avons constaté que chaque chorégraphie a son histoire, pourrait transmettre plusieurs émotions: une douleur que vous ne pouvez pas exprimer par les mots; un amour qui ne pourrait exister si bien que dans la danse; et beaucoup, beaucoup de bonheur du fait que tes mouvements réussissent et tu deviens l'artiste dont tu as rêvé autrefois!

C'est ainsi que j'ai rencontré mon entraîneur Rodica Bucsan. Je me souviens que je la connaissais encore dans le groupe de danse de Cricova, quand nous étions conseillés souvent de regarder l'émission «Danses» diffusée sur une chaîne de télévision russe; là, dans l'une des saisons, j'ai vu une danseuse extraordinaire de Moldavie qui est entrée en demi-finale et a conquis un grand public d'admirateurs par l'art qu'elle avait, même les juges Miguel, Egor Drujinen, Tatiana Denisova. C'était Rodica Bucsan. Elle est maintenant mon entraîneur. Elle me donne l'occasion et m'aide énormément à me développer et à grandir. Elle est mon vraie amie. Même si c'est un peu différent en termes d'âge, si j'ai besoin d'un conseil, elle va toujours me soutenir.

Elle n'est pas seulement pour moi une deuxième mère, mais aussi à tout mon groupe de filles, ma deuxième famille - celle du monde de la danse. Ce n'est que maintenant, il n'y a pas si longtemps, que j'ai compris qu'ils m'avaient vu dans différentes situations: quand je pleurais, quand j'étais très belle, fatiguée, somnolente, quand j'étais malade, quand je me battais avec quelqu'un, quand je riais aux éclats à travers les larmes et quand j'étais vraiment heureuse!

Avec le groupe «Space», j'ai réalisé ce que je ne pensais pas pouvoir faire, j'ai commencé à composer des chorégraphies. Un autre fait magnifique, j'ai eu l'expérience d'être modèle pour la collection de vêtements de Rodica «ROOKKI» c'est un style extravagant, pour notre pays. Un autre exploit, à mes 17 ans, c'est aussi que j'ai acquis un peu d'expérience comme danseuse pour des vidéos sur des pièces des adolescentes moldaves. Ma réalisation, la plus importante est qu'enfin, je suis une personne extravertie, je n'ai plus honte d'exprimer mes pensées à travers les mouvements rythmiques et je le fais avec plaisir!

Je suis fière des expériences que j'ai vécues, que j'ai et qui, je l'espère, seront nombreuses, dans le monde de la danse, que j'adore! Je viens danser parce que je sais que quelqu'un m'attend, comme à la maison! Je viens avec plaisir et joie! Je viens, parce que je sais qu'ici on m'écouterà et on m'entendra! Je viens, parce que je sais que c'est là que j'oublierai mes problèmes!

La chose la plus importante pour moi reste LA DANSE, peu importe le style, le plus significatif est le moment où vous plongez totalement dans ce que vous faites, vous comprenez que vous faites ce que vous aimez faire, et le reste n'a pas de sens!

JE DANSE, POUR SENTIR QUE JE VIS!

HOBBIES AND FREE TIME

ART GIVES WINGS TO THE SOUL

Life is an art and human is its artist. Through the art of creation, human ennoble himself and can reach the sublime horizons of knowledge. It is a way of knowing the world, but also to make others perceive the Universe from an original and creative point of view; the view of an artist's eye that makes and shapes his feelings and conceptions in a special way. That is what I am doing. I found myself and resorted to drawing and painting since childhood. For me, these are not just simple hobbies, but a true passion, an exceptional state related to my imagination and my vision of the world around me.

While painting or drawing, I feel slowly becoming isolated in the world of my fantasies, where art oscillates around my inner universe and forms that divine essence that serves as my inspiration. My feelings are my tools that guide me through my creation.

I like to draw people, animals, flowers, landscapes and to highlight their beauty in a special way. I like to experiment and try new techniques, pursuing my development. Out of my works, I am specially proud of the beautiful landscapes, the painting with two lionesses, my self-portrait and many others, because each work hides unique emotions that I have transformed into a deep expression of my imagination. I am passionate about the works of art of the Italian painter Sandro Botticelli, whom I consider a careful researcher of the human soul. He created sculptures of beauty and grace that express deep human feelings.

For me, art is essentially the deepest expression of human creativity that allows us to withdraw, to run away from reality and to rise on the wings of creation to the sublime. It is a hobby, a peace of mind, a sense of life and a whole world of mystery, feeling and expressiveness that is mainly related to the artist and his soul.

Tradizioni europee

Anche il Natale è una festa molto importante per la Moldova ed in altri Paesi europei. In Moldova, le tradizioni natalizie sono sacre. In Italia la ritualità del Natale dura 3 giorni. Il Natale in Danimarca è un momento di festa, condiviso con la famiglia e gli amici. Le festività dell'Avvento iniziano quattro settimane prima del Natale. La tradizione della sauna finlandese risale ad antichi rituali natalizi, quando la sauna era considerata un luogo sacro. I finlandesi credono che un elfo nascosto nelle loro saune durante il Natale sia il protettore della famiglia. Ecco perché, prima di Natale, i finlandesi decorano la loro sauna con lucine natalizie e vi trascorrono del tempo con la famiglia. I finlandesi credono anche che Babbo Natale viva nel loro Paese, non al Polo Nord o in Groenlandia, così come da tutti risaputo. In Germania è consuetudine scambiarsi i regali la sera della vigilia di Natale e non il 25 dicembre. Tuttavia, è anche consuetudine celebrare il 26 dicembre, considerando questo giorno come la "seconda festa".

Catan Patricia, classe VIII,
Liceo "Mihai Eminescu", Căușeni

Ogni Paese ha le sue specificità, in termini di valori e tradizioni, ma si possono comunque identificare somiglianze nella cucina, nell'arte, nella religione, attraverso le quali due Paesi si avvicinano. La Repubblica Moldova ha alcuni valori che la qualificano come un Paese europeo, come la Pasqua - una festa sacra, dell'anima, della famiglia, della fede e della pace.

Analizzando le tradizioni europee legate a questa ricorrenza, troviamo cose interessanti, come ad esempio, in Francia. Il venerdì prima di Pasqua, ogni anno, nelle chiese non si suonano le campane. La tradizione dice che devono tacere per recarsi a Roma e ritornare poi a risuonare la domenica di Pasqua. I bambini tedeschi dipingono le uova durante il periodo di vacanza scolastica. In seguito, mettono le uova in un cestino per il coniglietto pasquale, ed i loro genitori nascondono il cestino e scambiano le uova dipinte con altre di cioccolato. La domenica di Pasqua, poi, la famiglia intera cercherà le uova nascoste. Un altro Paese con usanze pasquali uniche è la Finlandia. A partire dal Giovedì Santo, i bambini si travestono da streghe, si dipingono le guance di rosso, disegnano lentiggini, si armano di ramoscelli di betulla e bussano alle porte delle case della città per ricevere dolci.

A Capodanno, in Danimarca, le persone sono abituate a rompere i piatti davanti alla porta dei vicini. Si ritiene che la famiglia che ha più frammenti davanti alla porta avrà più fortuna. La Francia celebra la festa chiamata "Le Réveillon" con cibo prelibato, champagne e regali. In Spagna c'è la tradizione di mangiare 12 chicchi d'uva alla mezzanotte di Capodanno. Ciascuno rappresenta un mese dell'anno che verrà. A seconda di quanto è dolce, si ritiene che così sarà anche il mese futuro: migliore o più difficile. Nei Paesi Bassi, il Natale viene celebrato con numerosi fuochi d'artificio, che iniziano all'alba e durano fino a tarda notte. In effetti, questo è l'unico giorno in cui sono consentiti i fuochi d'artificio, sono in vendita solo tre giorni prima del nuovo anno. In Francia, anche se festeggiano il nuovo anno come tutti gli altri popoli del mondo, a mezzanotte, a cavallo dell'anno hanno anche una festa speciale chiamata Saint Sylvestre. Poi vanno serviti champagne, crêpes e altre prelibatezze culinarie.

Il motto dell'Unione europea, "Uniti nella diversità", dimostra che gli europei si sono uniti per promuovere la pace e la prosperità, pur accettando di aprire le loro menti alle diverse culture, tradizioni e lingue del nostro continente.

TRADIȚIILE EUROPENE

Fiecare țară are specificul ei, în ce privește valorile și tradițiile, dar totuși, se pot identifica similitudini din culinărie, artă, religie, prin care o țară se apropie de o alta. Republica Moldova are niște valori, care fac să fie cât mai aproape de Europa, cum ar fi de exemplu Paștele-sărbătoare sacră, de suflet, de familie, de credință și pace.

Specificând tradițiile europene, depistăm lucruri interesante, cum ar fi, de exemplu, în Franța. În vinerea dinaintea de sărbătorirea Paștelui, în fiecare an, niciun clopot nu bate în biserici. Tradiția spune că acestea trebuie să fie tăcute pentru a se face un drum până la Roma și se întoarce pentru a răsuna din nou în duminica Paștelui. Copiii germani obișnuiau să picteze ouăle în timpul sărbătorilor. În plus, ei plasează ouăle într-un coș pentru iepurele de Paște, apoi părinții lor ascund coșul și schimbă ouăle pictate cu ouă de ciocolată. Mai târziu, ei ar trebui să caute ouăle în Duminica Paștelui. O altă țară cu obiceiuri inedite de Paște este și Finlanda.

Catan Patricia, clasa a VIII-a,
Liceul „Mihai Eminescu”, Căușeni

Începând cu Joia Mare, copiii se costumează în vrăjitoare, își vopsesc obraji cu roșu, își desenează pistrui, se înarmează cu crenguțe de mestecăn și colindă casele din oraș, pentru a primi dulciuri.

Crăciunul, la fel, este o sărbătoare foarte importantă atât în Moldova, cât și în alte țări Europene. În Moldova, aceste tradiții de Crăciun sunt sfinte. În Italia, sărbătoarea Crăciunului durează timp de 3 zile. Crăciunul în Danemarca este o perioadă de sărbătoare, care se împărtășește cu familia și prietenii. Festivitățile de Advent încep cu patru săptămâni înainte de Crăciun. Tradiția finlandeză a saunei provine din ritualurile vechi de Crăciun, atunci când sauna era considerată un loc sacru. Finlandezii cred că, în timpul Crăciunului, în saunele lor se ascunde un elf, care este protectorul familiei. De aceea, înainte de a lua masa de Crăciun, finlandezii își decorează sauna cu luminițe de Crăciun și petrec împreună cu familia acolo. Finlandezii cred, de asemenea, că Moș Crăciun trăiește în țara lor, și nu la Polul Nord sau în Groenlanda, cum cred alte popoare, precum danezii. În Germania este obișnuit să se facă schimb de cadouri în timpul Adormirii de Crăciun și nu chiar în 25 decembrie. Cu toate acestea, este, de asemenea, obișnuit să sărbătorim pe 26 decembrie, referindu-se la această zi ca la "a doua sărbătoare".

De Anul Nou, în Danemarca, oamenii obișnuiesc să spargă farfuri în ușa vecinilor. Se consideră că familia care are cele mai multe cioburi în fața ușii va avea parte și de cel mai mult noroc. În Franța se marchează sărbătoarea numită „Le Réveillon” cu alimente de lux, șampanie și cadouri. În Spania există tradiția de a se mânca 12 boabe de struguri la miezul nopții de Revelion. Fiecare reprezintă o lună din anul ce urmează. În funcție de cât de dulce este, așa va fi și luna respectivă: mai bună sau mai dificilă. În Olanda, Crăciunul este sărbătorit prin multe focuri de artificii, care încep în zori și țin până târziu în noapte. De altfel, aceasta este singura zi în care artificiile sunt autorizate, ele fiind puse în vânzare cu numai trei zile înainte de Anul Nou. În Franța, deși sărbătorească Anul Nou la fel ca toate celelalte popoare ale lumii, la miezul nopții, la trecerea dintre ani, ei mai au și o sărbătoare specială numită Saint Sylvestre. Atunci trebuie neapărat să se servească șampanie, clătite și alte delicatese culinare.

Mottoul Uniunii Europene, „Uniti în diversitate” arată că europenii s-au unit pentru a promova pacea și prosperitatea, acceptând, totodată, să-și deschidă spiritul către culturile, tradițiile și limbile atât de diverse ale continentului nostru.

EUROPEAN TRADITIONS

Each country has its specifics, in terms of values and traditions, but you can still find similarities in cuisine, art and religion that bring one country closer to another. The Republic of Moldova has some values that make it as close as possible to Europe, such as Easter - a sacred holiday of soul, family, faith and peace.

By specifying European traditions, we find interesting things, such as, for example, in France. Every year, on Friday before the celebration of Easter, no bells ring in the churches. Tradition says that they must be silent to make their way to Rome and back to resound on Easter Sunday. German children used to paint eggs during the holidays and place the eggs in a basket for the Easter Bunny. Then, their parents hide the basket and exchange the painted eggs with chocolate eggs. Later, they should look for eggs on Easter Sunday. Another country with unique Easter customs is Finland.

Catan Patricia, class VIII
"Mihai Eminescu" High School, Căușeni

Starting from Maundy Thursday, the children dress up as witches, paint their cheeks red, paint freckles, arm themselves with birch twigs and go to the houses in the city to get sweets.

Christmas, too, is a very important holiday, both in Moldova and in other European countries. In Moldova, the Christmas traditions are sacred. In Italy, the Christmas holiday lasts for 3 days. Christmas in Denmark is a time of celebration, which is shared with family and friends. Advent festivities start four weeks before Christmas. The Finnish sauna tradition stems from old Christmas rituals, when the sauna was considered a sacred place. Finns believe that during Christmas, an elf hides in their saunas, which is the protector of the family. That's why, before Christmas, the Finns decorate their sauna with Christmas lights and spend time with the family there. The Finns also believe that Santa Claus lives in their country, and not at the North Pole or in Greenland, as other peoples do, such as the Danes. In Germany it is customary to exchange gifts during Christmas and not even on December 25th. However, it is also customary to celebrate December 26, referring to this day as the "second feast."

On New Year's Eve, people in Denmark are used to breaking plates at their neighbors' doors. It is considered that the family that has the most shards in front of their door will have most luck. In Spain there is a tradition of eating 12 grapes at midnight on New Year's Eve. Each grape represents a month of the following year. That month will be better or worse, depending on its sweetness. In the Netherlands, Christmas is celebrated with many fireworks, which start at dawn and last until late in the night. In fact, this is the only day on which fireworks are allowed. They are only put on sale three days before New Year. Although France celebrates New Year's Eve like the rest of the world at midnight, they also have a special holiday at the turn of the year, known as Saint Sylvestre. Then champagne, pancakes and other culinary delicacies have to be served.

The motto of the European Union, "United in Diversity" shows that Europeans have united to promote peace and prosperity, while agreeing to open themselves to the diverse cultures, traditions and languages of our continent.

TUTTO ANDRA'

La pienezza della vita riguarda l'intera gamma delle esperienze, cambiamenti che attraversano l'essere umano, l'ambiente e la materia. È inevitabile che ci confronteremo con tempi difficili che rappresenteranno degli ostacoli per una ininterrotta pace spirituale. Per tenerci in piedi in questi momenti, la formula psicologica che deve dominare la coscienza umana è TUTTO ANDRÀ BENE! Lo sarà sicuramente, perché abbiamo il potere di agire, di rettificare le situazioni, di cambiare le visioni.

Gli studenti del nostro liceo, coinvolti nel progetto internazionale "Climate Action", lanciato da Take Action Global (organizzazione no-profit degli USA), hanno attuato questo modello di azione riferendosi anche al fenomeno globale che stiamo affrontando. Il progetto è sostenuto da personalità come il principe William, Rick Davis (NASA), Matt Larsen Daw (WWF), la principessa Esmeralda (Belgio) ed è un'iniziativa di sensibilizzazione sul cambiamento climatico che coinvolge oltre 2.700.000 insegnanti e studenti provenienti da oltre 146 Paesi e mira a motivare i giovani ad affrontare le sfide quotidiane, ad essere la salvezza per la salute del nostro pianeta.

Anche durante la pandemia puoi prenderti cura di te stesso, di ciò che ti circonda, ed anche noi come cittadini attivi, con la voglia di contribuire direttamente a rimediare alle situazioni di crisi, abbiamo deciso di metterci in gioco, di agire per rafforzare il benessere dell'ambiente. Al fine di tutelare le riserve naturali, abbiamo partecipato ad attività di piantumazione di alberi ed organizzato, per il secondo anno consecutivo, la raccolta della carta per centri di riciclo differenziato.

BENE

Abbiamo creato e condotto lezioni di ecologia presso la scuola, attraverso le quali abbiamo informato gli studenti sui cambiamenti climatici e sulla necessità di agire per proteggere il pianeta. Alla fine, il Liceo "Prometeu-Protalent" di Chişinău è stato inserito nell'elenco delle 250 scuole al mondo che hanno ottenuto il prestigioso titolo di "Scuola di Eccellenza", per il loro coinvolgimento attivo nella valorizzazione dell'ambiente all'interno della formazione ecologica. Come risultato di queste attività siamo convinti che qualsiasi cambiamento sia possibile, che attraverso atti individuali e collettivi tutto andrà bene, che il pianeta potrà resistere ed avere una buona condizione.

Tutto andrà bene, perché possiamo collaborare, pertanto, noi siamo in grado di agire per attuare un cambiamento. È necessario adottare questa mentalità, perché l'iniziativa viene dalla coscienza, e una coscienza ispirata e positiva prende forma e, di conseguenza, si materializza.

Ogni problema ha una risposta alla sua equazione, devi sapere come gestire una situazione e come controllare le tue emozioni. Andrà bene! - una semplice esortazione, che, una volta ben definita nella nostra coscienza, può assumere un impatto diretto su di noi, sulla concezione che l'uomo ha di se stesso e del mondo che lo circonda.

TUTTO ANDRÀ BENE!

Vulpe Vlada-Vladislava, classe X,
Liceo "Gheorghe Asachi", Chişinău

PENSIERO POSITIVO!

*"Siate saldi, e il vostro cuore si fortifichi, o voi tutti che sperate nel Signore!"
Salmo 31:24*

modo di capire il tormento e la sofferenza che molti di noi devono affrontare. Sì, è stato complicato, brutale in alcuni punti, a volte ho capito quanto può essere fragile il corpo umano e quanto velocemente può essere demolito ciò che è stato costruito negli anni. Devo constatare che il mio olfatto non è ancora ritornato completamente, ma la mia speranza non è morta, so per certo che andrà tutto bene! Fortunatamente sono riuscita ad uscirne vincitrice. A volte l'uomo non riesce a capire che nulla è eterno e purtroppo solo in questi momenti si riscopre il valore di tutto ciò che abbiamo. Tuttavia, gli esseri umani si sono dimostrati più intelligenti del virus, la dimostrazione è la scoperta del vaccino, che in seguito ha salvato la vita ai miei parenti ed amici.

Ho ricevuto una preziosa lezione di perdono, pazienza e gratitudine. Con un cambiamento così improvviso e spiacevole in tutto ciò che per noi è normale, abbiamo imparato che la felicità sta nelle cose semplici, come la consapevolezza che i nostri cari sono sani e stanno bene.

Non rinunciate proprio adesso che siamo arrivati al punto cruciale di questa guerra. Dipende da ciascuno di noi il benessere dell'altro, non abbiamo più la felicità di conoscerci senza obblighi sociali.

La terribile disgrazia che ci è capitata, ci ha costretto a mettere in dubbio ogni speranza per un seppur piccolo miglioramento. La malattia che ha così improvvisamente invaso le nostre vite è diventata, nel tempo, un doloroso esercizio di pazienza e di fede. È difficile mantenere la pace della mente in un momento in cui regnano paura, pericolo ed ansia. Ogni giorno, dobbiamo rinunciare a qualsiasi fonte di gioia e piacere a scapito del freddo isolamento. Ma non è questo lo spirito cristiano nella sua pura essenza? Amare il prossimo più di te stesso, non serbare rancore contro il nemico e custodire nell'anima e nella mente una preghiera per tutti coloro che sono presi nella prova di questa sofferenza.

La lotta con la pandemia si è dimostrata una vera sfida attraverso la quale ognuno di noi è stato messo alla prova. In prima persona oppure assistendo alla scomparsa dei nostri cari. Personalmente, qualche tempo fa, ho avuto

I medici e le infermiere sono coloro che attraverso il loro sacrificio, dedizione e cure piene di compassione, offrono alle persone afflitte dalla sofferenza e dalla disperazione, la speranza del domani. Per questo motivo, è importante che l'empatia, la gentilezza e la speranza rimangano la nostra solida spalla su cui appoggiarsi.

La miglior spada di difesa dovrebbe essere la nostra responsabilità e lo scudo la gentilezza, dobbiamo indossare un'armatura di rispetto e di amore, non cadere nelle reti della disperazione. Non c'è niente di più importante, ora, della speranza e della fede, queste sono la fonti della forza con cui riusciremo a superare il male e la vulnerabilità sociale.

Questi due anni non sono stati come ci aspettavamo; abbiamo imparato ad adattarci alle restrizioni che hanno condizionato la nostra routine, abbiamo trovato nuove modalità per comunicare e nuovi modi per rimanere uniti. La situazione migliorerà, perché, dopo il temporale, sorge sempre il sole, pronto ad illuminare le nostre anime dalla paura e del dolore lasciati dalla pandemia. Non c'è pensiero più certo della consapevolezza che tutto andrà bene!

TOTUL VA FI BINE

Mahu Andreea, clasa a XII-a,
Liceul „Prometeu-Protalent”, Chișinău

Plenitudinea vieții este despre întreaga gamă de experiențe, schimbări prin care trece ființa, mediul, materia. E inevitabil să nu ne confruntăm cu perioade dificile-obstacole pentru o liniște spirituală continuă. Pentru a ne menține verticali în aceste momente, formula psihologică care trebuie să domine conștiința omului este TOTUL VA FI BINE! Cu siguranță va fi, pentru că avem puterea să acționăm, să redresăm situații, să schimbăm viziuni.

Elevii din liceul nostru, implicați în cadrul proiectului internațional- Climate Action, lansat de Take Action Global (o organizație non-profit din SUA), au implementat această atitudine și în cazul fenomenului global cu care ne confruntăm actualmente. Proiectul respectiv este susținut de personalități ca Prințul William, Rick Davis (NASA), Matt Larsen-Daw (WWF), Prințesa Esmeralda (Belgia) și este o inițiativă de conștientizare a schimbărilor climatice, care implică peste 2.700.000 de profesori și studenți din peste 146 de țări și își propune să inspire copiii să facă față provocărilor zilnice, să fie ei acea salvare pentru sănătatea planetei noastre.

Și în pandemie poți să ai grijă de tine, de ceea ce te înconjoară, iar ca cetățeni activi, cu dorința de a contribui în mod direct la remedierea situațiilor de criză, am decis să ne implicăm, să acționăm pentru a consolida starea de bine a mediului.

Am creat și am desfășurat în cadrul școlii lecții de ecologie, pentru a proteja rezervațiile naturale, am participat la activități de plantare a copacilor și am organizat, pentru al doilea an consecutiv, strângerea de maculatură, pentru centrele speciale de reciclare, prin intermediul cărora i-am informat pe elevi despre schimbarea climatică și despre necesitatea de a acționa pentru a proteja planeta. La final, Liceul de Creativitate și Inventică „Prometeu-Protalent” din Chișinău s-a inclus în lista celor 250 de școli de pe glob cărora li s-a conferit prestigiosul titlu „Școala de Excelență”, pentru implicarea activă în valorificarea educației ecologice. Ca urmare a acestor activități, ne-am convins că orice schimbare este posibilă, că prin fapte individuale și colective totul va fi bine, că planeta poate rezista și avea o condiție bună.

Totul va fi bine, deoarece putem colabora, respectiv, suntem capabili să acționăm pentru a face o schimbare. Este necesar să adoptăm această mentalitate, pentru că inițiativa vine din conștient, iar un conștient inspirat și pozitiv prinde relief și, drept consecință, se materializează. Fiecare problemă are un răspuns la ecuația ei, necesar este să știi cum să abordezi situația, cum să-ți gestionezi emoțiile.

Va fi bine! - un îndemn simplu, care, odată bine-definit în conștient, devine unul cu un impact direct asupra noastră, asupra concepției omului despre sine, despre lumea ce-l înconjoară.

TOTUL VA FI BINE

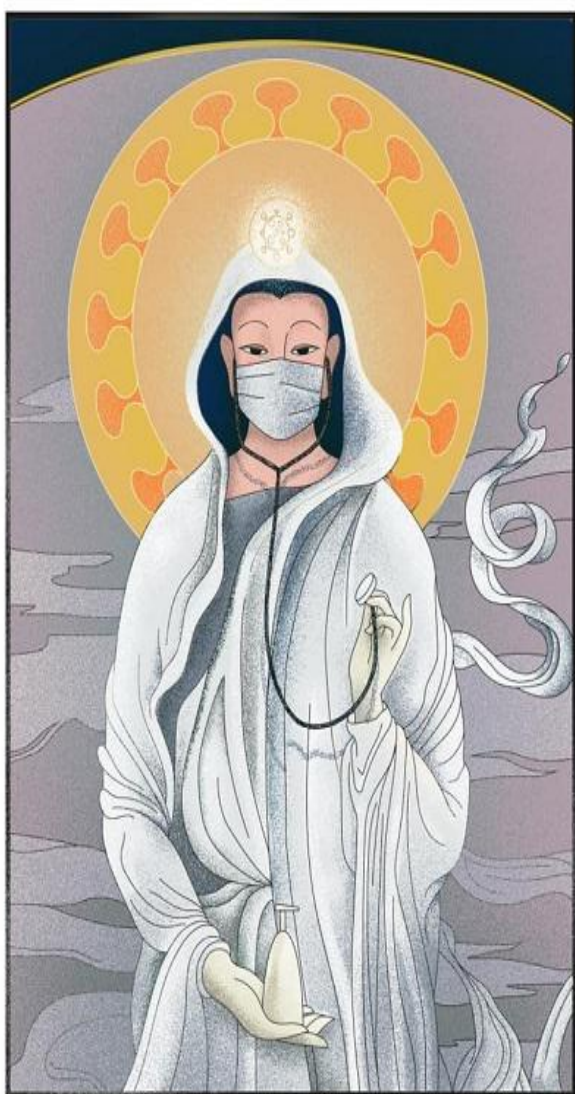
Vulpe Vlada-Vladisva, clasa a X-a,
Liceul „Gheorghe Asachi”, Chișinău

Cu gândul doar la bine

„Fii curajos și îți va întări inima, pe toți cei care nădăjduiți în Domnul.”

Psalmul 31: 24

Cumplitul necaz care s-a revărsat peste noi ne-a obligat să punem la dubii orice spreanță oferită de cele mai mici schimbări spre bine. Boala care ne-a invadat atât de subit viața, a devenit, în timp, un dureros exercițiu de răbdare și credință. Este greu să îți păstrezi starea de liniște într-o vreme în care domnește frica, pericolul și neliniștea. Zilnic, suntem nevoiți să renunțăm la orice sursă de bucurie și plăcere în detrimentul unei reci izolări. Dar oare, nu acesta este spiritul creștin în esența sa pură? A-ți iubi aproapele mai mult decât pe tine, a nu purta ranchiună pentru dușman și a păstra, în suflet și în gând, o rugăciune pentru toți cei prinși în calvarul acestei suferințe.

Lupta cu pandemia s-a dovedit a fi provocarea prin care, inevitabil, fiecare dintre noi a fost testat. Fie în propria persoană, fie nevoiți să privim cum cei dragi nouă se sting ușor. Eu, cu ceva timp în urma, am avut ocazia să înțeleg chinul și suferința cu care mulți dintre noi se confruntă. Da, a fost complicat, brutal pe alocuri, uneori înțelegeam cât de fragil poate fi corpul omenesc și cât de repede se poate dărâma ceea ce cu anii s-a construit. Dacă sincer, nici acum nu mi-a revenit încă mirosul, dar speranța mea nu a murit, știu cu siguranță că totul va fi bine! Însă, din fericire, am reușit să ies învingătoare. Uneori omul nu poate înțelege că nimic nu este veșnic și din păcate numai în astfel de momente redescoperim valoarea a tot ce avem. Totuși oamenii sunt mai inteligenți decât virusul, iată de ce a putut fi făcut vaccinul, care, mai târziu, a salvat viața rudelor și prietenilor mei.

Am primit astfel o prețioasă lecție de iertare, răbdare și grațitudine. Odată cu o schimbare atât de bruscă și neplăcută a tot ce însemna pentru noi normalul, am învățat că fericirea constă în lucruri simple, precum conștiința faptului că cei dragi nouă sunt sănătoși și bine.

Nu renunțați acum, când suntem în momentul decisiv al acestui război. Depinde de fiecare dintre noi bunăstarea celuilalt, nu mai avem fericirea de a ne ști fără obligații sociale.

Medicii și asistenții medicali sunt cei care, prin sacrificiu, dedicație și grijă plină de compasiune oferă, persoanelor prinse în cătușele suferinței și disperării, speranța pentru ziua de mâine. De aceea, este important ca empatia, bunătatea și speranța să rămână umărul nostru statornic pe care ne putem sprijini.

Arma să ne fie responsabilitatea și scutul - bunătatea, să purtăm o armură de respect și iubire, să nu ne lăsăm prinși în mrejele disperării. Nu există nimic mai important acum decât nădejdea și credința, acestea sunt sursa puterii cu care vom reuși să învingem răul și vulnerabilitatea socială.

Acești doi ani nu au fost așa cum ne așteptam; am învățat să ne adaptăm restricțiilor care ne-au afectat rutina, am găsit noi modalități de comunicare și noi căi de a rămâne uniți. Situația se va îmbunătăți, căci, după furtună răsare soarele, gata să ne lumineze sufletul de frica și durerea lăsată în urma pandemiei. Nu există un gând mai cert decât conștientizarea faptului că totul va fi bine!

Everything will be alright!

Mahu Andreea, class XII,
"Prometeu-Protalent" High School, Chişinău

The fullness of life is about the whole range of experiences and changes that the society, the environment and the matter face. It is inevitable not to go through difficult times, which are obstacles to a feeling of continued spiritual peace. To keep us upright in these moments, the psychological formula that must dominate the human consciousness is EVERYTHING WILL BE ALRIGHT! Certainly, it will be, because we have the power to act, to improve situations, to change visions.

The students from our school, who were involved in the international project Climate Action, launched by Take Action Global (a non-profit organization from the USA), have adopted this attitude towards the global phenomenon that the world is currently facing. This project is a climate- change awareness initiative and supported by personalities such as Prince William, Rick Davis (NASA), Matt Larsen-Daw (WWF), Princess Esmeralda (Belgium). It involves over 2,700,000 teachers and students from over 146 countries and aims at inspiring children to face the daily challenges, thus becoming the savior for the health of our planet.

The pandemic is not an obstacle to taking care of yourself and of what surrounds you and, as active citizens, we decided to get involved, to act, in order to contribute directly to the improvement of our environment's well-being. To protect the nature, we participated in tree planting activities and organized, for the second consecutive year, the collection of wastepaper for special recycling centers. We created ecology lessons in our school, in which we informed the students about climate change and the need to protect the planet. Finally, the Lyceum of Creativity and Inventiveness "Prometeu-Protalent" (Chisinau) was included in the list of 250 schools world-wide, which were awarded the prestigious title "School of Excellence" for their active involvement in supporting environmental education. Through these activities, we became convinced that any change is possible, that through individual and collective acts everything will be fine, the planet can withstand and stay in a good condition.

Everything will be alright, because we can work together and, as a result, we are able to make changes. It is important to adopt this mentality, because the initiative comes from the subconscious, and an inspired and positive subconscious always materializes. Every problem has an answer to its equation, it is necessary to know how to approach the situation, how to manage your emotions. It will be alright! - a simple statement, which, once well-defined in someone's consciousness, becomes an idea with direct impact on our conception of ourselves and of the world around us.

Tout sera bien

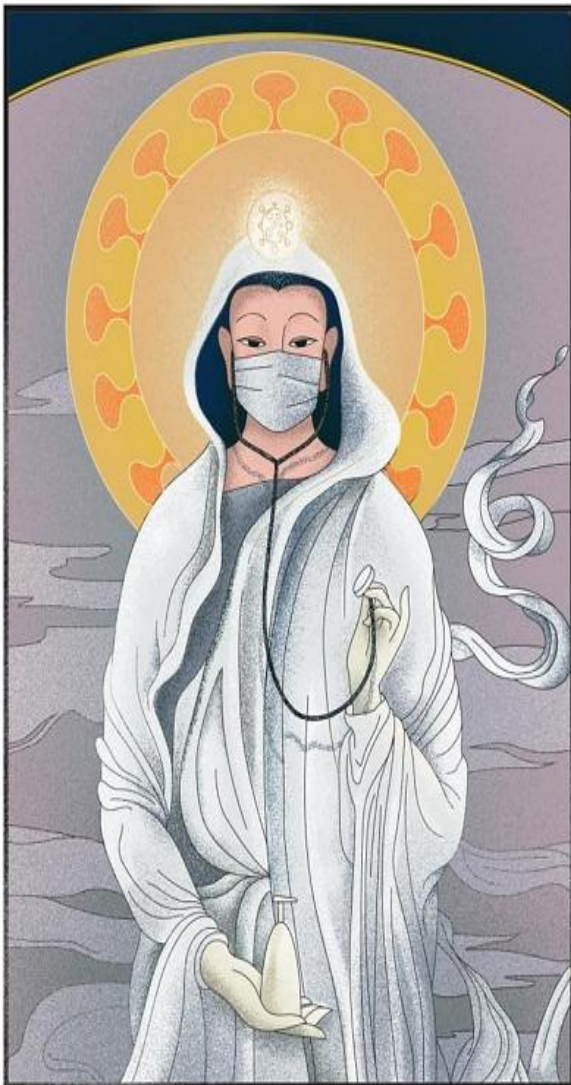
Vulpe Vlada-Vladisva, Xème classe,
Lycée "Gheorghe Asachi", Chişinău

Je ne pense qu'au bien !

"Soyez courageux et votre cœur sera fortifié, vous tous qui mettez votre confiance dans le Seigneur".

Psaume 31:24

La terrible tribulation qui s'est abattue sur nous, nous a obligés à remettre en question tout espoir offert par le moindre changement pour le mieux. La maladie qui a si soudainement envahi nos vies est devenue, au fil du temps, un douloureux exercice de patience et de foi. Il est difficile de garder l'esprit tranquille à une époque où la peur, le danger et l'anxiété règnent. Chaque jour, nous devons renoncer à toute source de joie et de plaisir au détriment d'un isolement froid. Mais n'est-ce pas là l'esprit chrétien dans sa pure essence? Aimer son proche plus que soi-même, ne pas garder rancune à l'ennemi, et garder dans son âme et son esprit une prière pour tous ceux qui sont pris dans l'épreuve de cette souffrance.

La lutte contre la pandémie s'est avérée être le défi par lequel, inévitablement, chacun de nous a été mis à l'épreuve. Soit en personne, soit nous devons regarder nos proches mourir. Personnellement, il y a quelque temps, j'ai eu l'occasion de comprendre les tourments et les souffrances auxquels beaucoup d'entre nous sont confrontés. Oui, c'était compliqué, brutal par endroits, parfois j'ai compris à quel point le corps humain peut être fragile et à quelle vitesse ce qui a été construit au fil des ans peut être démoli. Honnêtement, je ne l'ai toujours pas encore senti, mais mon espoir n'est pas mort, je sais avec certitude que tout ira bien ! Mais heureusement, j'ai réussi à sortir vainqueur. Parfois, l'homme ne peut pas comprendre que rien n'est éternel et, malheureusement, ce n'est que dans de tels moments que nous redécouvrons la valeur de tout ce que nous avons. Cependant, les humains sont plus intelligents que le virus, c'est pourquoi le vaccin aurait pu être fabriqué, ce qui a ensuite sauvé la vie de mes proches et amis.

J'ai ainsi reçu une précieuse leçon de pardon, de patience et de gratitude. Avec un changement aussi soudain et désagréable dans tout ce qui est normal pour nous, nous avons appris que le bonheur réside dans des choses simples, comme la prise de conscience que nos proches sont en bonne santé.

N'abandonnez pas maintenant, alors que nous sommes au moment décisif de cette guerre. Le bien-être de l'autre dépend de chacun de nous, nous n'avons plus le bonheur de nous connaître sans obligations sociales.

Les médecins et les infirmières sont ceux qui, par leurs sacrifices, leur dévouement et leurs soins compatissants, donnent à ceux qui sont pris dans les chaînes de la souffrance et du désespoir l'espoir de demain. C'est pourquoi il est important que l'empathie, la gentillesse et l'espoir restent notre épaule stable sur laquelle s'appuyer.

Que l'arme soit notre responsabilité et notre bouclier - mon Dieu, portons une armure de respect et d'amour, ne nous laissons pas prendre dans les filets du désespoir. Il n'y a rien de plus important maintenant que l'espérance et la foi, c'est la source de la puissance avec laquelle nous réussirons à vaincre le mal et la vulnérabilité sociale.

Ces deux années n'ont pas été comme nous l'espérions ; nous avons appris à nous adapter aux restrictions qui ont affecté notre routine, nous avons trouvé de nouvelles façons de communiquer et de nouvelles façons de rester unis. La situation s'améliorera, car, après la tempête, le soleil se lève, prêt à éclairer nos âmes de la peur et de la douleur laissées par la pandémie. Il n'y a pas de pensée plus précise que la certitude que tout sera bien !

MATEUREKA

Museo del Calcolo di Pennabilli (Rimini - Italia)

Ultima pagina

Avreste mai immaginato che potesse esistere il Museo del Calcolo? Eppure esiste e si trova in Italia, a Pennabilli, un piccolo e grazioso borgo sulle pendici dei Monti Appennini Romagnoli, in Provincia di Rimini.

L'obiettivo del museo, inaugurato nel 2005, è quello di ripercorrere la storia del calcolo e della matematica e far scoprire, al visitatore, che la matematica è il linguaggio fondamentale della scienza, che è presente in ogni aspetto della nostra vita e che la bellezza della natura, o di quello che costruisce l'uomo è legata anche a formule matematiche. Mateureka è attualmente l'unico museo del genere in Italia ed è diventato punto di riferimento per le scuole, con un'affluenza di circa 15.000 visitatori l'anno. La visita al museo si sviluppa su quattro piani del più prestigioso palazzo del centro storico di Pennabilli, ove sono esposti centinaia di oggetti, originali e preziosi, che servono a ripercorrere la storia del calcolo e della matematica.

Da segnalare gli importanti reperti archeologici presenti, come il cono di fondazione sumerico del 2.200 a. C., unico in Italia, e le tavolette cuneiformi o l'originale falco in legno che rappresenta il dio Horuz egizio (XXI dinastia, 1070-945 a.C.) che simboleggiava la fonte di tutte le misure e le frazioni egizie; gli antichi strumenti di calcolo e i testi matematici che coinvolgono anche emotivamente il visitatore.

Un vero e proprio percorso storico del calcolo che termina con calcolatrici meccaniche, elettromeccaniche, elettroniche e programmabili, computer antichi e moderni.

Vi invitiamo a consultare il sito internet del museo

www.mateureka.it

per avere la possibilità di visitare virtualmente in 3D i quattro piani dell'esposizione, oltre a conoscere informazioni aggiornate sulle attività che si organizzano.

Vi è anche un interessante video che presenta il museo Mateureka e l'importanza e la bellezza della matematica, sviluppato proprio per questo periodo di chiusura da coronavirus, al link:

www.youtube.com/watch?v=DAOv6VLUmVE&feature=youtu.be

ULTIMA PAGINĂ

"MATEUREKA" muzeul de Calcul din Pennabilli, Rimini, Italia

Ți-ai imaginat vreodată că ar putea exista Muzeul Calculului? Cu toate acestea, există și se află în Italia, în Pennabilli, un sat mic și fermecător de pe versanții Munților Apenini Romagnoli, în provincia Rimini.

Este inaugurat în 2005, iar scopul lui e să documenteze istoria calculului și a matematicii și să facă vizitatorul să descopere că matematica este limbajul fundamental al științei, care este prezent în fiecare aspect al vieții noastre și acea frumusețe a naturii sau a ceea ce construiește omul este legat și de formulele matematice. Mateureka este, în prezent, singurul muzeu de acest gen din Italia care a devenit un punct de referință pentru școli, cu un aflux de aproximativ 15.000 de vizitatori pe an. Vizita muzeului se desfășoară pe patru etaje ale celei mai prestigioase clădiri din centrul istoric al Pennabilli, unde sunt expuse sute de obiecte originale și prețioase, care sunt folosite pentru a retrăi istoria calculului și a matematicii. Demne de remarcat sunt importante descoperiri arheologice prezente în muzeu, cum ar fi conul de fundație sumerian, datând din 2.200 î.Hr. C., unic în Italia, și tăblițele cuneiforme sau șoimul original de lemn, reprezentând zeul egiptean Horuz (dinastia a 21-a, 1070-945 î.Hr.), care simbolizează sursa tuturor măsurilor și fracțiilor egiptene, precum și instrumentele antice de calcul și textele matematice, care îl implică și emoțional pe vizitator.

O adevărată cale istorică de calcul care se termină cu calculatoare mecanice, electromecanice, electronice și programabile, calculatoare antice și moderne. Invităm să consultați adresa de internet a muzeului

www.mateureka.it

pentru a avea ocazia de a vizita virtual cele patru etaje ale expoziției în 3D, precum și de a obține informații la zi cu privire la activitățile care sunt organizate. Există și un video interesant, care prezintă muzeul Mateureka prin importanța și frumusețea matematicii, dezvoltat tocmai pentru această perioadă de închidere a coronavirusului, la link:

www.youtube.com/watch?v=DAOV6VLUmVE&feature=youtu.be

Last page

MATEUREKA Calculation museum in Pennabili (Rimini) Italia

Have you ever imagined a calculation Museum? It does exist! It's located in Italy, in a small village on the Emilian Appenines, near Rimini.

The museum opened in 2005. It aims at recalling the history of calculation and making visitors discover that maths is the fundamental language of science; because maths is in every aspect of our lives, in every natural beauty and in everything that humans build.

Nowadays, Mateureka is a unique museum in Italy and it is a landmark for schools, counting 15 000 visitors per year. The museum is divided into four sections, corresponding to the four floors of the most prestigious building in the historical centre of Pennabili. In here you can find thousands of original and valuable tools, useful to relive the history of calculation and maths. There are also important archeological finds like a 2200 b.C. sumerian fundation cone, the only one in Italy, cuneiform slabs and the original wooden falcon representing the ancient Egyptian God Horuz (XXI dynasty, 1070-945 b.C.), the source of all Egyptian measures and fractions.

The ancient calculation tools and the mathematical texts captivate visitors. It is a real historical tour through calculation that ends with mechanical, electrotecnical, electrical and programmable calculators, as well as ancient and modern computers.

We recommend to visit the museum's website

www.mateureka.it

that offers a virtual 3D visit and all the updated information about their activities.

There is also a very interesting video presenting the Mateureka museum and the importance and beauty of Maths, which was developed for the period of closure due to the Corona virus pandemic situation. For watching follow this link:

www.youtube.com/watch?v=DAOv6VLUmVE&feature=youtu.be

ASSOCIAZIONE ITALIA-MOLDOVA ODV

organizzazione di volontariato

eureka@italiamoldova.org

Eureka-Evrika la rivista dei giovani europei

